crime scene 27

CARLO LUCARELLI

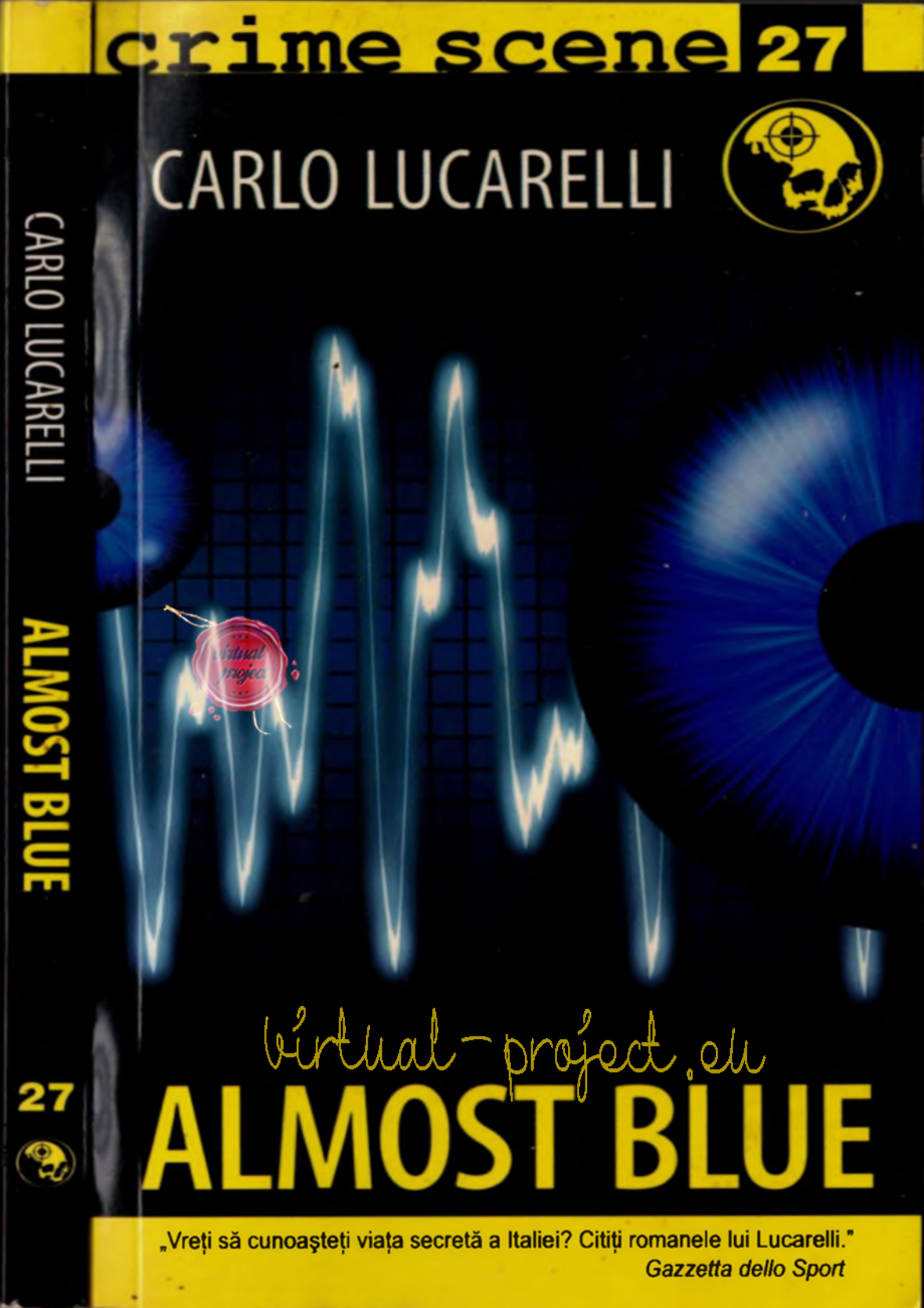

virtual-project.eu

ALMOST BLUE

„Vreți să cunoaşteți viața secretă a Italiei? Citiți romanele lui Lucarelli."
Gazzetta dello Sport

CARLO LUCARELLI
ALMOST BLUE
27

„Vreți să cunoașteți viața secretă a Italiei? Citiți romanele lui Lucarelli.”

Gazzetta dello Sport

Carlo Lucarelli
Almost Blue

CARLO LUCARELLI – 1997
CRIME SCENE PUBLISHING – 2010 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP o Bibliotecii Naționale a României
LUCARELLI, CARLO
Almost Blue / Carlo Lucarelli;
traducerea George Arion jr. – București: Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-92276-4-0

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comando nr. 5/2010
Bun de tipar: moi 2010
Tipărit în România

Carlo Lucarelli

Almost Blue

Versiune în limba română de George Arion Jr.

~ 27 ~

Carlo Lucarelli născut la 26 octombrie 1960, aniversează în acest an (2010) jumătate de secol. Fiu al unui doctor, s-a născut pe 26 octombrie 1960 la Parma. Pasionat de literatură și dramaturgie din tinerețe, studiază Literele și Istoria. Scriitor de romane polițiste, Lucarelli este în același timp scenarist, dramaturg, producător TV și editor de presă. Dar nu se sfiește să cânte într-o orchestră post-punk numită „Progetto K". Acum locuiește în orașul Mordano, lângă Bologna. Este foarte des invitat la televiziunea italiană în calitate de moderator al emisiunii „Blu notte misteri d'Italia". Ca jurnalist a colaborat cu „Il Manifesto", „Il Messaggero" și „L'Europeo". A scris peste douăzeci de romane și foarte multe povestiri. Împreună cu Marcello Fois și Loriano Macchiavelli a înființat „Gruppo 13", o asociație a scriitorilor de romane polițiste din regiunea Emilia-Romagna.

Romanul *Almost Blue,* primul volum din seria *Inspector Grazia Negro,* a fost nominalizat la Dagger Award în 2003.

Primul roman semnat Carlo Lucarelli în limba română, *Ziua lupului* a apărut tot la CRIME SCENE PUBLISHING în 2009.

Primul carabinier care intră în cameră alunecă în balta de sânge și căzu într-un genunchi. Al doilea rămase țintuit în prag, ca pe marginea unei prăpăstii, dând din mâini pentru a-și menține echilibrul.

— Sfântă Fecioară! *– strigă el, acoperindu-și fața cu mâinile, apoi se întoarse și alergă pe palier, și mai departe în jos pe scări, dincolo de ușă, până afară, în curtea blocului, unde se sprijini de capota unui Punto alb cu negru, îndoit de un atac violent de vomă.*

În genunchi pe duşumea, în mijlocul camerei, cu pielea mănuşilor încleiată pe podeaua lipicioasă, brigadierul Carrone se uită în jur şi îi scăpă un sughiț sec, ca un râgâit. Încercă să se ridice, dar alunecă pe călcâie, căzând în fund şi apoi pe o parte, cu un zgomot umed, vâscos. Încercă să se sprijine într-o mână, dar braţul îi ţâşni într-o parte, lăsând o dungă pe gresia roşie. Sfârşi cu spatele pe podea, nereuşind să se ridice, ca într-un coşmar.

Atunci închise ochii şi, în timp ce se chinuia nebunește să se ridice, agitându-şi picioarele şi mâinile ca un scarabeu negru întors pe spate, printre scrâşnete dese şi bufnituri lipicioase, deschise gura şi începu să urle.

Prima parte
Almost Blue

Almost blue, almost doing things we used to do.

Aproape trist, aproape făcând ce obișnuiam să facem.

ELVIS COSTELLO, *Almost Blue*

Sunetul discului care se așază pe platan e un suspin rapid, în care se simte puțin praf. Sunetul brațului care se ridică de pe furcă este un sughiț reținut, ca o plesnitură din limbă, dar nu umedă, uscată. O limbă de plastic. Acul, alunecând pe făgașul lui, șoptește foarte încet și scârțâie, o dată sau de două ori. Apoi sosesc pianul, care aduce cu picăturile de apă dintr-un robinet prost închis, și contrabasul, ca bâzâitul unei muște imense lovindu-se de o fereastră închisă, urmate de vocea catifelată a lui Chet Baker, care începe să cânte *Almost Blue.*

Dacă suntem atenți, foarte atenți, putem auzi cum își ia aer și cum desparte buzele pentru a rosti primul *a* din *almost,* așa închis și modulat încât pare un *o* lung. *Al-most-blue…* cu două pauze la mijloc, două respirații întrerupte din care se înțelege, se *aude* că are ochii închiși.

De asta îmi place *Almost Blue.* Pentru că se cântă cu ochii închiși.

Eu stau cu ochii închiși dintotdeauna, chiar dacă nu cânt. Sunt orb, din naștere. Nu am văzut niciodată vreo lumină, vreo culoare, vreo mișcare.

Eu ascult.

Cercetez liniștea care mă înconjoară, ca un scanner, unul dintre aparatele acelea electrice care scrutează eterul, căutând sunete și voci și se sincronizează automat pe frecvențele ocupate. Știu să le folosesc foarte bine, scannerele, cel pe care îl am în cap de douăzeci și cinci de ani, de când m-am născut, și cel pe care îl am în cameră, lângă pick-up. Dacă aș avea prieteni – o, dacă aș avea – cu siguranță m-ar fi poreclit Scanner. Mi-ar plăcea.

Eu prieteni nu am. Din vina mea. Pentru că nu îi înțeleg. Vorbesc despre lucruri care nu mă privesc. Ei spun *strălucitor, opac, luminos, invizibil.* Cum era în basmul acela pe care mi-l povesteau când eram mic ca să adorm, în care era o prințesă atât de frumoasă și cu o piele atât de fină că părea *transparentă.* Am rămas treaz nopți la rând, ca să mă gândesc, până când am înțeles că „transparent” însemna ceva prin care puteai privi.

Pentru mine însemna că degetele îți pot trece prin el.

Și culorile au pentru mine un alt înțeles. Culorile au o voce, un sunet, ca toate lucrurile. Un zgomot care le scoate în evidență și pe care îl pot recunoaște. Și înțelege. Azuriul, de exemplu, cu acel *z*, este culoarea zahărului, a zebrelor și a *zanzare*[1]. Vazele, *viale*[2] și vulpile sunt violet iar galbenul este culoarea neplăcută a unui țipăt. Cât despre negru, nu reușesc să mi-l imaginez, dar știu că e culoarea nimicului, a golului. Însă nu e numai vorba despre asonanțe. Există culori care înseamnă ceva pentru mine prin ideea pe care o reprezintă. Pentru *zgomotul* ideii. Verdele, de exemplu, cu *r*-ul acela care zgârie, care jupoaie, care provoacă mâncărimi, e culoarea a ceva ce arde, ca soarele. Toate culorile care încep cu *b,* în schimb, sunt frumoase. Ca *biancco*[3] sau blondul. Sau *blu*[4]*,* care e minunat. Uite, de exemplu, pentru mine o fată frumoasă, ca să fie cu adevărat frumoasă, ar trebui să aibă pielea albă și părul blond.

Dar dacă ar fi cea mai frumoasă, atunci ar avea părul albastru.

Există și culori care au o formă. Ceva rotund și voluminos e cu siguranță roșu. Dar nu mă interesează formele. Nu le cunosc. Pentru a le afla trebuie să pipăi, iar mie nu-mi place, nu-mi place să ating lumea. Mai mult, cu degetele simt numai ceea ce am în jur, în timp ce cu urechile, cu ceea ce am în cap, pot ajunge departe. Prefer zgomotele.

De asta folosesc scannerul. În toate serile urc în camera mea și pun la combină un disc de Chet Baker. Mereu același, pentru că îmi place sunetul trompetei sale, toate *p*-urile acelea mici și profunde care se învârt în jurul meu, și îmi place vocea lui care cântă încet, ca și cum ar veni de mai jos de gât și ar face eforturi să iasă, atât de mult încât trebuie să închidă ochii. Mai ales acea piesă, *Almost Blue,* pe care o ascult prima, chiar dacă e ultima. Așa că în toate serile și toate nopțile aștept ca *Almost Blue* să îmi alunece încet în urechi, ca trompeta, contrabasul, pianul și vocea să devină un același tot și să îmi umple golul pe care îl am în cap.

Atunci deschid scannerul și ascult vocile orașului.

Bologna n-am văzut-o niciodată. Dar o cunosc bine, încât devine un oraș în totalitate al meu. E un oraș mare: îți ia cel puțin trei ore ca să-l străbați.

Am auzit-o odată când m-am sincronizat pe frecvențele unui camion și l-am urmărit tot timpul cât a rămas în raza scannerului meu. De când a intrat până când l-am auzit dispărând deodată, șoferul camionului a vorbit mereu cu cineva, a condus și a vorbit, a condus și a vorbit, tot timpul cât a stat în orașul meu.

— Aici Rambo, aici Rambo… recepționează cineva? Tocmai am intrat în cantonul Rimini sud… șase că vameșii sunt la plimbare…

Aici Rambo… te ascult El Diablo… o iau la dreapta pentru un scurt… centura, ieșirea Casalecchio di Reno, colț cu poșta… să întreb de Luana…

Aici Rambo… cine ești, Maradona? Auzi, de ce o fi El Diablo așa ofticat? Nu știa că Luana e travestit? Dacă dai de el spune-i că mă opresc să dorm la Parma 2 și că-l aștept acolo… și că ar face bine să se ducă dra…

Vocile de pe străzi se opresc brusc, tăiate dintr-o dată. Orașul meu are limite precise, definite de tăcere, o margine, ca a unei mese suspendate în neant. Dincolo de margine e un abis care le înghite, mai negru decât negrul. Și gol.

Alteori mă sincronizez cu centrala operativă a chesturii și ascult croncănitul mașinilor. E ca și cum aș pluti în cerul negru de deasupra orașului meu și aș avea zeci de urechi care aleargă oriunde, în întuneric.

— Mașina 4 către Centrală… avem un accident grav pe via Emilia… ne trebuie o ambulanță de urgență…

— Aici Mașina 2… suntem în fața Băncii Cooperative… alarma e pornită dar nu e nimeni…

— Fă-mi imediat o verificare pentru numele ăsta… A de la Ancono, D de la Domodossola…

— Ei bine… tânărul de aici nu are antecedente penale dar fata e minoră și nu are acte la ea… ce facem?

— Recepționat… mergem într-acolo…

— Rahat, supradoză… ăsta ne moare în mașină…

— Siena Monza 51… Siena Monza 51…

— Te ascult, Siena Monza…

— Fii atent, suntem pe via Filopanti colț cu via Galliera și avem o negresă fără acte…

Vocea e puternică, nazală de parcă posesorul ar fi răcit. În spate, în fundal, zgomotul verde al mașinilor care trec și bâzâitul albastru, delicat, al motocicletelor. Pe un fundal încă și mai cuprinzător, aproape confundându-se cu trompeta lui Chet Baker, voci ascuțite, care înțeapă,

«nu, eu nu vine… ți-e rău, eu nu vine…» Și o altă voce, mai puternică, o voce masivă, roșie, «oh, stai aici… unde dracu' pled? Mai vrei o dată? Eh? Mai vrei?»

Când vreau să cobor și să mă opresc din a mai asculta o poveste, las scannerul să intre pe frecvențele telefoanelor mobile.

— Ce dracu' face ăla cu căști de sunetist de-acolo?

Muzică, în spate. Îndepărtată. Numai pulsul continuu al unei baterii electrice, filtrat de ceva mai dens, poate un zid. În față, foșnetul verde aprins al unui GSM și înăuntru o altă voce, lichidă, care se învolburează pe *l* și *r*.

— Și ce dracu' dacă sunt la casă… alo? Auzi, Lalla, unde e cașul? Aici nu știe nimeni…

— Ce măsa face ăla cu căști de-acolo?

Mai puțin lichidă, aceasta, și mai începătoșată, întunecată, de parcă ar fi acoperită de un fum dens. E între pulsul îndepărtat al muzicii și vocea care vorbește la telefon.

— Oh, Tasso… ce dracu face ăla cu căști de-acolo?

— Du-te-n mă-ta, Misero… de unde dracu' să știu? O fi un gunoier…

— Are căști de ascultat…

— Atunci o fi un… Alo Lalla? Mă auzi? Rahat, Tasso… a închis! Și-acu' cum mai află unde e cașul?

— Să-l întrebăm pe ăla cu căștile…

— A, bravo… întreabă-l și apucă-l de vreasc… Alo, Lalla?

— Oh, Tasso… nu e un sunetist?, e unul țicnit care se laudă că ar avea droguri, care-și dă aere. Ce dracu' o fi făcând ăla de-acolo cu căști…

Când povestea nu mă mai interesează, când nu o mai înțeleg, apăs butonul care schimbă frecvența și merg mai departe. O țin așa toată noaptea, pentru că atunci când nu poți vedea lumina e tot una că dormi ziua sau noaptea. Continui să scrutez întinderea neagră, încrucișându-mă uneori cu bâzâitul altor scannere care îl întâlnesc pe al meu. Ascult vocile orașului.

Când obosesc, opresc tot.

Liniște. Numai freamătul delicat al liniștii pe care îl aud, încet.

Numai Chet Baker care cântă *Almost Blue.*

— Ce dracu’ face ăla de-acolo cu căşti?

Sunt gol și mi-e frig.

Îmi privesc chipul reflectat în balta roșie care s-a format sub pat și văd că animalul acela îmi aleargă în continuare pe sub piele, deformându-mi fața. Așa că iau de jos o bucată de mască, desprinsă de pe perete, o mască africană cu fața alungită, și mi-o pun pe față, ca să nu-l mai văd.

Însă le aud.

Aud clopotele Iadului. Le aud cum îmi sună în cap, mereu, toată ziua și toată noaptea, și la fiecare bătaie vibrează până în măduva oaselor, de parcă însuși creierul meu ar fi un clopot viu care pulsează și se crapă la fiecare bătaie. Uneori sunt îndepărtate, jos, sub ceafă și le aud numai ecoul, metalic, care se întinde încet în mine, ca o undă delicată. Dar apoi încep dintr-o dată mai puternice, foarte puternice, o bătaie puternică în mijlocul capului care îmi face nasul și dinții să vibreze, o bătaie puternică ce saltă în spatele frunții, o bătaie puternică ce îmi distruge articulațiile oaselor și îmi deschide craniul, o bătaie puternică, foarte puternică. Le aud, clopotele Iadului. Mereu, în fiecare zi și în fiecare noapte, mereu, aud clopotele Iadului care bat a moarte și bat pentru mine.

Ca să nu le mai aud mi-am acoperit urechile cu căștile de la stereo, dar nu e de-ajuns. Contorsionat ca un resort, cablul îmi coboară pe piept, iar capătul liber îmi atârnă inert și gol între picioare. Pornesc stereo-ul, cu toți bașii și toate acutele din plin, cu butonul volumului întors complet spre dreapta, la maximum, și toate ledurile aprinse, roșii, fixe. Introduc capătul căștilor în locașul lui și deodată UN ZID în cap, dur și compact, care îmi jupoaie timpanele și merge de la o ureche la alta și acolo se blochează, în spatele ochilor. Bateria, tobele și timpanele mi se strecoară cu viteză în cap ca limba unei reptile, chitara e o rafală electrică de ploaie, basul e un ton isteric care se apropie din ce în ce mai mult, iar vocea e un fulger care brăzdează cerul ca un urlet negru. Am un zid, un zid în cap, UN ZID iar bătăile clopotelor se izbesc de el, surde, și la fiecare bătaie se aud tot mai departe. Cablul căștilor, întins ca și lanțul unui câine, de-abia

ajunge la pat. Cu genunchii apăsând pe piept, simt pielea netedă și rece ca gheața a picioarelor și fiorii care îmi ajung până în sfârcuri.

Sunt gol și mi-e frig dar mi-am dat jos hainele pe care le aveam pe mine, iar cele care sunt pe podea erau așa de îmbibate că până acum s-or fi uscat și or fi devenit rigide ca niște bucăți de carton. Așa că mă ghemuiesc pe marginea patului și abia pun capul pe pernă, ca să evit picăturile care, curgând prin ochiurile plasei de deasupra, au udat complet fața de pernă și cearșaful.

Sunt gol, ghemuit și mi-e frig și mă gândesc că dacă m-aș înțepa cu o seringă goală în inimă, sângele care ar ieși ar fi negru precum cerneala de chinchină. Îl văd gâlgâind spre pistonul care se ridică, așa dens și închis la culoare că poate acoperi sticla ca un strat de vopsea, abia încrețit de către o bulă opacă de aer. Dacă m-aș înțepa în inimă cu o seringă sunt sigur că sticla ar exploda într-o dâră neagră ca un jet de petrol pentru că mi-o simt umflată, inima, și îndeajuns de mare să-mi umple întreg pieptul și să preseze pe cutia toracică și chiar mai sus, acoperindu-mi gâtul. Pentru că am ceva în inimă, ceva ce scapă de-acolo și îmi aleargă pe sub piele, până în gât. Dacă aș deschide mai mult gura, poate că ar ieși și de-acolo, printre dinții și buzele întredeschise, acest animal pe care îl simt în mine.

Mă ridic în capul oaselor pe pat și îmi apăs căștile pe urechi, pentru că au început din nou să se audă, puternic, clopotele. Îmi presez căștile pe timpane, cu palmele deschise pe pavilioanele de plastic Sony, le apăs înăuntru și chiar pendulez, în față și înapoi, cu coatele sprijinite pe genunchi. Sunt gol și mi-e frig, sunt gol și mi-e frig, cobor din pat, alunec pe jos, pe dușumea, atent să nu mă tai în sticla ochelarilor, a sticlei, a ceasului deșteptător și a tot ceea ce era pe noptieră, alunec pe podea în patru labe, ca un câine și mă avânt cât de în față pot ca un câine în lanț, atât cât îmi permit căștile, în față, tot mai în față, cu capul pe spate, întocmai ca un câine. Ajung să ating cu degetele mânerul unui sertar de jos al unui dulap și îl deschid. Mă îmbrac cu ce găsesc, zguduit de fiorii care mă fac să-mi clănțăne dinții. Mereu e la fel, mereu aceleași senzații, de fiecare dată, de fiecare dată.

De fiecare dată când mă reîncarnez.

Și de fiecare dată revin clopotele Iadului, uite-le că vin din spate și încep să bată din nou în zidul pe care îl

am în cap și muzica devine inutilă, e inutil dacă mi-o afund în timpane și urlu, urlu cât mă țin plămânii, până începe să mă ardă gâtul. Atunci mă ridic și fug, fug din cameră, pe ușă, jos pe scări și apoi afară, în stradă, cu căștile pe urechi, cu muzica tare în cap și în creier, dar mai puternice sunt bătăile blestematelor de clopote ale Iadului care bat mereu și bat pentru mine.

Laboratorul Regional de Criminalistică al Chesturii din Bologna e într-o veche mănăstire din secolul al XVII-lea și are o scară de dimensiuni impresionante cu bolți înalte, care cotește dedesubtul unei reproduceri uriașe a Omului lui Leonardo realizată pe zidul crem. Erau în întârziere și Grazia urcă în grabă treptele largi, dar încetini deodată, oprită de acea senzație surdă care îi umplea abdomenul încă de dimineață, lăsându-i pe chip o umbră de neplăcere. „Rahat", șopti – din vârful buzelor, dar Vittorio tot o auzi.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă.

— Nimic.

Grazia coborî fermoarul gecii de polițist și puse mâna sub jachetă pentru a schimba poziția pistolului. Îl ținea într-un toc prins la centură și simțea că o apasă pe abdomenul încordat. Îl mută mai în spate, pe șold, apoi îl aduse în față, dar senzația nu se schimbă.

— Doar n-o să ți se facă rău tocmai acum, nu? – spuse Vittorio punându-i o mână sub braț, degetele lui apucând materialul verde-oliv.

— E important să fii la capacitate maximă. De data asta trebuie să reușesc să-i conving.

— Sunt… nu-ți face griji.

— Îmi fac, pentru că tu ai studiat dosarul și, dacă nu te simți bine…

— Liniștește-te. Sunt bine.

— N-o fi gripa? Nu de alta, dar se spune că e o epidemie de gripă care…

— Vittorio, sunt la menstruație. Îmi vine ciclul, bine? Liniștește-te, mereu e la fel… e normal.

Vittorio scăpă un „ah" și o clipă îi dădu drumul brațului, rușinat. Vru s-o prindă din nou, dar ea se îndepărtă brusc, aproape cu un salt, și urcă treptele două câte două, până la capăt. Vittorio se grăbi s-o ajungă din urmă și să meargă în spatele ei în timp ce traversa coridorul, repede și hotărâtă.

— Știu că e normal, Grazia, zise. Ești femeie.

— Sunt polițist.

— OK, ești polițist, scuze. Dar și eu sunt și vreau neapărat cazul ăsta. Ai învățat ordinea în care trebuie deschise documentele?

Grazia încuviință. Închise ochii o clipă și revăzu la rând lista fișierelor, unul deasupra celuilalt, lângă bara cu săgeata neagră care le făcea să curgă în fereastra albă a computerului. Putea să le selecteze cu gândul, să apese tasta *expediere* și să le deschidă în minte, nume, date, imagini.

— Da, zise, am învățat-o.

— Și lovitura de grație?

— Și pe aceea.

— Care e?

— Catia.

Catia001.jpg. Grazia o văzu de îndată ce închise pleoapele, un pătrățel negru, în partea superioară a ecranului, dedesubt cu un scris marcat cu verde. Dacă ar fi dat click pe el, pătrățelul s-ar fi deschis și ar fi apărut o fotografie. Grazia încercă să redeschidă ochii cât de repede putea. Încercă nici să nu clipească. Încercă s-o uite imediat pe Catia.

— OK, fetițo, spuse Vittorio. În cazul ăsta, pentru că tipii de-aici sunt niște duri și tu încă nu îi cunoști, să-ți prezint puțin tabloul situației. Omul de învins e chestorul. Procurorul Alvau e tânăr, nu știe nimic despre chestiile astea și poate îl va atrage chiar ideea de a-și încerca forțele într-un caz incitant. Pe chestor, însă, nu. Nu suportă toate astea, nu vrea balamuc în orașul lui și ar fi forțat să admită câteva greșeli în ceea ce privește anchetele anterioare. L-a expediat și pe șeful Laboratorului de criminalistică local ca să nu ne ajute, dar știm noi cum să-l doborâm. Ești pregătită, fetițo?

Grazia nu răspunse nimic. Îl privi o clipă, cu pleoapele drepte și expresia aceea încordată și deranjată între sprâncene. Își puse mâinile în buzunarele gecii și, din nou fără nici un cuvânt, se opri în fața arcadei scunde și înguste a unei chilii care se deschidea în zid. Vittorio își potrivi cravata, își trase mânecile pardesiului ca să-l îndrepte pe spate și înclină capul, atent să nu se lovească de frontonul de piatră pe care scria IERONIMUS FRATER, MDCLXXIII, cu caractere sculptate, lungi și fine. Îi șopti Graziei: OK, inspector Negro, să-i rupem, apoi trecu de arcadă și spuse: Se poate? Vă rog încă o

dată să scuzați întârzierea… accidentul acela de pe autostradă.

Laboratorul pentru cercetări speciale a apărut prin alipirea chiliilor a doi călugări. Are pereți de piatră, tavan cu grinzi și ferestre înguste, încadrate de două blocuri masive de piatră. Podeaua e din pământ ars. Grinzile sunt negre. Dacă ar avea un altar, candelabre și un crucifix ar putea fi capela unei mănăstiri. Consolele terminalului, monitorul, modemul și tastatura, o etajeră metalică cu cinci televizoare mici conectate la o centrală video și multe legături de cabluri și prize îl fac să fie, însă, un laborator de criminalistică.

Pe ecranul terminalului, *screensaver*-ul arăta POLIZIA DI STATO, scris cu litere cubice. Scrisul se rotea nebunește în jurul unui punct, întâi mic apoi enorm. În fața unuia dintre televizoare doi bărbați cu un aparat foto pe trepied făceau poze ecranului pe care se desfășura o manifestație a studenților. Obiectivul camerei era fixat asupra imaginii unui băiat în *kefiah*[5] negru. Lângă terminal, așezat pe un taburet, se afla un om cu o figură severă într-un palton albastru întunecat, foarte întunecat chiar, care, așa aplecat în față cum era, cu mâinile în buzunare și cu pulpanele hainei închise în față, semăna cu un corb. Lângă cei doi bărbați cu aparatul foto stătea chestorul.

— În sfârșit, zise chestorul de îndată ce îl văzu pe Vittorio apărând de sub arcada de piatră. Îl atinse pe unul dintre bărbați pe umăr și spuse:

— E de-ajuns, copii, afară, apoi surâse spre omul îmbrăcat în albastru.

— Au sosit *americanii* – spuse, tare. Iată-i pe *ucesiști.*

Chestorul îi dădea Graziei impresia că își ondulase părul ca să pară mai înalt. Omul în albastru, în schimb, i se părea foarte tânăr, ceva mai mult decât un băiat, cu o șuviță blondă lăsată să cadă pe nas și ochelari cu o ramă roșie, ca de țestoasă. Vittorio era mereu același, bronzat cât trebuie, elegant cât trebuie, cu părul lung dat pe spate cu foènul, surâsul franc și cordial și mâna întinsă. Părea mai curând șeful unei firme la o întrunire de marketing decât un criminolog licențiat în psihiatrie, cel mai tânăr și mai strălucitor șef al unui departament al Poliției Științifice.

— Comisarul-șef Poletto și inspectorul Negro. Dacă-mi permiteți, domnule chestor, u*a*cesiști…

— Mă scuzați dacă vă întrerup, spuse procurorul Alvau, dar mi-ați putea explica și mie ce naiba înseamnă asta?

— Unitatea pentru Analizarea Criminalilor în Serie, un grup care se ocupă de presupușii *serial killer*-i. Aproximativ ca VICAP din FBI.

— Dacă-mi permiteți dumneavoastră, domnule Poletto… aici nu suntem în America, aici suntem în Italia.

— Într-adevăr, domnule chestor, dar și noi suntem ceva diferit. Facem parte din Brigada de criminalistică.

Grazia observase că Vittorio spusese „criminali în serie", nu *serial killers.* Statele Unite n-aveau ce căuta aici. Ar fi zâmbit dar un junghi rapid și neașteptat, o durere scurtă în abdomen, îi adânci curbura dintre ochi. Procurorul se mișcă pe taburet. Îndreptă un picior lung pe podea și se înfofoli și mai mult în palton.

— Și există un presupus criminal în serie aici în Bologna, doctore Poletto? întrebă. Grazia își mută privirea înspre Vittorio și îl văzu încuviințând încet, cu fruntea încruntată, cu buzele strânse ușor spre înainte.

— Suntem convinși că există, *dottore* Alvau. Da.

O spusese așa de bine că pentru o clipă însuși chestorul rămase năuc. Vittorio profită imediat.

— Vă arăt acum, *dottore.* Un minuțel și ne conectăm la SCIC…

— Din nou abrevierile astea…

— Aveți dreptate, *dottore* Alvau, deformație profesională. SCIC înseamnă Sistemul Central de Informații al Criminalisticii. Grazia… vrei te rog să te așezi la terminal?

Grazia se așeză rapid pe scăunelul rotativ din fața computerului. Mișcă *mouse*-ul pe *mousepad*-ul roșu pe care îl avea lângă tastatură, iar scrisul care se rotea dispăru dintr-odată. Probabil era praf în *mouse*, pentru că săgeata albă se mișca sacadat pe ecran și trebuia să apese aproape cu forță iconița ca o trompetă galbenă care lansa programul. Dacă ar fi fost liniște, ar fi putut auzi țăcănitul intermitent al semnalului trimis, și apoi foșnetul slab al modemului care se conecta, dar Vittorio nu vroia să-i lase procurorului timp de gândire.

— Așadar, doctore Alvau: UACS a apărut în decembrie '95, are sediul la Roma și susține Brigada

Mobilă în anchetarea de „omucideri fără mobil și violențe carnale în serie”. Printre activitățile noastre, însă, se numără și ceea ce noi numim Consultanță Preventivă…

Chestorul deschise gura și făcu „Ha!”, sec și sonor, ca un acces de tuse. Era începutul unui râs sarcastic și puțin forțat dar ecranul se colorase în albastru, un albastru viu și luminos. Chestorul închise gura într-o liniște timorată.

— Acest program se cheamă SASC, Sistemul de Analizare al Scenei Crimei. Se bazează pe datele culese de SAOT, Sistem Automat pentru Observații Tehnice, și înregistrate de SCIC. Confruntă automat toate informațiile culese cu cazuri diferite și descoperă eventuale asemănări sau relații. Noi o numim Mașina de Căutat Dovezi.

Eroare. Chestorul își continuă accesul de râs la care renunțase mai devreme. Izbucni chiar pe „Căutat Dovezi”, – Ha! Ha! Ha! –, de parcă ar fi fost titlul unui desen animat. *Mașina de Căutat Dovezi.* Procurorul Alvau, în schimb, ridică o mână pentru a-l opri pe chestor și își potrivi ochelarii pe nas, privind cu atenție ecranul.

— Și ce ați descoperit? – întrebă.

Vittorio își sprijini o mână pe umărul Graziei. Își reluă expresia gravă în timp ce strângea degetele, făcând materialul gecii să foșnească.

— Te rog, inspectore Negro… – murmură.

Grazia îi simțea pe toți în jurul ei. Chestorul, aproape i se sprijinea pe un umăr, îi respira într-o ureche și, când râsese, îi aruncase niște stropi de salivă, tari și calzi, pe un pomete. Procurorul, în spate, aplecat peste ea ca un vultur, bărbia care o atingea pe cap și palma lui Vittorio care îi încălzea umărul sub materialul jachetei, buricele degetelor care presau pe claviculă. Și apoi acea greutate în burtă care părea că o trage în jos. Acea senzație de hipersensibilitate enervantă la rinichi și de-a lungul șirei spinării și în oasele picioarelor, îndoite pe marginea scaunului. Sânul, pe care și-l simțea amorțit în sutienul strâmt, sub bumbacul subțire al maioului, sub cel mai gros al plușului, sub polistirenul gecii. *Rahat.* Se gândi la cutia de o.b. Midi pe care o avea în geantă, împreună cu încărcătorul de rezervă al pistolului Beretta, apoi suspină, își limpezi vocea și puse săgeata pe *open.*

— Cazul Graziano, Bologna, decembrie 1994. Un student din Palermo de 25 de ani, care locuia singur într-

un apartament pe deal. Cazul Lucchesi, San Lazzaro di Bologna, noiembrie ’95. Student la fără frecvență, genovez, 28 de ani, consumator de droguri cu cazier pentru furt și trafic de stupefiante. Cazul Farolfi-Baldi, Castenaso di Bologna, mai ’96. Un cuplu de studenți din Napoli, care se întreține subînchiriind altor studenți fără locuință. Au venit cu un câine. Ucis și el.

Grazia își trecu limba peste buze. *Nici o referire la crime,* spusese Vittorio. Să *clickeze* numai pe declarații, pe procesele verbale ale patrulelor, pe fotografiile decedaților când erau vii. Pe ecran se deschideau ferestre conținând cuvinte marcate cu albastru, formulare având tipărit pe ele *Secția Carabinieri din…* și *Brigada Mobilă,* fotografii ale unor buletine având în relief urma ștampilei rotunde a Comunei, sau instantanee dintr-o excursie la mare, pe un stăvilar, privirea ațintită spre stropii valurilor și un zâmbet, înghețat de o expunere prea lungă. *Lasă lovitura de grație la sfârșit,* spusese Vittorio. Lovitura de grație.

CATIA001.jpg. Grazia scutură din cap, încercând să nu se gândească.

— Cazul Assirelli-Assirelli-Assirelli-Fierro, decembrie 1996.

Erau două pictograme în partea de sus a ecranului, două pătrățele mici și colorate, având scris înăuntru *ASS1.jpg* și *ASS2.jpg.* Grazia puse săgeata albă pe *ASS1* și cu degetul arătător apăsă de două ori butonul *mouse*-ului. Apăru fotografia unei familii, tatăl, mama, băiatul și fetița, așezați la masă într-o tavernă, părând că sărbătoresc un Revelion sau o zi de naștere.

— Locuiau în Coriano di Rimini, pe dealuri, și ei într-o vilă izolată. Numai că pe atunci mai aveau copiii.

Click pe *ASS2*. Fotografia era identică precedentei. Același colț de tavernă, aceeași masă dichisită, peretele în spate, cu roata de car lăcuită și vopsită, colțul unui șemineu de care era agățată o scoică în formă de Tre Monti-Souvenir din San Marino. Lipsea familia Assirelli și era ceva în neregulă cu șervetul deranjat, care lăsa descoperit un colț de masă, și cu pata închisă la culoare de sub roată din care o dâră lată cobora pe podea și ieșea pe ușa întredeschisă din spatele fotografiei. Procurorul Alvau se apropie de ecran, de parcă ar fi vrut să urmeze cu privirea linia aceea decolorată și uscată. Grazia rezistă tentației de a-l îndepărta împingându-l cu umărul.

— Toate sunt cazuri deja închise, spuse chestorul, precaut.

— Sunt toate anchete pline de necunoscute, spuse Grazia. În cazul studentului din Palermo s-a dat vina pe mediul homosexual, iar în ceea ce-l privește pe drogat carabinierii din San Lazzaro sunt convinși că e vorba de o afacere cu stupefiante. Cuplul din Castenaso…

— Îmi amintesc, spuse Alvau. Omucidere cu scopul de a prăda. Plin de necunoscute.

— Cât despre familia Assirelli, spuse chestorul, Procuratura din Rimini a cerut ca o comisie rogatorie să-l interogheze pe țiganul de-acolo… cel care e la răcoare în fosta Iugoslavie și care la noi masacrase o familie în provincia Pavia. Mie toate acestea mi se par ipoteze plauzibile. Și nu văd nimic care să le combată.

— Nici eu… – spuse Alvau, – mai mult, nu-mi imaginez cum s-ar putea ca… Ce e, inspector, nu vă simțiți bine?

Grazia avusese un junghi care o făcuse să atingă bărbia procurorului. O durere neașteptată în abdomen, o durere rapidă, umedă și surdă, ca și cum o mână i-ar fi strâns organele în pumn. Curbura dintre ochi se transformase într-o grimasă reflectată preț de o clipă de ecranul terminalului.

— Nu vă simțiți bine, domnișoară? – întrebă chestorul, în timp ce Grazia spunea: Ba da, ba da, dând din cap.

— Inspectorul Negro… – ezită Vittorio.

— E gripa, zise Alvau, hotărât. Și eu am luat-o. Oribilă.

— Nu, nu…

— Inspectorul Negro…

— Am văzut imediat că domnișoara era cam palidă, imediat…

— Gripa din anul ăsta… trei virusuri diferite! Te ia de la stomac…

— Nu, nu…

— Inspectorul Negro…

— Poate că e mai bine să plecăm, așa domnișoara…

— Inspectorul Negro este, să zicem, puțin indispusă.

Alvau și chestorul făcură: Ah.

Graziei i se înroșiră obrajii.

— Există, aceste legături, există, spuse ea dură și cu aplomb. În primul rând: M.O.-ul e același, o violență

bestială care masacrează orice ființă vie prezentă. Violență pură, fără sex, fără fetișuri, fără nimic. Numai violență pură.

— M.O.: *Modus Operandi* – îi șopti Vittorio procurorului, care încuviință înciudat. Știu, știu.

— În al doilea rând: în fiecare dintre cazuri cel puțin unul dintre cadavrele prezente este dezbrăcat. Gol pușcă. Băiatul din Palermo, drogatul, Andrea Farolfi și Maurizio Assirelli, băiatul familiei din Coriano. Toți dezbrăcați, goi din cap până în picioare.

— S-a mai întâmplat și în alte cazuri… – spuse chestorul, însă nimeni nu părea să-l mai asculte.

— În al treilea rând: toți sunt studenți. Tineri studenți.

Chestorul își pocni mâinile așa de tare încât toți se întoarseră să-l privească.

— *Killer*-ul *de studenții* – spuse. E strigător la cer! Mă ia cu răcori numai când mă gândesc! Întinse o mână și îi strânse brațul lui Alvau, zgâlțâindu-l furios. Vă dați seama, *dottore*? Vă dați seama? Aici sunt două sute de mii de studenți… Vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă ar ieși la iveală știrea despre un maniac care îi masacrează pe studenți? În Bologna? E strigător la cer!

Și Vittorio puse o mână pe brațul magistratului.

— Ascultați-mă, *dottore* Alvau, există statistici precise…

— Ascultați-mă, doctore Poletto. Chestorul înaintă și cu cealaltă mână îl prinse pe Vittorio de încheietură. Eu cu statisticile dumneavoastră…

— Ascultați-mă dumneavoastră, domnule chestor…

— Nu, ascultați-mă dumneavoastră…

Grazia înțepeni, prinsă în încâlceala de brațe. Ar fi vrut să le arunce la o parte pe toate ridicându-se brusc, apoi își aminti de *CATIA001.jpg* care aștepta, tăcută și neagră, în colțul cel mai îndepărtat al ecranului.

CATIA001.jpg.

Grazia mută săgeata pe pictogramă, o selectă ținând apăsat butonul *mouse*-ului și o duse în mijlocul ecranului.

CATIA001.jpg

— Doctore Alvau, zise, cred că există totuși un motiv pentru a reporni anchetele.

CATIA001.jpg

— Care? – făcu Alvau.

— Să nu se mai întâmple asta.

Grazia apăsă de două ori pe butonul *mouse*-ului și fotografia Catiei Assirelli, de unsprezece ani, realizată de specialiștii Brigăzii Științifice în data de 21.12.1996 la orele 15:32, apăru pe ecran.

— O, Doamne! – strigă procurorul Alvau, întorcându-se în altă parte. Doamne, nu! Așa nu!

Vittorio ridică un braț, apoi îl îndoi în unghi drept, descoperind ceasul de sub mâneca pardesiului.

— Rahat, târziu mai e, spuse, ținând o mână pe portieră și un picior deja înăuntrul mașinii albastru cu alb a poliției care îl aștepta cu motorul pornit. Dacă pierd Pendolino sunt pierdut.

— O să-l prinzi, o să-l prinzi, murmură Grazia. Îl privi intrând în mașină și așteptă să își ridice pulpana impermeabilului ca să îi închidă portiera. Vittorio coborî geamul.

— Ei bine, se pare că a mers, nu? Măcar pentru puțin timp Alvau ne crede și autorizează investigațiile, în ciuda dobitocului de chestor. Frumoasă lovitura de teatru de la sfârșit cu fotografia fetei… hazardată, dar eficace. Bine lucrat, fetițo.

Grazia zâmbi, fără să ridice privirea. Fixa asfaltul parcării din fața chesturii și simțea înăuntru o greutate umedă și moale. În abdomenul umflat, dar și mai sus, imediat sub inimă, de parcă un deget fin o gâdila în gât și o făcea să plângă. Vittorio se aplecă pe geamul lăsat și îi strânse un braț.

— Nu trebuie să-ți spun cât de mult crede UACS-ul în această operațiune. Am investit enorm în ceea ce privește credibilitatea și ne așteptăm la rezultate maxime de la tine. *Eu* mă aștept la maximum. Ești omul nostru în teren… activează acel instinct încăpățânat și puțin animalic care îmi place la tine și găsește-mi-l pe *killer*-ul de studenți. Te pup.

Grazia se aplecă în față și îi atinse ușor obrazul lui Vittorio cu un sărut rapid și din vârful buzelor, ca de copii mici. Vittorio își retrase capul și îl atinse pe umăr pe agentul așezat în față, pe locul șoferului.

— Dacă pierd trenul te transfer în Sardinia, zise, și apoi către Grazia: Mă găsești pe mobil, când vrei, abia inteligibil, pierdut în zgomotul mașinii care demara.

Grazia scoase o mână din buzunarul gecii și o ridică într-un salut abia schițat. Își închise fermoarul până la gât

pentru că aerul cenușiu al serii se răcise și deodată i se păru că parcarea din piața Roosevelt se lărgise în jurul ei, iar Bologna devenise uriașă, un oraș imens care se dilata la infinit, cu viteză, cu ea în centru, singură, singură, cu mâinile adâncite în buzunarele gecii și acea dorință de a plânge care o făcea să-și strângă buzele.

— Mama dracului, își spuse, ștergându-și singura lacrimă pe care nu reușise să o rețină între pleoape. «Sindrom menstrual», își zise, apoi repetă: Mama dracului – din vârful buzelor și traversă porticul pentru a se întoarce la chestură.

Uneori mama mea urcă la mine în cameră ca să audă ce fac.

Sunetul papucilor ei de casă care alunecă pe grinzi e un foșnet moale, fără contur. Îl aud imediat, aud scârțâitul lemnului, aud clinchetul ușor al verighetei, metal pe metal, când pune mâna pe traversa de alamă a balustradei. Respiră adânc și scurt când se oprește la jumătatea drumului ca să-și tragă sufletul, pentru că scara care duce la mansarda în care stau mereu, e abruptă și îngustă.

Când o aud, dacă am timp, mă întind pe divan și mă prefac că dorm. Aștept, nemișcat, să aud clanța care coboară cu un scârțâit aspru, de parcă cineva și-ar limpezi vocea, apoi foșnetul papucilor care se oprește în prag și mama care-și spune «ssssst». Și din nou scârțâitul clanței, foșnetul papucilor care se îndepărtează, scârțâitul lemnului, clinchetul verighetei, popasul de la jumătatea drumului, până când nu mai aud nimic. În primele dăți, când mă așezam pe divan fără să trag pe mine nici măcar un colț din pătura pe care acum o țin deasupra, ea se apropia să mă învelească și, uneori își dădea seama că eram treaz.

Atunci spunea: – Ce faci, dormi?

Și începea să vorbească.

Dacă, în schimb, rămân pe scaun, mă las pe spătar și îmi sprijin capul pe el sau mă întind pe birou cu fruntea pe brațele încovrigate, nu merge. Pentru că intră, mă atinge pe umăr și spune: – Bagă-te în pat dacă ți-e somn.

Apoi începe să vorbească.

Dar dacă am scannerul deschis și poate chiar și muzica, nu mai e nimic de făcut. Pentru că le aude și ea și știe că nu dorm. Singura scăpare e să întind mâna în grabă spre scanner și să întorc butonul de schimbare a frecvenței. Mă sincronizez pe chat-uri. Conversațiile realizate între calculatoare, pe Internet.

Am descoperit chestia asta de curând. Semnalele pe care modemul unui calculator i le trimite altuia trec prin liniile telefonice cu un ciripit, distorsionat de descărcările electrice, și pot fi interceptate. Le-am auzit de multe ori iscodind cu scannerul. O descărcare de fluierături

modulate, ca un stol de păsări care ciripesc galben într-o rafală de vânt azuriu înțepător. Le-am auzit de multe ori, dar de abia recent mi-a trecut prin minte să conectez semnalul la programul audio al calculatorului meu. Așa, fluierăturile au devenit cuvinte și au ieșit din boxele pe care le am pe birou cu vocea groasă și plată a sintetizatorului vocal. Când de la un terminal la altul se transferă date, semnalele sunt de neînțeles, dar când e vorba de mesaje schimbate pe liniile de chat, semnalele devin fraze. Fraze scrise pe ecran, de la tastatură, care devin voci. Vocile orașului. Ele sunt citite. Eu le ascult.

Mama urăște vocea artificială a computerului meu. Spune: – Doamne, drăcia aia… nu pot s-o sufăr, și pleacă. De aceea îl țin deschis de fiecare dată când vine în cameră. Dar uneori nu merge. Uneori rămâne.

Și începe să vorbească.

— Doamne, drăcia aia… nu pot s-o sufăr. Ce mai faci? Pe cine asculți? Nu e prea tare muzica? Ai urechile sensibile… știi asta.

Ziua nu ascult Chet Baker. *Almost Blue* e pentru noapte. Ziua pun un CD sau ascult la radio. *Bar Fly,* după-amiaza. Numai jazz, fără versuri, și din când în când publicitate. Numai jazz, be-bop mai ales.

Coteman Hawkins.

Un saxofon violet care se întinde vibrând, atât de cald că pianul, contrabasul și timpanele bateriei dispar, transparente, iar el trece prin ele.

Vocea mamei. Verde din cauza țigării pe care o fumează și pe care am simțit-o de când era încă la baza scărilor, împreună cu mirosul de fixativ al cocului pe care îl poartă mereu. Vocalele deschise care se ridică și coboară și țin silabele într-o cadență sus-jos. Parcă ar cânta, pe muzică. – De ce n-ai vrut să înveți să cânți la pian când erai la liceu… acum ai fi cu siguranță muzician, în loc să stai toată ziua închis în cameră ascultând măgăoaia aia… Doamne, ce drăcie… nu pot s-o sufăr…

Vocea sintetizatorului. Mereu egală, fără inflexiuni, fără suspine, fără culoare. E o voce masculină, cu o urmă de reverberație pe *r* și care uneori pare să dubleze vocalele. Nu face pauze între cuvinte. Numai puțin, atunci când se schimbă utilizatorul care scrie la calculator. «Bună vi-i*r*gulă mă cheamă *rr*ita vi-i*r*gulă de-e unde sc*rr*ii semndeînt*r*e-eba-a*rr*e-e. Din Bologna vi-

i*r*gulă tu într*r*e-eba-a*rr*e-e. Și eu tot din Bologna punct. Ce zodie e-ești într*r*e-eba-a*rr*e-e. Sco*r*pion da-a*r* tu într*r*e-eba-a*rr*e-e».

Iar vocea mamei se unește cu muzica precum un instrument nesincronizat. Toți trei, solist, cântec și ritm.

Miles Davis.

Notele pline, rotunde și roșii ale unei trompete, suflate în mijlocul cuvintelor mamei. – Și profesoara care venea când nu ai mai vrut să mergi la liceu, săraca, îți spune întruna *atinge lucrurile, simte-le, folosește-te de degete*… – În surdină notele care ies din trompetă cresc și se încâlcesc cu ritmul jos și constant și nesincronizat al sintetizatorului vocal. «Pește ascendent *r*a-ac cu lună în săgetăto-o*r* punct. E-e minunat *rr*ita virgulă se*rr*i-ios. De ce te inte*rr*e-esează într*r*e-eba-a*rr*e-e». – Era așa de treabă domnișoara aia, păcat că n-ai mai vrut să vină, în ceea ce o privește pe aialaltă îți dau dreptate, și mie mi se părea că nu-i păsa… – Trompeta se aude acum fără surdină și umple toate golurile. Goluri galbene, ascuțite și numeroase. – Oricum, nu vreau să zic nimic, nu insist, însă cred că dacă ai mai ieși din când în când ți-ar face bine… – «Tu ești ca și mine vi-i*r*gulă *rr*ita vi-i*r*gulă pe noi ne spe-e*rr*i-ie un singu-u*r* luc*r*u-u punct. Ce anume într*r*e-eba-a*rr*e-e. Singu-u*rr*ă-ătatea punct». Trompeta lui Miles Davis scoate o notă lungă, violet, care picură și dispare. Mama și calculatorul, uneori, îi prelungesc finalul.

— Era altfel când era și tata.

«Da-a. Singu-u*rr*ă-ătatea punct».

Ron Carter. Un contrabas inexact și fals, care apare pe neașteptate. În general e foarte frumos, de un mov aproape albastru, dar astăzi intră peste vocea sintetizatorului și devine verde. Sunt pe cale să întorc butonul scannerului, în căutare de altceva, dar mă opresc cu mâna pe aparat. Unul dintre cei doi a zis: «A-ai mic*r*o-ofon ca-a să-ă vo-o*r*bim într*r*e-eba-a*rr*e-e» iar celălalt a răspuns: «Da-a».

Las scannerul și îi micșorez volumul, abia lăsându-i o urmă de voce.

— *Ciao.* Mă auzi?

Ea e o fată. Tânără. A apăsat cu entuziasm pe primul *a* din *ciao* dar apoi a scăzut presiunea pe *u* din *auzi.* Dezamăgită. – Mă a*uu*zi? – Și mai încet. Neliniștită.

— Slab… stai să încerc să… boh? E bine acum?

El e un băiat. Tânăr. Însă ceva nu e în regulă cu vocea lui. Nu îmi place.

Ea zâmbește. Aud cum i se rotunjesc cuvintele, de parcă ar ieși toate-odată printre buzele deschise. Accentuează sunetele, aspirând vocalele care se umflă, căpătând culoarea roșie. Ironică. Glumeață. Ușurată.

— Știi sau nu să folosești microfonul ăsta? E calculatorul tău sau l-ai furat? Glumesc… știu că scorpionii sunt supărăcioși.

— Eu nu sunt. Sunt calm. Sunt scorpion într-o singură direcție.

— Care?

— Ghici.

Nu îmi place. E o voce verde. Alunecă pe contrabasul stângaci care abia se aude în fundal și îl încrețește ca pe un petic de piele cutremurat de frig. E o voce verde, dar e verde și pentru că nu are culoare. Culoarea unei voci e dată de suflul celui care vorbește. De presiunea suflului. Dacă presiunea e mică, atunci vocea e umilă, tristă, neliniștită, implorantă. Dacă e mare, vocea e sinceră, ironică sau blândă. Dacă, în schimb, tonul e ridicat, ca pentru luptă, vocea e amenințătoare, vulgară sau violentă. Dacă tonul crește și scade și e rotunjit, vocea e afectuoasă, malițioasă sau senzuală. Vocea asta, însă, nu e nicicum. E doar ceva mai susținută decât cea a sintetizatorului, ceva mai plină de viață, dar nimic altceva. E o voce verde și prefăcută.

— Auzi, Scorpionule… doar n-o să începi să-mi vorbești despre sex, nu? Doar nu ești unul dintre ăia care stau pe chat ca să agațe, sper…

— Nu… ce-ai înțeles? E puțină viață în vocea asta, foarte puțină. Prea puțină. Omul e chinuit. Abătut. Învins. Se simte asta prea mult. Mă referam la altceva. Vroiam să spun că sunt izolat ca un scorpion ascuns sub o piatră, mereu gata să mă apăr de tot și toți. Rănesc ca să nu fiu rănit. Uneori, însă, mă simt singur. Ca acum.

— Scuză-mă, Scorpionule… n-am vrut. Te înțeleg. Uneori mă simt singură și eu.

A căscat. Vocea s-a înmuiat. Presiunea pe vocale a scăzut cu un suspin convins. Deja știu cum o să continue: câți ani ai, ce muzică asculți, ce hobby-uri ai, unde ne putem vedea…

— Tu ce muzică asculți, Scorpionule?

— Cum adică… acum?

— Da’ ce, asculți ceva? De aici nu aud nimic…

— Am căștile de la walkman… dar te aud și așa.

Nu pot să ascult vocea aceea verde. E ceva în ea care îmi dă fiori. De parcă ar mai fi un glas, dedesubt, care bolborosește ceva în pauzele de liniște. De parcă s-ar ruga, dar nu pare a fi o rugăciune. Șoptește. Șoptește ceva.

Don, don, don…

— Ce hobby-uri ai, Scorpionule? Eu fac voluntariat pentru DAMS, dansez Buto, fac origami și shiatsu…

— Eu… nu știu. Crezi în reîncarnare?

E ceva ce deranjează sub tonul fals, ca de sintetizator vocal, ceva ce se rostogolește. Ceva se umflă și se dezumflă cu un șuier. Și bolborosește.

Don, don, don…

Mă sperie.

— Auzi, Rita… crezi că ne-am putea vedea? Schimb frecvența apăsând cu degetul mare. Scannerul sfârâie azuriu într-o liniște neagră. De abia atunci îmi dau seama că vocea mamei mele a dispărut de ceva timp. *Bar Fly* s-a terminat iar la radio nu se transmite nimic care să-mi placă. Încă îmi mai amintesc vocea care îmi dă niște fiori ca atunci când purtam aparat dentar, eram mic, și atingeam cu limba metalul cârligelor de pe cerul gurii. Ca să anulez această senzație aspră, verde și rece pornesc combina și ridic volumul.

Almost Blue.

În acel moment, exact pe vibrația densă și lichidă a contrabasului, exact cu o clipă înainte de a-și începe Chet Baker cântecul, scannerul se fixează și îi aud vocea.

O voce albastră.

— Alo, Vittorio? Eu sunt, Grazia… Nu, nu, mi-e bine… vroiam numai să… da, nu, stai liniștit, chestorul n-are nici pe nai… Da, am grijă, da…

Pe el nu-l pot auzi. E o liniște goală, o pauză neagră. Vorbește pe un CSM care nu se poate intercepta. Ar putea fi și un telefon fix, dar ele au o altfel de liniște, mai deschisă.

— Nu, serios, Mi-e bine… mi-au dat doi oameni de la Brigada Mobilă și mă țin la curent dacă… Bineînțeles că îmi văd de treabă… Nu te mai amesteca în lucrurile mele, Vittorio, sunt problemele mele…

Nu înțelege că plânge? Nu simte din vibrația umedă pe care o are sub voce? Își reține cuvintele ca să nu le lase

să alunece, ca atunci când mergi pe ceva umed. Apoi le rostește printre buze, ca și Chet Baker. Cu ochii închiși, mai mult ca sigur.

— Vittorio? Poți să aștepți la telefon puțin? Un agent îmi tot face semne…

A pus o mână pe microfon, aud foșnetul domol. Îmi lipesc capul de scanner ca să fiu mai aproape de ea când se întoarce.

Îmi place vocea ei. Tânără. Puțin tristă. Puțin meridională. Puțin joasă. Caldă. Rotundă și plină. Violet cu nuanțe roșiatice.

Cea mai albastră din câte am auzit până acum.

Când se întoarce, însă, e schimbată. Nu mai plânge. E hotărâtă, rapidă și atât de dură încât cu greu o recunosc.

— Vittorio? Te sun mai târziu. Au mai găsit unul.

— Auzi, Rita… tu crezi în reîncarnare?

— Aveți grijă să nu vă murdăriți, domnișoară… e uscat, dar a sărit și pe tavan și mai curge.

Se simțea umflată ca o minge. I se părea că abdomenul îi tot crește ca un covrig care îi rotunjea costumul. Îi părea rău că îl îmbrăcase în locul blugilor. Nu din cauza abdomenului, ci pentru că așa, în rochia scurtă de lână gri, și cu pantofii negri strâmți pe glezne din cauza curelelor, îmbrăcată mai femeiește decât de obicei, nimeni n-o luase încă drept polițist. În ciuda gecii, în ciuda insignei cu Poliția Statală, o confundaseră cu o studentă care se strecurase să caște gura sau cu o reporteriță, în orice caz nu cu un polițist. Poate pentru că era un caz al carabinierilor, în apartamentul devastat erau numai militari, iar ea era singură femeie prezentă. Dar se simțise prea balonată ca să-și pună blugii așa că «dă-o dracului» își spuse și inspiră profund și nepăsătoare, cu toate că era una dintre puținii prezenți care nu purta mască.

Băiatul era mort de cel puțin o săptămână când îl găsiseră și îl descoperiseră tocmai din cauza mirosului. Proprietăreasa, care nu îl mai văzuse de ceva vreme, urcase de câteva ori și sunase la sonerie, fără răspuns. Pe urmă, în după amiaza aceea, găsise ușa întredeschisă și simțise prin crăpătură mirosul dulceag, intens și grețos, ca de dulceață fiartă. Mirosul morții.

— O cameră, plus baie, plus un colț de bucătărie. Totul grupat. Un apartament studențesc.

Brigadierul era înalt și amabil. Își scosese și masca de pe figură, din politețe, dar o pusese imediat la loc, fără să reușească să își rețină o grimasă de dezgust. Grazia înghiți în sec, strângând din buze. Curbura dintre ochi i se făcu mai adâncă.

— Cum l-ați găsit? – întrebă.

— Un măcel, domnișoară. Nici nu vreau să mă gândesc. Legistul spune că era un băiat la vreo douăzeci de ani, cel mai probabil Paolo Miserocchi, studentul care locuia aici. Noroc că l-au luat deja.

— Vroiam să știu dacă era îmbrăcat sau gol. Și vă rog, nu-mi spuneți domnișoară.

— Aveți dreptate, mă scuzați… Nu mi-am închipuit că v-ați căsătorit deja, așa tânără. De fapt, domnișoară nu se mai folosește prin lege…

— Inspector Negro, vă rog. Spuneți-mi inspector… nu sunt o doamnă, sunt o colegă.

Brigadierul roși în spatele măștii. Miji puțin ochii și o fixă pe Grazia cum se ridică pe vârfuri ca să privească deasupra patului supraetajat, cu brațele împreunate la spate pentru a nu risca să atingă ceva. Nu era ușor în camera aceea. Podeaua era acoperită de droguri, cioburi de sticlă, cărți, haine, CD-uri, bucăți dintr-o mască de lemn. Ușile dulapului erau larg deschise, iar sertarele erau toate scoase. Noptiera era întoarsă pe dos. Posterele smulse de pe pereți, iar cel al Pamelei Anderson mototolit într-un colț. Numai biroul, calculatorul și un scaun rotativ erau întregi și la locul lor. Și curate.

— E evident că era gol, spuse brigadierul. Nota specifica să vă aducem la cunoștință găsirea oricărui cadavru gol și tocmai de aceea sunteți aici. Inspectore.

Cu pași mari, ridicând mult picioarele și mergând pe vârfuri pentru a nu călca nimic, Grazia se apropie de masa de lucru. Își puse mâinile sub geacă și se masă în zona rinichilor, însă asta nu o ușură cu nimic. Se aplecă peste computer, atât de mult încât simți mirosul acid al prafului pentru luat amprente. Aproape că nu îl mai simțea pe cel al morții.

— Puteți să îmi dați cât mai repede fotografiile amprentelor?

— Puteți sta liniștită, inspectore… – spuse brigadierul, sarcastic, ale noastre nu sunt acolo. Jandarmul care a stins calculatorul purta…

Grazia întoarse capul într-o parte, atingând cu bărbia geaca și făcând-o să fâșâie.

— Ați salvat tot înainte să-l închideți, spuse rapid. Evident.

— Evident, spuse brigadierul, dar vorbi după o clipă, cu o expresie neliniștită. Zâmbetul i se îndreptase sub mască.

Grazia strânse degetele în jurul rinichilor și murmură: „Rahat” atât de încet încât brigadierul probabil îi citi pe buze, pentru că se înroși din nou.

— Pot să vorbesc cu jandarmul care a închis calculatorul? – întrebă Grazia. Pot să vorbesc cu el imediat? Nu era o întrebare, era un ordin, iar brigadierul

încuviință în grabă, cu mâinile pe dunga roșie a pantalonilor, aplecat înainte într-o curbată și indecisă poziție de drepți.

— Cum să nu… imediat. Canavese! Vino-ncoa, repede!

Canavese stătea lângă singura fereastră a apartamentului și lua aer. Își părăsi locul cu o mutră dezamăgită, pe care, însă, o schimbă imediat ce o văzu pe Grazia lângă brigadier. Îi aruncă o privire rapidă, sâni, picioare, buze și se apropie cu un scârțâit din carâmbi, tocul de armă și banduliera albă. Și el era înalt, ca și brigadierul.

— Jurnalistă? – întrebă, apoi remarcă insigna. Ah… o verișoară. Și pe deasupra drăguță… mai bine decât colegii noștri, domnule brigadier. Mereu am spus că poliția…

Grazia miji pleoapele, coborî ochii și văzu că sub piciorul lui Canavese era o foaie de hârtie stropită de o dâră roșie care părea să o taie în două. De la fereastră până la locul unde stăteau Canavese măturase cu nonșalanță tot ce ajunsese sub tocurile cizmelor lui de la Nucleul Operativ. Grazia oftă, dând din cap. Renunță să-l mai întrebe dacă salvase datele înainte să stingă computerul.

— Vă amintiți dacă era ceva pe ecran? Un document… un program, ceva scris…

Canavese dădu din umeri, clătinând capul.

— Nu înțeleg o boabă din chestiile astea, spuse, și oricum tot ecranul era negru, cu un scris colorat care se mișca… dar nu l-am citit.

— Se pot recupera, spuse brigadierul, avem niște specialiști la Nucleul Operativ care fac minuni…

— Nu contează, murmură Grazia, era numai un *Screensaver,* ceva care apare în pauze ca să… mă rog, nu contează.

— Însă imediat ce am atins biroul, scrisul a dispărut, zise Canavese, cu un deget sub beretă, ca să se scarpine deasupra urechii. Stați așa… drăcia, asta, cum se cheamă…

— Monitorul, îl lămuri Grazia.

— Da, așa, ăsta… Canavese puse mâna pe sticla curbată a ecranului. Brigadierul ridică un braț ca să-l oprească dar Grazia scutură din cap nervoasă, blocându-i mișcarea. Era împărțit în două de o linie albastră, iar

deasupra și dedesubtul ei erau două dreptunghiuri albastre, cu niște chestii scrise în ele.

— Un chat! – spuse Grazia. Vorbea pe chat cu cineva! Bravo domnule jandarm… felicitări.

— Mulțumesc, răspunse Canavese cu un zâmbet tâmp.

— Experții noștri fac minuni, inspectore, spuse brigadierul. Și pe urmă… vi s-a întâmplat și vouă, nu? Povestea aia din via Poma, vă amintiți? Voi cei de la poliție ați închis calculatorul…

— Da, așa e, i-o tăie Grazia. Acum suntem chit. Pot să vorbesc cu proprietara casei, vă rog?

Anna Bulzamini, văduva Lazzaroni, cel cu biscuiții, domnișoară, scrieți totuși, locuia pe același palier, chiar la ușa din față. Era pe holul de intrare cu un căpitan de carabinieri, mai înalt decât Canavese și brigadier, care îi bloca drumul Graziei de îndată ce o văzu în prag. Fără presă, vă rog. Ah, da, bineînțeles, poliția. Specialista în *serial killer*-i. Dar sunteți siguri? După noi e o afacere legată de droguri. Miserocchi ăsta aproviziona cu *ecstasy* toată Economia e Commercio.

Lazzaroni cu biscuiții, domnișoară, scrieți. Doamne, nu chiar ei, dar suntem oricum rude. Da, îi țin cu chirie pe studenți, dar să nu credeți ceva rău, nu e deloc o treabă frumoasă, mai curând o pacoste. Pe Paolo, cel din față, l-am văzut ultima dată acum opt zile. Cum l-am auzit pe palier m-am dus la el ca să-i amintesc de termenul scadent pentru chirie și, pentru că n-a venit la mine cum zisese, am sunat eu la ușa lui, dar nu a răspuns, așa că m-am întors a doua zi. Nu, zău dacă m-am gândit că s-a întâmplat ceva. Altfel de ce ar fi răspuns a doua zi?! Doamne, n-a răspuns el în persoană, ci un prieten de-al lui, care mi-a spus că nu era acasă. Bineînțeles că l-am văzut pe tip, l-am invitat la o cafea pentru că, știți cum fac copiii care pleacă o vreme și subînchiriază, dar mie nu-mi place așa că vroiam să știu dacă… Nu, uitați ce e, nu îl cunoșteam, nu mi-a spus cum îl cheamă și nici nu puteam să-i cer actele, nu? Deci, cum arăta. Un băiat ca mulți alții, un student, normal. Plinuț, cu tenul puțin închis, cu favoriți și ciocul acela ca de țap care e la modă acum. Amabil însă, bine educat, chiar dacă mania de a-și ține căștile pe urechi tot timpul cât a stat cu mine de vorbă nu mi-a plăcut deloc. Și mi-a atins toate

animăluțele de sticlă pe care le țin pe comodă, mă gândeam vrei să vezi că ăsta te fură? Însă am fost cu ochii pe el și nu mi-a dispărut nimic. Oricum, îmi vroiam banii, că doar nu cresc în pom, nu? Așa că iar am pus mâna pe telefon și am sunat în toate zilele. De câteva ori mi-a răspuns băiatul acela, dar azi a sunat ocupat toată ziua, mereu ocupat, m-am gândit dacă pleacă și mă lasă cu o factură cât roata carului, și m-am dus să sun la sonerie, iar ușa era deschisă, am simțit mirosul ăla și, Doamne Dumnezeule, sărăcuța de mine. Trebuie să mă așez, altfel mi se face rău.

Anna Bulzamini, văduva Lazzaroni, se prinse de brațul căpitanului, care o sprijini, bătând-o cu palma înmănușată pe cot până când o așeză pe un fotoliu din cameră. Grazia privi șirul de animăluțe aliniate pe comodă. Elefănțelul, gâsculița, cățelușul… acoperiți de praful pentru luat amprente de parcă ar fi nins peste ei, o ninsoare cenușie și foarte fină, apărută dintr-o dată și numai acolo.

Acel instinct încăpățânat și puțin animalic, spusese Vittorio.

Acel instinct.

Grazia întinse o mână și înhăță un crocodil, ținându-l între degetul mare și cel arătător, de vârful cozii, pentru a nu distruge amprentele. Îl strecură în buzunarul gecii cu o clipă înainte ca șeful echipei să se întoarcă și își scoase mâna din buzunar atât de repede încât îi căzu din el tot, fotografiile crimelor pe care le avea făcute con, încărcătorul de rezervă, cutiuța cu tampoane absorbante și crocodilul, care ajunse pe colțul covorului. Se aplecă iute ca să-l ridice și aruncă o privire înspre căpitan, care nu remarcase nimic, distras de cutia cu tampoane care îi alunecase între vârfurile încălțărilor lucioase. I-o întinse cu un țăcănit ușor din tocuri, ținând-o cu vârful degetelor, iar Grazia aproape i-o smulse din mână, în timp ce încerca să își pună la loc în buzunar fotografiile.

— Mă scuzați, domnișoară… – spuse Anna Bulzamini, văduva Lazzaroni. Îmi puteți arăta ce ați pus în buzunar, vă rog?

Grazia se înroși violent, neștiind ce să facă. Îl privi pe căpitan cu o figură așa înspăimântată că el rămase perplex și puțin suspicios. Apoi doamna Bulzamini, văduva Lazzaroni, se întinse pe fotoliu, întinzând mâna spre Grazia.

— Chestia aia de-acolo! – zise. Ce e chestia aia care vă iese din buzunar? O fotografie?

— Da, murmură Grazia, rătăcită, scoțând pozele din nou din buzunar, da, sunt fotografii ale… – dar Anna Bulzamini deja le ceruse, iar căpitanul i le luase din mână ca să i le ofere văduvei cu un alt țăcănit ușor din tocuri.

— Ăsta e!

— Cine? – întrebară deodată Grazia și căpitanul.

— Băiatul cu căștile. Cel de acasă de la Paolo. El e, leit.

Grazia înghiți în sec, blocată de un fior de gheață care îi urcase pe spinare până la ceafă, tăindu-i respirația. Fotografia pe care Anna Bulzamini, văduvă Lazzaroni, o lovea cu palma deschisă, era cea a unui băiat plinuț, cu tenul puțin închis, cu favoriți și cioc de țap care e la modă acum.

Era imprimarea color a imaginii *ASS3.jpg*.

Assirelli Maurizio.

Masacrat în Coriano di Rimini în data de 21.12.1996.

Uneori miliarde de undițe minuscule îmi prind fața de sub piele și o trag până în gât. Pleacă dintr-un punct, în spatele limbii și îmi trec prin cap ca o ploaie fină de tot de stele căzătoare. Cârligele undițelor îmi trec prin fiecare por și se înfig în piele și sunt așa subțiri că aproape nu înțeapă. Când se întâmplă, mă reped să mă privesc în oglindă, pentru că îmi place să văd strălucindu-mi pe chip milioane și milioane de puncte luminoase, ca niște picături microscopice de argint. Dar apoi undițele încep să tragă cu putere iar nasul și gura și toată fața mi se contorsionează spre înăuntru, ca un pumn care se închide și trage totul cu el, ochi, nas, buze, obraji și păr, totul în jos, în gât.

Uneori umbra mea e mai neagră decât celelalte. Îmi dau seama de asta când merg pe stradă și văd că începe să păteze zidul pe care îl am într-o parte, să lase urme tot mai clare pe afișe, pe tencuială sau pe piatra de pe jos. O văd cum devine tot mai întunecată și tot mai densă și mi-e frică să nu-și dea cineva seama și atunci aș vrea să alerg dar e greu pentru că se întinde și se prelinge, lipicioasă și întunecată, și mă ține fixat de zid și de trotuar.

Uneori ceva îmi umblă pe sub piele, ca un animal, și aleargă repede dar nu știu ce e, pentru că rămâne ascuns. Dacă îmi suflec mânecile repede îl văd, o umflătură scurtă și subțire care îmi ridică pielea pe brațe și urcă spre spate, de parcă ar vrea să scape, și îmi scot cămașa și îl văd alunecând pe piept și jos pe abdomen și din nou sus, o denivelare alungită care se urcă, coboară și urcă din nou un pic mai în față, cu viteză. Când se întâmplă asta simt o mâncărime insuportabilă sub piele, dar nu pot să fac nimic. Numai o dată am reușit să îmi fac o crestătură pe braț și am văzut ceva care ieșea la suprafață, ca o virguliță verde care părea a fi o coadă și am apucat-o cu vârfurile degetelor și am încercat s-o trag afară dar era alunecoasă și cred că avea niște solzi care se prinseseră de marginea tăieturii și opuneau rezistență și mă durea atât de tare că l-am lăsat în pace și el s-a întors dedesubt.

Uneori mi se întâmplă chestiile astea.

Uneori.

Dar mereu, mereu, mereu, aud bătându-mi în cap blestematele acelea de clopote ale Iadului, care bat mereu și bat pentru mine.

Uneori ceva îmi umblă pe sub piele, ca un animal, și
aleargă repede dar nu știu ce e.

— Nu e un crocodil… e un soi de șopârlă.

— Mie îmi pare a fi un dragon, cu creasta aia…

— Nu, e un gușter… numai un gușter poate fi atât de lung.

— Mă scuzați… putem începe acum?

Criminalistul îi aruncă o privire inspectorului Matera și zâmbi. Își uscă mâinile pe poalele cămășii și luă bibeloul de sticlă cu o pensetă, apoi se uită și la inspectorul Sarrina și introduse crocodilul, șopârla, gușterul sau ce-o fi fost într-un cuptor mic. Reglă reostatul și porni aparatul, în timp ce Sarrina o privea pe Grazia cu coada ochiului, scârțâind cu unghia degetului mare pe marginea unui dinte.

— Puteți să încetați, vă rog? – întrebă Grazia, dură, cu ochii ficși la vaporii de cianocrilat care umpleau micul aparat cu un abur alb și fin, de parcă cineva, dinăuntru, ar fi suflat pe geam.

— Scuze, – făcu Sarrina, dar se simțea din voce, prelungită și îngustă pe buze, că zâmbea.

În laboratorul criminalistic din chestura Bolognei, amprentele se culeg într-o cameră enormă, de-a curmezișul căreia se află un aparat electric. Aparatul, un dulap de metal acoperit cu displayuri digitale și înalt aproape până în tavan, stă nemișcat sub arcele bolților, ca un dinozaur într-un muzeu, dar pe dos: scheletul unui animal modern conservat într-o sală preistorică. Sprijinită de aparat, cu mâinile în buzunarele gecii deschise pe abdomenul dureros, Grazia observă vaporii albicioși de cianocrilat care se așezau pe sticla bibeloului și care, reacționând cu moleculele grase de transpirație ale amprentelor, îi desenau pe spate cercuri transparente.

— Aveți grijă, vă rog, murmură când specialistul scoase din cuptor animalul fantastic, îmbrăcat în arabescuri fine și strălucitoare, și îl împinse cu penseta sub microscop pentru a-l fotografia. Ceilalți doi, Matera și Sarrina, o fixau cu privirea. Sarrina, așezat pe marginea mesei, ironic și batjocoritor, aproape disprețuitor, Matera pe un scaun, mai patern și răbdător, dar tot cu suficiență. Erau oamenii desemnați de chestor pentru a participa la

anchete, iar Grazia înțelesese, încă de când le strânsese mâna, că nu credeau nici cât negru sub unghie în *killer*-ul *de studenți.*

Matera: Nu, de ce inspectore, mi se face rău numai când mă gândesc la ceva de genul ăsta… aici, în Bologna. Vă dați seama ce balamuc înseamnă? Vă închipuiți ce scandal ar ieși? Prefer nici să nu mă gândesc.

Sarrina fusese mai direct și mai sceptic:

— Asta e o chestie pentru filmele cu inspectorul Callaghan, iar aici nu suntem în America.

Iar Grazia îi răspunsese: Pe mine nu mă cheamă Callaghan ci Negro. Și sunt din Nardò, provincia Lecce.

— Priviți aici, spuse criminalistul, scoțând plăcile din aparatul de fotografiat. E un negativ minunat. Trei degete, cu creste papilare bune de dus la un concurs de frumusețe. Inspectore, sunt amprente de top… dați-mi un sfert de oră și dacă sunt fișate vi le dau cu nume, adresă și număr de telefon!

— Aveți grijă, repetă Grazia, apoi zise: Controlați ospiciile și dosarele studenților – în timp ce specialistul încuviința, ridicând o mână. Sarrina, în schimb, continuă s-o fixeze, cu un zâmbet ironic și acum cam indecent. Grazia își deschisese fermoarul gecii și i se părea că el se uită chiar acolo, la sânul pe care și-l simțea explodând în sutien, atât de tare încât își încrucișă brațele deasupra, dar renunță imediat pentru că îi era rău. Era pe cale să spună ceva când vorbi Matera.

— Ce aveți de gând să faceți, inspectore? Chestorul a spus că dumneavoastră sunteți șefa. Mie-mi convine… spuneți, dar, șefa, ce facem?

Grazia își trecu limba peste buzele uscate. Se simțea mică în fața celor doi polițiști neîncrezători și experți, ca prima dată când se trezise respirând sfioasă în fața lui Vittorio în biroul lui din Roma. Pe Matera îl enerva să fie la ordinele cuiva de același grad cu el și atât de tânăr ca ea, dar Sarrina? Aspră și concretă… cum o să-ți găsești un logodnic vreodată, îi zisese cândva o colegă de curs, dacă ești mereu așa dură și directă?

— De ce nu mă suportați, Sarrina? Așa, dură și directă.

Sarrina își ridică privirea de pe vârful pantofului pe care îl fixa. Se opri când ochii lui îi întâlniră pe cei ai Graziei și nu-și mută privirea, zâmbind din nou indecent.

— Pentru că vă cunosc pe voi, femeile din poliție… cele ca dumneavoastră, inspectore. Mereu le sare țandăra ca să arate că sunt mai bune decât bărbații…

— Nu e adevărat.

— …numai muncă, muncă și iar muncă. Bag mâna-n foc că sunteți fiică de polițist, bag mâna-n foc că n-aveți logodnic, bag mâna-n foc că o să faceți pe dura până ajungeți comisar șef…

— Nu e adevărat.

— …și, pentru Dumnezeu, îmbrăcați-vă puțin mai ca femeile!

Grazia încrucișă brațele pe piept și la dracu' cu durerea, la dracu' cu menstruația și la dracu' cu tot.

— Tatăl meu avea un bar și vroia să lucrez și eu tot la bar, dar, ia te uită, sunt polițist, pentru că îmi place slujba și îmi place s-o fac bine. N-o să devin comisar șef pentru că n-am facultate și m-aș îmbrăca și ca o femeie, dar pe urmă unde dracu' mi-aș mai ține pistolul?

Se întoarse cu spatele, ridicându-și geaca ca să-i arate tocul prins la centură, dar își dădu seama că Sarrina se îndreptase pe scaun ca să se uite la posteriorul ei și se întoarse brusc, roșind.

— Gata cu rahaturile. Am la zi cunoștințele de psihologie și eu, inspectore, dar pe mine nu mă interesează oamenii. Mă interesează dovezile. Apartenența la un teritoriu, inspectore Matera, deseori *serial killer*-ul e un prădător stabilit într-un loc, cu victime care se încadrează într-un tipar bine definit. Peter Sutcliffe, Spintecătorul din Yorkshire, ucidea prostituatele din zona Leeds. Ed Kemper ataca autostopistele pe autostrada Campusului din Berkeley. Jeffrey Dahmer frecventa barurile pentru homosexuali din Milwaukee. Monstrul din Florența dădea târcoale prin Scandicci. Omul nostru ucide studenți, și pentru asta trebuie să frecventeze apartamentele, barurile, universitățile lor. Cu un nume și un chip n-ar trebui să fie greu de găsit, într-un oraș ca Bologna.

Așteptă. Nici o strângere de mână, nici «bine ați venit, inspectore Negro», nimic-nimic, numai Sarrina, ironic și indecent, și Matera, care își dădu ochii peste cap cu un oftat patern.

— Orașul ăsta nu e ca altele, inspectore Negro, spuse. O să vă dați singură seama, și din nou Sarrina zâmbi.

— Numai să existe prin dosare, adăugă.

— Există.

Criminalistul avea un cartonaș în mână, cu o fotografie într-un colț și niște rânduri scrise mic, pe-o parte. Grazia sări de lângă clasificator și aproape i-l smulse din mână. Îl puse pe masă și imediat Matera și Sarrina răsăriră lângă ea, aplecați toți trei deasupra cartonașului. Matera zâmbi numai, însă Sarrina, mai direct, se trase înapoi cu un „Ah!” ca un hohot.

Imaginea era aceea a unui băiat cu puțin peste douăzeci de ani. Fotografiat de la bust în sus, pe un fond alb. Avea mâinile pe lângă corp și purta o cămașă gri cu mânecile scurte suflecate până la umăr. Avea părul negru pieptănat în sus, lipit de frunte. Avea ochii întredeschiși și gura deschisă pe jumătate într-un zâmbet care îi descoperea dintre buze pata albă a doi dinți. Părea de înălțime mijlocie, constituție medie, greutate medie. Alături, pe rândurile tipărite minuscul, scria: *Alessio Crotti, născut la Cadoneghe* (PD) *în data de 26-10-1972.*

Internat în data de 21-01-1986 în Ospiciul Judiciar din Bologna.

Mort în data de 30-12-1989.

— Via Galliera 51… Spitalul Rizzoli… bulevardul Filopanti colț cu San Donato… Strada Maggiore 38… Hotel Pullmann intrarea din spate… via Ferrarini… via Ferrarini… via Ferrarini… nici un taxi pe via Ferrarini?

— Siena Termini 28, aici e. Sunt Walter, Anna… cel cu comenzile grele. Mă duc eu în via Ferrarini, dar spune-i clar omulețului să mă aștepte pentru că întâi trebuie s-o găsesc. Facem un târg? Dacă ajung mai devreme de cinci minute mâine seară ieși cu mine. Oh, hai, Anna… știi că ai cea mai sexy voce din toată centrala?

Odată, când eram mic, m-am îndrăgostit de o voce. A fost cu mult timp în urmă, când mai mergeam încă la școala pentru orbi și mă întorceam acasă în fiecare zi cu autobuzul institutului. Șoferul ținea radioul deschis, mereu pe același post și în vara aceea era o emisiune care începea mereu cu același cântec. În fiecare vară mă pregăteam în grabă și eram gata la sosirea autobuzului, ca să fiu primul care urcă și să mă așez în fața boxelor, pentru că, la opt sau zece minute după ce plecam, se termina publicitatea și începea melodia aceea.

Acum știu că se chema *La vie en rose,* dar pe-atunci eram mic și știam numai că era un cântec superb, cântat de o doamnă superbă, cu o voce superbă. Era o melodie dulce, plină de *r*-uri, dar nu verzi, *r*-uri catifelate, trandafirii. Nu înțelegeam cuvintele, nu înțelegeam numele acelei doamne dar nu conta, pentru mine era Doamna cu *R*-urile Trandafirii, și eram îndrăgostit de ea cum numai un copil poate fi.

— Inspectorul Avezzano către Centrală. Am terminat rondul cu colega Ripamonti și aducem mașina în parcare. Of, prinde la loc drăcia, aici, microfonul și ai grijă să nu fie deschis. Ce zici, Teresi… mergem s-o facem lată la San Luca? Hai că avem peste o juma' de oră, să zicem cu tot cu aglomerație… ce gest e ăsta, mă trimiți la dracu'? Ah, nu, e verigheta… ei, și? Și eu sunt căsătorit… și eram amândoi și data trecută, nu?

— Roma Termini 28? Roma Termini 28? Oh, Walter, te duci sau nu să-l iei pe individ? A sunat din nou și avea capsa pusă… Vezi că dacă îmi face reclamație ar fi a treia

oară pe săptămâna asta și mă dau afară de la centrală. Loris zice că via Ferrarini e la Pilastro, aproape de locul unde au fost omorâți cei trei carabinieri… bagă tare, Walter, dacă îl iei pe tip ies cu tine o săptămână…

În vara aceea trăia și tata și, când ajungeam acasă de la școală, mă trimitea jos în curte pentru că vroia să mă joc cu ceilalți copii. Ne jucam *Baba Oarba,* un soi de v-ați ascunselea în care ei se împrăștiau peste tot iar eu încercam să îi prind în colțuri sau să-i ating când treceau pe lângă mine. Sau *Mingea-Fantomă,* eu stăteam în fața ușii unui garaj ca într-o poartă de fotbal, ei încercau să-mi dea gol iar eu, auzind lovitura piciorului și șuieratul mingii, încercam să apăr cu corpul. Când terminam să mă joc, când ei scoteau bicicletele sau jucau fotbal de-adevăratelea, atunci puteam să mă întorc sus în casă.

— Aici Rambo, aici Rambo, mă aude careva? Dacă mă auziți răspundeți că tre' să-l bârfesc pe El Diablo… bestia m-a depășit pe via Emilia, puțin după Ferrara, fără să mă salute măcar, și știți unde s-a dus, cu remorcă cu tot? La Casalecchio, la Luana… Maradona? Ești acolo? Dobitocul ăla de El Diablo s-a îndrăgostit…

— Așteaptă, Tere, să dau scaunul sus… Ia arată-mi ce țâțe frumoase ai… îți place, eh? Îți place? Ia vezi, ce tare e… îți place? Îți place? Ți-o bag pe toată, Teresi, așa tare, îți place… eh? Îți place?

— Oh, Anna… sunt Walter. Vezi că nu e la Pilastro strada aia… eu știu că e pe dealuri, ia vezi. Of, rahat… puteai și tu să zici ceva, ce naiba, o scurtătură, un colț, zona măcar… Hai, scoate o hartă și zi-mi cu vocea aia sexy a ta unde mă aflu, pentru că m-am pierdut de tot căutând mizeria aia de străduță…

Uneori, între *Baba Oarba* și *Mingea-Fantomă,* copiii din curte se așezau pe zid și vorbeau și, din când în când, stăteam și eu. În vara aceea vorbeau des despre fete care le plăceau și era o discuție care mă interesa, chiar dacă nu reușeam să o urmăresc prea bine, pentru că nu se refereau la fetele din curte, ci la cele de la TV sau din reviste. Și pe mine mă întrebau cine îmi plăcea, dar cum aș fi putut să le spun? Cum să le explic că îmi plăcea Doamna cu *R*-urile Trandafirii pentru că avea voce albastră? Așa că într-o zi când nu am fost la școală pentru că era grevă, am coborât în curte cu un radio, am așteptat ora potrivită și le-am dat copiilor de pe zid s-o asculte pe Doamna cu *R*-urile Trandafirii care cânta *La vie en rose.*

— El Diablo către Rambo… mă auzi? Ia ascultă, dobitocule, ce rahaturi scoți pe gură? Mă grăbesc pentru că dacă nu livrez marfa până la miezul nopții mie mi se sparg oalele în cap, nu Luanei…

— Rahat, Tere… stația! Ai lăsat stația deschisă! Așa se aude tot! Uh, Maro, ce dracu'! Și ți-am și zis!

— Du-te dracu', Walter! Individul a sunat și mi-a notat numele!

Asta care cântă?, mă întrebară copiii.

Dar e bătrână! Bătrână rău. O fi și murit de ceva timp…

— Oh, Anna… du-te naibii tu cu vocea ta sexy.

Am alergat sus lăsând acolo radioul și din ziua aceea nu am mai coborât în curte. În vara aceea a murit și tata și am încetat să mai merg și la școală. Nu am mai ascultat emisiunea aceea, nu am mai ascultat melodia aceea, nu am mai auzit o voce albastră ca aceea, până seara trecută.

Iată de ce și în noaptea asta ascult orașul cu Chet Baker pe fundal.

Voce albastră… unde ești?

Voce albastră… unde eşti?

Grazia se așeză pe pat, de-a curmezișul, sprijini perna de perete ca să-i țină încovoiat spatele care o durea, iar cu vârful încălțărilor trase mai aproape scaunul. Își simțea picioarele obosite și dureroase și le întinse, ridicându-le, pe spătar, dar pantofii o apăsau pe glezne, așa că îndoi mai întâi un genunchi și apoi pe celălalt, dezlegă curelele și șireturile și și-i scoase, apăsând pe vârfuri cu un efort care o lăsă fără suflu. Se uită câteva clipe la șosetele albe coborâte până pe gleznă și puțin înnegrite la vârf, apoi îndoi din nou genunchii și le scoase și pe ele. Miji ochii, mișcându-și picioarele unul peste celălalt cu un foșnet de nylon care părea un suspin de ușurare. Făcu un efort ca să bage o mână în buzunarul gecii, cu care încă era îmbrăcată, și să scoată telefonul mobil.

— Alo, Vittorio… – începu cu avânt, dar se opri imediat ce auzi vocea căsuței poștale. Telecom Italia Mobile. Vă facem legătura. Așteptați vă rog. După semnalul sonor…

— Vittorio, sunt Grazia. E zece și jumătatea seara, sunt în camera pe care mi-au dat-o la cazarma Brigăzii de criminalistică și am noutăți. Omul nostru a mai omorât un student. Numai că a făcut-o sub înfățișarea lui Maurizio Assirelli, deja ucis în cazul precedent, și cu amprentele lui Alessio Crotti, decedat în ospiciu în ’89. Iar ființa asta compusă din două persoane deja moarte a rămas aproape o săptămână să vorbească pe chat cu cineva lângă cadavrul în descompunere al lui Paolo Miserocchi, zis Misero, student și dealer. Eu nu cred în fantome, dar m-ai trimis să caut un zombie într-un oraș pe care nu-l cunosc. Îmi pare rău dar renunț, iar mâine plec la Roma. Dacă vrei sună-mă, 0338245863. Ciao.

Închise clapeta telefonului cu un pocnet și îl lăsă să cadă pe cuvertură. Scoase din buzunar bibeloul de sticlă și îl ținu în palmă, în timp ce cu cealaltă își masa abdomenul tare și încordat, apoi sări brusc din pat. Apucă geaca, o rulă pe margini și o scoase peste cap, dându-i drumul pe podea. Introduse degetele mari sub colanți și îi scoase și pe ei, sărind într-un picior. Prinse și marginea

maioului alb, nesigură dacă să-l scoată și să rămână în chiloți și în sutien, dar un fior neașteptat îi făcu pielea de găină pe brațe, așa că îl lăsă. Se apropie de masă, goli o trusă, căutând ceva de diametrul potrivit și își strânse părul la ceafă, răsucindu-l în jurul unui creion. Apoi își luă laptopul, sub braț puse un teanc verde de hârtii și se așeză din nou în pat.

Pe podea, în locul gecii pe care o împinse cu piciorul, Grazia lăsă să cadă fotografia lui Alessio Crotti, mort la 30-12-1989. Deasupra, pe chipul lui, puse șopârla de sticlă care, încă albicioasă de la vaporii de cianocrilat, îi alungea fața lui Alessio Crotti într-o expresie deformată.

Știi ce îmi place la tine, inspectore Negro? Îi spusese Vittorio cu mult timp în urmă, în prima zi când îi vorbise la pertu, după un formal *dumneavoastră* ca superior în birou, *îmi place instinctul ăsta încăpățânat și puțin animalic al tău. Această concretețe sălbatică. De asta te-am chemat la UACS. Aici suntem toți psihiatri, criminologi și analiști, toți teoreticieni însă… ne lipseai tu, fetițo.* Iar la acel *fetițo* ea simțise un fior înăuntru, ca un gâdilat, care o făcuse să roșească. Determinare sălbatică. Instinct animalic și încăpățânat. Încăpățânat și determinat.

Grazia făcu să alunece jos de pe pat fotografia lui Assirelli, care rămase puțin ridicată pe o cută a hainei mototolite, lângă cea a lui Crotti. Maurizio Assirelli. Fața plinuță, favoriți și cioc, așa cum îl descrisese Anna Bulzamini văduvă Lazzaroni. Și căștile. Se gândi. Căștile, se gândi. Se gândi.

Sări repede din pat și lipăi cu tălpile pe podeaua rece până ajunse la masă. Se întoarse în pat cu un cablu și conectă telefonul mobil la laptop. Numărul serverului Poliției Statale, Chestura Romei. Parola de acces și conectare la SCIC. Director: SK-BOLOGNA. Toate mărturiile în privința omorurilor cu legături între ele.

Grazia încrucișă picioarele și își sprijini coatele pe genunchi, aplecându-se în față deasupra ecranului luminat. Uită de abdomenul balonat și de durerea care devenea tot mai acută.

În cazul studentului din Palermo ucis pe dealuri nu existau mărturii și nici pentru drogatul din San Lazzaro. Dar în cazul cuplului masacrat la Castenaso cineva vorbise despre un băiat văzut prin împrejurimi, un tip

ciudat, cu o pereche de căști de walkman pe urechi. Căști de Walkman pe urechi. Foarte slab, aproape scheletic, aer de drogat și smocuri de păr încâlcit.

Grazia se aplecă pe spate și scoase o altă fotografie din dosarul verde. Marco Lucchesi, 27 de ani, născut la Genova pe strada cutare-cutare. Mort la San Lazzaro în data de 15.11.1995. Foarte slab, aproape scheletic, aer de drogat și cu smocuri de păr încâlcit.

Grazia coborî din pat. Își puse degetele mari sub bretelele sutienului pentru că o deranjau dar era prea agitată ca să și-l scoată. Începu să-și muște obrazul până când o crampă la abdomen o făcu să-și strângă prea tare dinții, și simți gustul dulce-acrișor al sângelui. Merse înainte și înapoi prin cameră, apoi se întoarse în pat.

Cazul Lucchesi. Mărturii. Vânătorul care la ora patru dimineața găsește cadavrul gol în iarbă, într-o groapă. Raportul de serviciu al patrulei de carabinieri sosită la fața locului. Raportul poliției care, după două zile, găsește mașina roșie *Due cavalli* a lui Lucchesi abandonată la Ferrara. Un *Due cavalli* roșu.

Cazul Graziano. Familie de la oraș. Vilă închiriată pe dealurile bolognese. Homosexual nedeclarat. Când dispare, familia duce cazul la *Chi l'a visto*. În emisiunea următoare apare o semnalare, dar Graziano oricum a fost găsit la țară, gol și mort, iar semnalarea se pierde. Nu era în calculator, dar Grazia văzuse emisiunea, o studiase, ca de altfel tot ceea ce ținea de caz. Se spunea că un individ efeminat, cu barbă neagră à la Cavour, palton cu firul cusut în zigzag și căști de stereo bătătoare la ochi fusese văzut prin partea aceea din San Lazzaro în timp ce urca într-un *Due cavalli* roșu. Căști de stereo bătătoare la ochi. Barbă à la Cavour și palton în zigzag. Efeminat. Grazia lăsă să cadă pe podea fotografia lui Marco Graziano, 25 de ani. Era fotografia de pe carnetul de frecvență și în ea apărea astfel, barbă à la Cavour și palton în zigzag. Efeminat.

«Rahat», își zise Grazia. Privirea îi alunecă de pe laptop pe dușumea, pe chipul lui Alessio Crotti. Din unghiul acela, prin lentila deformatoare care era șopârla de sticlă, părea că are gura deschisă într-un urlet disperat, torsionat și mut.

La fiecare crimă era prezentă victima omorului precedent.

Grazia întrerupse conexiunea. Aproape smulse cablul din telefon. Durerea din abdomen se făcuse încă și mai intensă, dar era prea emoționată ca să se mai gândească la ea. Strânse cocul în jurul creionului, trăgându-și părul până o duru și din două salturi ajunse în baie. Apă rece pe față. Mâna udă apăsată pe buze. Vittorio.

Când se întoarse în pat își dădu seama că închisese mobilul, iar în cutia poștală era un apel înregistrat.

— Alo, Grazia? Unde naiba ești? Am sunat mai devreme, dar tot ocupat era… Ascultă, ce e cu mesajul acela delirant pe care l-am primit? Te afectează „problemele tale”? Cine e Alessio Crotti ăsta? O să verific, dar stai pe chat… analizează urmele înregistrate pe hard disk și vezi cine cu cine vorbea. Cât despre celelalte, inclusiv rahatul ăla cu renunțarea, mă prefac că n-am auzit. Ciao, fetițo.

Repede, în grabă, Grazia formă numărul lui Vittorio. Ascultă cum sună zgâriindu-și nervoasă pielea netedă a unei fese, apoi își apucă degetele de la un picior, cel mare de la mână peste cel mare de la picior, unghie sub unghie, în colț.

Telecom Italia Mobile. Căsuța poștală…

«Rahat».

— Unde naiba ești tu, Vittorio! Mereu numai căsuța poștală! Ascultă… nu delirez, e o ipoteză de cercetat. Dacă verifici conexiunile vei descoperi ceva bizar. Homosexualul moare și îl găsesc gol la țară, dar la ceva timp după asta e împreună cu drogatul când ăsta moare și poartă o pereche de căști. Drogatul învie, și el cu căști și apare la Castenaso când e masacrat cuplul iar Maurizio Assirelli, deja mort de ceva timp, ascultă muzică la căști în casa studentului pe care l-au găsit azi. Nu am verificat, dar o să vezi că și la casa Assirelli era Andrea Farolfi, deja ucis și despuiat de cel puțin șase luni. Și fac pariu pe ouăle pe care nu le am că în clipa asta se plimbă prin Bologna Paolo Miserocchi, ucis de o săptămână și probabil și el cu mizeriile astea de căști pe urechi.

Grazia înghiți în sec, pentru că vorbise repede. Se aplecă, trăgând tare de degetul mare de la picior. Durerea din abdomen o obligase să se aplece.

— Ai înțeles ce-ți tot îndrug aici, Vittorio? Ai priceput ce se-ntâmplă? La fiecare crimă e prezentă

victima celei dinainte, care învie și mai omoară pe careva. Și știi ce-ți zic, Vittorio dragă?

Beep. Sfârșitul mesajului. Mulțumim pentru apel.

0338446022.

— Știi ce-ți zic, Vittorio dragă? Că din moment ce nu cred în zombie, vampiri și vârcolaci și că atunci când careva moare, ca Assirelli și toți ceilalți, e mort și gata, trebuie să existe o explicație rațională pentru tot balamucul ăsta și trebuie să înceapă cu acest Alessio Crotti. Cât despre menstruație, nu-ți fă griji… poate că-mi vine, dar așa judec mai bine.

Închise telefonul, apoi îl redeschise ca să se asigure că e pornit, înainte să-l arunce pe pernă. Din fotografia de pe podea, Alessio Crotti părea să o fixeze cu urletul lui disperat, care aproape o înspăimânta. Trecu un picior dincolo de marginea patului, mișcă șopârla de sticlă și-și puse talpa peste fotografie, acoperind cu degetul mare chipul lui Crotti. Ridicând și coborând degetul care se lipea de hârtia patinată, sub unghia rotundă fața apărea și dispărea, tot disperată, tot înspăimântată. Apoi, pe neașteptate, o împunsătură în abdomen și acea senzație, umedă și vâscoasă, între picioare. În sfârșit.

Grazia apucă geaca de guler și alergă în baie, îndepărtând cu un deget chiloții, ținându-i de croială. Îi aruncă în cadă, apoi se clăti și cu mâna uscată luă cutiuța de o.b. din buzunarul gecii. Scoase un tampon absorbant, îndepărtă cu unghia celofanul care îl acoperea și îl aruncă. Ridică un picior, cu degetele pe marginea căzii și tocmai separase firele albastre din cilindrul alb când auzi țârâitul mobilului. Rămase nemișcată numai o clipă, apoi dădu drumul absorbantului în lavabou, înșfăcă un prosop și ținându-l apăsat între picioare alergă până la pat.

— Alo, Vittorio? Unde naiba…

Nu era Vittorio. Era vocea unui necunoscut, joasă, încurcată, abia inteligibilă.

— Cum? Cine e la telefon? Nu înțeleg… cum ați făcut rost de numărul meu?

Vocea bolborosea în continuare, reținută. Făcea pauze rușinate, apoi vorbea repede, trântind cuvintele grămadă. Scanner. Căști. Vocile orașului. Voce verde, vocea lui. Era pe chat cu o fată, i-a cerut adresa…

— Nu înțeleg… de unde aveți informațiile astea? Știți că e ilegal, nu? Cum adică verde? Ați văzut ceva?

Ați… adică, scuzați-mă… sunteți orb? Sunteți un nevăzător?

Liniște. Grazia, cu prosopul mototolit și strâns între coapse, ridică ochii în tavan, pufnind.

— Uitați cum facem, zise, îmi lăsați numărul dumneavoastră de telefon și mâine vă sun eu în liniște, ca să… alo? Alo? Da' du-te dracu'…

Grazia închise telefonul. Țârâitul neașteptat aproape că o făcu să-l scape din mână. Tresări, îndepărtând picioarele, iar prosopul alunecă pe podea.

— Ia ascultați puțin, pot să aflu ce dracu'…

— Grazia… tu ești? Sunt Vittorio…

Vittorio. Grazia suspină ușurată, trăgându-și instinctiv maioul în jos, acoperindu-se.

— Ce se întâmplă? Cine credeai că e?

— Nu, scuze… numai că de-abia am deschis cazul și deja au început să apară mitomanii. Trebuie să fi fost un individ care mi-a interceptat apelurile și s-a băgat…

— Okay, okay… îmi povestești altă dată. Ascultă, m-am gândit la mesajul pe care mi l-ai lăsat în căsuța poștală și am făcut niște cercetări. Alessio Crotti ăsta… pare a fi murit într-un accident, dar episodul nu e atât de clar pe cât ar trebui. Un scurt circuit la o priză, Pavilionul 4 al ospiciului ia foc și sare în aer când flăcările ajung la buteliile de oxigen din infirmerie. Psihiatrul de gardă și trei bolnavi pulverizați, împrăștiați prin jumătate de Bologna.

— Atunci înseamnă că e viu. Amprentele lui au fost găsite acasă la Miserocchi și deci e viu. A trecut prin foc ca o iguană.

— Acelea sunt salamandre, fetițo. Însă ai dreptate… iguana îmi place mai mult. Și printre altele, dacă ipoteza ta e adevărată, acest Alessio Crotti sau oricine o fi, individul ăsta își schimbă pielea de fiecare dată… exact ca iguanele. Rămâne să vedem cum și de ce, dar… bravo fetițo. Bine lucrat.

Grazia zâmbi. Culese de jos prosopul, îl puse pe pat și se așeză. Își trase sus picioarele, călcâiele pe marginea saltelei, un picior peste celălalt și cu bărbia care mângâia genunchii lipiți.

— Ascultă, Vittorio, hard disk-ul studentului… îl au carabinierii și n-o să-i dea drumul. O să-l avem într-o lună, hard disk-ul, dacă nu pune procurorul o vorbă bună.

— Scumpul doctor Alvau e încă nehotărât între gloria unui caz răsunător sau scandalul unui eșec imens. Mă gândesc eu cum să-l fac să întrevadă potențiala întoarcere pe prima pagină cu „Vânătoarea Iguanei”. Tu te simți bine?

— Da.

— Ți-e somn?

— Nu.

— Mai bine, pentru că știi ce te așteaptă. Ajungi urgent la chestură și dai drumul fotografiilor și fonogramelor de cercetare ale unui tip cu fața lui Paolo Miserocchi. Asta în cazul în care Iguana noastră nu mai omoară pe careva. Dacă își schimbă chipul, fotografiile și descrierile nu mai ajută la nimic. Ca și cum am fi orbi.

Grazia își coborî picioarele, făcând să răsune podeaua sub călcâie.

— Cum ai spus?

— Am zis ce? Ce-am zis?

— Nu, nu contează… mâine. Acum mă îmbrac și mă duc la chestură.

— De ce, ești goală?

— Ciao, Vittorio.

— Ciao, fetițo. Îți repet: bine lucrat, felicitări.

Grazia se ridică și se întoarse în baie, fără să alerge. Îi reveni în minte vocea ezitantă a mitomanului și își zise «nu, n-are cum».

Ca și cum am fi orbi. Nu, n-are cum.

Bravo, fetițo, îi zisese Vittorio*, bine lucrat.*

Dacă își schimbă chipul nu te ajută să-l vezi. Nu, n-are cum.

Se simțea udă și murdară, între picioare. Trebuia să se spele, să se îmbrace și să se grăbească din nou până la chestură. Fotografii cu semnalmentele individului și cadre de pe filme pentru a-l căuta. Paolo Miserocchi. Iguana care își schimbă pielea.

Mai bine dacă i-ar recunoaște cineva vocea. Nu, n-are cum.

Afară din baie, în grabă spre valiza deschisă pe birou, Grazia lovi cu piciorul bibeloul de sticlă care se izbi de perete spărgându-se în două.

Un orb. Nu, n-are cum.

— Auzi, Rita… crezi că ne-am putea vedea? *Crezi că ne-am putea vedea ACUM*?

Spune *de obicei nu mai vin cu nimeni aici sus.*

Spune *cu tine, însă, e altfel, am înțeles imediat că ești altfel, că ai ceva special.*

Spune *dacă tatăl meu ar ști că sunt aici singură cu un băiat m-ar omorî.*

S-a așezat pe un scaun, cu brațul sprijinit de marginea unei mese care se strânge și intră în perete. Camera e minusculă, o mansardă studențească înghesuită sub un acoperiș din grinzi de lemn. Pereții, obiectele agățate pe aceștia, divanul, scaunul, pernele, rogojinile, desenele, statuile lui Buddha și sunt în toate culorile curcubeului. Eu sunt așezat pe divan, la jumătate de metru de ea.

Spune *știu cum ești.*

Spune *parcă te-aș cunoaște de când lumea.*

Spune *ești dulce, sensibil și dulce.*

E așezată pe un scaun, cu brațul sprijinit pe marginea mesei și cu două degete în decolteul bluzei portocalii. Se joacă cu un șiret de piele pe care îl poartă la gât și, din când în când, între stofă și degete, îi apare un medalion cu simbolul vărsătorului făcut din fâșii de crengi împletite. Stă cu un picior îndoit în unghi drept peste celălalt iar papucii din pânză indiană i s-au încrețit pe degetul mare. La gleznă are un șiret din bumbac colorat, verde, galben și roșu. Eu sunt la jumătate de metru de ea, așezat.

Spune *ascultă, dacă pornește soneria n-o băga în seamă e un prieten de la DAMS, unul plin de* pierce-*uri, știi inelele alea, care trebuie să îmi aducă un mobil.*

Spune *ascultă, să nu crezi că sunt una din alea, e prietenul meu care le „donează" și le facem niște facturi nebunești ălora care chiar le au.*

Spune *auzi, să nu crezi că e iubitul meu, sunt singură, mai ales pe dinăuntru. Poate de asta nu-l găsesc niciodată pe cel potrivit*?

E așezată pe un scaun, cu brațul sprijinit pe masă. Pe gleznă are semnul roșu și fragmentat al unei zgârieturi care pornește de sub șiret și se pierde în spatele osului. Pe spatele tălpii, între două vene albăstrui abia evidente,

urma subțire și roșie de la burete. Unghia lucioasă a degetului mare de la mână îi e brăzdată de o crăpătură aproape invizibilă, mai lucioasă și închisă la culoare. Eu. La jumătate de metru. Așezat.

Spune *dar mă auzi cu căștile alea pe care le ai în urechi*?

Zice *ce tot murmuri*?

Zice *de ce mă privești așa*?

Deodată, simt cum pielea feței îmi crapă în miliarde și miliarde de șănțulețe. Simt că mi se sparge și se desprinde în bucăți ca niște solzi și îmi alunecă de-a lungul oaselor, lăsându-mi craniul lucios și gol. Ochii, care nu mai au pleoape, mi se învârt înainte și se opresc blocați pe marginile orbitelor. Ea continuă să mă fixeze, așezată lângă masă și mă întreb cum de nu-și dă seama de ce mi se întâmplă. Sunt numai la jumătate de metru.

Zice *de ce te uiți așa la mine*?

Din fundul capului, ceva îmi împinge înainte oasele feței. Fruntea, pomeții și mandibula mi se apleacă înainte urmând nasul, care împunge spre înainte ca vârful unui con. Ochii mi se umflă, striviți de arcadele sprâncenelor și or să ajungă să explodeze. E posibil să nu-și dea seama?

Spune *de ce te uiți la mine așa*?

Spune *de ce te uiți la mine așa*?

Spune *DUMNEZEULE, DE CE TE UIȚI AȘA LA MINE*?

— DE CE TE UIȚI AȘA LA MINE?

Partea a doua
Reptile

Angels bleed from the tainted touch of my caress
Need to contaminate to alleviate this loneliness…

Îngerii sângerează la mângâierea mea impură
Trebuie să mă contaminez ca să sparg singurătatea…

NINE INCH NAILS, Reptile

O însemnare a lui Vittorio, în creion, într-un colț al primei foi. Caligrafia lui rapidă și înclinată, la limita lizibilului.

Viața, moartea și miracolele lui Alessio Crotti, Iguana.

Ne auzim când mă întorc de la simpozionul din Washington.

Bună treabă, fetițo.

Prima coală. Tipărită UNITATEA PENTRU ANALIZAREA CRIMINALILOR ÎN SERIE (UACS).

Dedesubt: PSYCHOLOGICAL OFFENDER PROFILE (POP): PROFIL PSIHOLOGICO-COMPORTAMENTAL AL LUI CROTTI ALESSIO, NĂSCUT LA CADONEGHE (PD) ÎN DATA DE 26.10.1972, SUSPECTAT PENTRU DELICTELE DIN CONTINUAREA MATERIALULUI.

Neted, pe hârtia albă de imprimantă cu cerneală, timbrul albastru al curierului poliției.

Și data: 21.03.1997.

A doua coală. MĂRTURIA DOCTORULUI MARIANI FRANCESCO; NEUROPSIHIATRU DE COPII (PROVIZORIU).

Bătută la mașină, *g*-urile sărite de pe axă, ușor șterse pe o hârtie poroasă și gălbuie. Mina creionului lui Vittorio fărâmițată într-un semn drept și negru, sub câteva fraze.

— […] Din motive de clarificare și nu pentru a însărcina pe alții cu eventuale responsabilități, trebuie să precizez că am avut o singură discuție cu Crotti Alessio, pe vremea aceea (12.07.83) de 11 ani, domiciliat în cadrul Pio Istituto di Educazione del Giovane. În timpul discuției mai sus menționate am dedus că:

– activitatea masturbatorie a lui Crotti Alessio, principalul motiv al vizitei cerute de responsabilii institutului, părea să fie perfect normală relativ la faza puberală pe care o traversa băiatul;

– *perturbările auditive* de care se plângea de atâtea ori Crotti Alessio (surzenie parțială, *perceperea*

zgomotelor nedefinite, șuierături) erau inexistente, rodul dorinței de a atrage atenția asupra sa încă din copilărie, de la vârsta de cinci ani;

– idem în ceea ce privește obiceiul de a-și roade buricele degetelor și de a rămâne ore în șir contemplându-și chipul reflectat într-o oglindă;

Și deci, dat fiind faptul că deși avea tendința de a fi solitar și taciturn, copilul era din plin dotat cu inteligență, rapid în reflexe și cu un caracter supus și binevoitor, l-am judecat ca fiind absolut sănătos și perfect normal.

Nimeni nu a făcut vreodată vreo referire în privința coșmarurilor nocturne, *despre fanteziile cu dragoni* sau despre *episodul din Sala jocurilor.* Tutorii lui m-au atenționat numai în privința activității sale masturbatorii. […]

Vittorio, cu creionul, pe marginea colii.

Dragonii?

Sala jocurilor?

Iar apoi o săgeată dreaptă până la colțul drept, înspre a treia foaie.

Înghesuit, cu virgule aspre pe griul deschis de hârtie reciclată. OMG-*Progetto Sao Bernardo-Salviamo la foresta* tipărit în filigran pe margini.

A treia coală. MĂRTURIA PĂRINTELUI GIROLAMO MONTUSCHI, PIO ISTITUTO DI EDUCAZIONE DEL GIOVANE.

— Plec de la premisa că nu sunt nici psihiatru nici psiholog, ci numai un frate și că îi las pe alții să reflecteze și să judece. Trebuie luat în considerare faptul că micul Alessio fusese conceput în afara căsniciei, că tatăl natural nu vroise să-l recunoască și că mama îl dusese la școală foarte devreme *deoarece persoana cu care convietuia nu îl dorea în casă.* Mama, Albertina Crotti, a murit la ceva timp după asta, când Alessio avea doisprezece ani și în tot acel timp venise și îl vizitase numai de vreo zece ori. Ce mai, un orfan.

De aceea nu m-am îngrijorat prea mult când, între cinci și șase ani, copilul a început să se trezească deseori în timpul nopții din cauza unui coșmar recurent care îl făcea să urle, deranjând întreaga cameră. Zicea că visează un dragon acoperit de solzi care, după cum chiar el spunea, *îi sărea pe piept și îi mânca fața,* dar cum la

televizor se difuzase recent un documentar intitulat *Galapagos: Ultimii dragoni* care îi impresionase în mod evident și pe ceilalți copii, nu am dat prea multă importanță. În rest, pe micul Alessio îl interesau mult cărțile ilustrate cu animale exotice, triburile sălbatice din țări îndepărtate, toate aceste lucruri pentru aventurieri.

Mi-am făcut mai multe griji ceva mai târziu, în noaptea în care părintele Filippo m-a chemat deoarece micul Alessio nu mai era în cameră. L-am găsit dincolo de Sala de mese, în Sala Jocurilor din spatele Institutului, în întuneric. *Era complet gol,* în fața unei oglinzi *și își picta cercuri pe față, cu carioci de toate culorile.*

L-am pedepsit după cum se cuvenea și, cum nu a mai făcut așa ceva, am uitat episodul.

Un „post it" albastru lipit în stânga, aproape la jumătatea colii.

Vittorio.

Ai văzut, fetițo? *Se despoaie în pielea goală. Se privește în oglindă. Își pictează pe față cercuri ca războinicii Maori din cărțile ilustrate și visează iguanele din Galapagos.*

Se maschează.

De ce?

Și mai aude și zgomote.

Ce zgomote?

Tu prinde-l. Prinde-l, fetițo.

Și găsește-l pe orbul acela.

Azi-noapte am visat-o.

Am visat-o cum visez eu, unde solide de căldură care umblă pe mine, pe față, pe degete. Mirosuri care mă învăluie și se învârt în jurul meu. Chiar și gusturi, în care mă mișc și pe care le pot prinde și strânge în mână. Dar mai ales sunete, sunetul vocii albastre care îmi alunecă încet în cap, ca zăpada ținută în palmă. Însă nu e rece, e caldă. Iar în nas simt mirosul de fier și de fum, puternic, proaspăt, pe care îl au uneori diminețile printr-o fereastră mare.

A fost un vis lung și plăcut, care a rămas și mă apasă înăuntru, undeva între stomac și inimă, chiar și la ceva timp după ce mă trezisem.

Nu i-am răspuns, însă, la apeluri.

Le-am auzit de câteva ori la radio și știu că erau și în ziare, și la televizor, pentru că mama a urcat la mine, o dată, să mă întrebe dacă eu eram cel despre care se vorbea la emisiunea *La cronaca in diretta.* Erau adresate nevăzătorului care sunase cu o săptămână înainte. Să ia legătura cât mai repede posibil cu inspectorul Negro. Cât mai repede. Vă rugăm.

N-am făcut-o.

N-am sunat-o înapoi. Pentru că în numeroșii ani pe care i-am petrecut ascultând vocile orașului cu scannerul meu și ascultând schimburi de adrese, nume și numere de telefon, nu mai intervenisem niciodată și nu mai contactasem pe nimeni. De ce aș fi făcut-o? Ce să spun? Ce să răspund? În noaptea aceea, însă, a fost altfel. Ea rostea vorbele cu atâta entuziasm și, în același timp, îi vibrau pe buze, de parcă i-ar fi fost frică să le rostească. Vroiam s-o ajut. S-o ajut să le împingă afară, să le sufle ca pe o notă rotundă și plină, răsunătoare ca un solo. Vroiam să pun puțin galben și roșu în vocea ei albastră. Vroiam s-o ajut.

Nu am sunat-o. Dar știam că mai devreme sau mai târziu m-ar fi găsit oricum.

Mama.

— Simone, ești aici? Au venit niște domni care vor să-ți vorbească…

Mă ridic și ating abajurul lămpii de pe masă ca să simt dacă e stinsă. Apoi mă întorc pe divan, îmi trag sus picioarele și întorc fața la perete. De data asta, însă, nu ajută la nimic să mă prefac că dorm.

— Simone? Doamne ce întuneric… Vă aprind acum lumina. Uneori rămâne aprinsă zile întregi și alteori… știți cum e. Simone… ce faci, dormi?

Zgomotul întrerupătorului mă anunță că acum e lumină în mansardă. Și sunt și oameni. Mulți. Mama care pășește ușor prin cameră, mută scaunul rotativ din fața calculatorului și spune: Vă rog, luați loc, și: Simone, hai, ridică-te… E un bărbat lângă ușă a cărui respirație aspră de fumător șuieră printre dinți. Și mai e unul, lângă el. A mirosit aerul și se joacă cu un clinchet neregulat, opac și potolit, ca de monede într-o borsetă.

Dar ea, unde e?

— Sunt inspectorul Negro, domnule Martini. Cu mine sunt inspectorul Matera și inspectorul Sarrina, de la Poliția Statală. Suntem încântați că ați acceptat să ne vede… să ne întâlniți.

Nu spun nimic. Mă ridic în capul oaselor și încrucișez brațele pe piept. Un geamăt de tălpi de cauciuc se apropie pe podea. O aud cum deschide gura și își ia aer înainte să vorbească, o respirație scurtă, de parcă ar vrea să umfle cuvintele ca să le rostească în viteză, toate o dată. E jenată.

— Mă numesc Grazia, am douăzeci și șase de ani, sunt de înălțime medie, părul închis la culoare, port o geacă de polițist verde oliv și stau în picioare în fața dumneavoastră, domnule Martini.

— Bun, și?

Mama: Simone!

— Credeam că vreți să știți cum sunt… Am văzut că vă uitați în altă parte și…

— Nu mă uit în nici o parte, inspectore. Nu pot să mă uit.

— Simone!

— Mă scuzați. Credeam că vroiați, să zicem așa… să mă vizualizați.

Zâmbesc.

— A, da? Cu ce anume?

— Simone!

Ea nu spune nimic. Aud un foșnet de material sintetic, de parcă s-ar întoarce și pentru o clipă mă

gândesc că pleacă. Nu, nu *mă gândesc*… mi-e *frică* să nu plece. Dar nu aud geamătul tălpilor de cauciuc. Vocea ei și-a schimbat numai direcția.

— Aș putea rămâne o clipă singură cu domnul Martini? Și dumneavoastră, doamnă, mulțumesc…

Șuierat pufăie mai tare. Sută de Lire spune: Vă rog, doamnă, numai o clipă. Mama spune: Dar… – apoi clanța scârțâie și ușa se închide ușor, cu un suspin definitiv. Dar… – repetă mama, departe, pe scări, dar…

Suntem singuri. Roțile scaunului pe care îl am în față se învârt pe podea. Perna se turtește. S-a așezat și trebuie să se fi aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, poate, pentru că îi aud vocea aproape de fața mea.

— Domnule Martini… pot să vă spun Simone? Putem să ne vorbim la per tu?

— Nu.

— Ascultă, Simone…

De ce îmi apare deodată în minte părerea asta de muzică, îndepărtată și de neatins, ca o cută ușoară pe un material, care dispare imediat ce încerci să pui mâna pe ea? E începutul a ceva, începutul unei melodii, poate, pe care nu reușesc să mi-o amintesc.

— Știu că ar trebui să-ți cer scuze. Știu că ar fi trebuit să te ascult mai bine când m-ai sunat și că dacă ți-aș fi dat crezare poate am fi salvat-o pe fată… poate. Dar în clipa aceea eram distrasă, aveam altceva pe cap și nu am înțeles nimic din ce îmi spuneai.

O mișcare rapidă, alipirea a două note care dispare imediat, așa repede că nu reușesc s-o prind. Ce e? Se leagă de mirosul ei, am simțit-o o dată cu el. Nu e un miros plăcut, al ei. E un miros de fum vechi absorbit de materialul rece al îmbrăcămintei, acid de transpirație și puțin dulce, ca de sânge, ca acela al mamei în anumite zile. Acea muzică, însă, acele note care încep să se lege nu sunt așa. Sunt diferite. În mirosul pe care îl simt mai e ceva.

— Oricum e numai vina mea și va fi ceva ce voi purta în spate toată viața. Dar nu acum, acum nu e timp. Acum avem de găsit și prins o persoană. Aș… aș vrea să poți vedea fotografia făcută după ce am găsit-o. Am luat-o cu mine, așa, ca proasta, fără să mă gândesc că pentru un nevăzător…

— Nu sunt un nevăzător. Sunt un orb.

Suspină. O clipă îi simt respirația pe față și din nou părerea aceea de muzică, scurtă și fugitivă. Ca senzația respirației ei pe pielea mea, mai întâi răcoroasă pe obraji și pe buze și imediat după aceea caldă, dar încă moale.

— Simo, uite cum facem… nu mă mai corecta. Știu prea bine că vorbesc aiurea. Dacă vrei, învăț, poate mă înveți chiar tu… dar mai târziu. Acum nu e timp. E în libertate un monstru care ucide oameni într-un fel în care nici nu-ți poți imagina. L-am numit Iguana pentru că e ca și cum și-ar schimba mereu pielea și are mereu o înfățișare nouă dar de data asta nu are, pentru că fata pe care a omorât-o era îmbrăcată și deci trebuie să se fi dus după altul. Dacă vrei, îți explic, dar nu acum… nu avem timp, Simo.

Notele acelea. O notă joasă în deschidere și o chitară și pe urmă? Iarbă, iarbă proaspătă abia tăiată.

— Singurul care îl poate recunoaște pe Iguana ești tu, pentru că l-ai auzit vorbind, chiar tu mi-ai zis că l-ai auzit, și din moment ce ești un nevă… un orb, poftim, și că mama ta mi-a povestit ce faci cu scannerul toată ziua, eu și Vittorio ne-am gândit că…

— Cine e Vittorio?

— E șeful meu, Vittorio Poletto. E unul dintre conducătorii UACS-ului și dacă vrei îți explic ce e UACS dar mai târziu. În apartamentul fetei era o baterie de schimb a unui mobil, iar noi credem că Iguana va folosi curând acest telefon, sau tot o linie de chat. Credem… sau mai bine zis, sperăm că ar putea fi interceptat din nou de un scanner ca al tău. Vrem să asculți în continuare până îl auzi din nou pentru că ești singurul care îi poate recunoaște vocea. Vrem să ne ajuți. Dar nu avem mult timp, deci ori îmi spui da, ori îmi spui nu. Dar repede. Da sau nu. Repede.

A venit mai în față. A făcut roțile scaunului să alunece pe podea cu un suspin sâcâitor și s-a apropiat de mine. Și așa am simțit bine mirosul ei și deodată mi-am amintit muzica. E *Summertime,* dar nu aceea maiestuoasă și puțin tristă care se ascultă de obicei, e aceea înțepătoare și ciudată care se folosește la reclama unui deodorant. Pentru că acela e mirosul acoperit de fumul din îmbrăcăminte și de acidul dulce-acrișor al pielii, e mirosul proaspăt și puțin sălbatic al unui deodorant pe care reușesc să îl simt numai acum că s-a apropiat. Și nu contează dacă nu e același deodorant din reclamă, nu

contează dacă în asocierea pe care am făcut-o se potrivește muzica, numele sau acest miros înțepător de dimineață de vară. Știu că de acum încolo ea va fi muzica aceea și o voi avea în minte de fiecare dată când mă voi gândi la ea sau o voi auzi vorbind. Și știu că mi-ar fi dor de ea, dacă n-aș mai putea s-o aud.

De aceea, chiar dacă mi-e frică, chiar dacă n-aș vrea, strâng buzele și încuviințez.

— Da, zic, da, fie. Vă ajut.

Semnalul subțire și prelung al poștei electronice de pe laptopul Graziei. Un mesaj în Eudora, *from* v.polletto@mbox.vol.it *to* g.negro@mbox.queen.it, subiect: Iguana. Trei fișiere atașate.

Săgeata cursorului deasupra OK-ului încadrat într-un pătrat gri.

Click.

Te sun imediat ce mă întorc de la Milano.
Prinde-l.
V.

Primul fișier.

MĂRTURIA DOCTORULUI DON GIUSEPPE CARRARO, PSIHOLOG (EXTRAS).

— […] Fără să vreau prin aceasta să atribui altora răspunderea, precizez de pe-acum că neg cu hotărâre orice acuză cum că aș fi subevaluat cazul, în special în lumina evenimentelor binecunoscute de mai apoi.

Când m-am interesat de Alessio, băiatul avea aproape 14 ani, terminase gimnaziul la Pio Istituto și plecase cu o bursă de studii ca să studieze Contabilitatea. Locuia de câteva luni la Casa dello Studente, într-un apartament pe care îl împărțea cu alți doi băieți, ale căror studii erau susținute tot de către clerici.

La început traiul în comun a fost dificil, până la a necesita intervențiile mele ca psiholog și consilier spiritual al institutului. Băieții se plângeau că Alessio îi deranja bolborosind încontinuu pentru el și ascultând muzică la un volum exagerat chiar și prin căștile casetofonului.

Am discutat cu Alessio care mi-a explicat că „bolborosea” pentru că era obișnuit să recite rugăciunile, așa că am rezolvat problema sugerându-i să se roage în gând. Cât despre muzică, i-am interzis-o definitiv, conștient de influența nocivă pe care o are asupra spiritului tinerilor (există numeroase studii în acest domeniu care relevă chiar și inspirația demonică a așa-zisului „rock satanic”!!!).

Totul părea să se fi rezolvat și cel puțin un an Alessio a continuat să se comporte normal, învățând conștiincios, participând în fiecare duminică la Sfânta Mesă și împărtășindu-se cu regularitate.

Nu aveam elementele care să mă facă să suspectez ce urma să se întâmple. Pentru numele lui Dumnezeu, cum mi-aș fi putut măcar închipui?

Al doilea fișier.

CHESTURA BOLOGNEI. BIROUL CONTROL TERITORIAL. RAPORT DE SERVICIU N.1234.

— […] Subsemnatul asistent Alfano Nicola, șeful Echipajului 3, unitate sub comanda agentului De Zan Michele, raportează că la orele 21:00 în data de 19.03.1986, la cererea Centrului Operativ se afla în via Boccaindosso n. 35, Casa dello Studente. Am urcat la al doilea etaj urmând urletele și zgomotele tulburătoare care proveneau din instituție, am forțat intrarea în apartamentul 17, unde am acordat primul ajutor unui tânăr căzut pe podea. Constatându-i decesul, subsemnatul a mers mai departe pe coridor, lăsându-l în urmă pe agentul De Zan, blocat de o subită indispoziție la vederea condițiilor în care se găsea tânărul mai-sus pomenit. În capătul coridorului, subsemnatul a descoperit un alt tânăr ascuns sub o masă într-o evidentă stare de șoc și, cu mâna pe pistolul de serviciu, am intrat în bucătăria apartamentului, unde am arestat un al treilea tânăr, ulterior identificat ca fiind Alessio Crotti, în vârstă de 15 ani. Crotti se prezenta complet gol și cu fața mâzgălită cu sos de muștar din frigiderul deschis. Urla și țipa și era într-o asemenea stare de agitație frenetică încât nu a fost deloc ușor să-l imobilizăm și să-i punem cătușele.

Al treilea fișier.

Caută o mască. Continuă să se despoaie și să își picteze fața ca un primitiv pentru că încă nu știe că și-a găsit-o și tocmai din cauza blestematei ăsteia de seri de martie. Violența cu care reacționează la provocările studenților îi arată drumul iar ospiciul îi oferă ocazia.

Și știi ce se întâmplă după asta, fetițo?

Iguana e adăpostit la balamuc urmând un Tratament Sanitar Obligatoriu, iar acolo îi iau amprentele pe care le-ai găsit tu. Stă trei ani în ospiciu unde îl îngrijesc cu 50 mm de Aloperidol Decanoat la fiecare 15 zile și între

timp îl supun la teste, hipnoze și terapii cognitive. Până când Pavilionul 4 sare în aer, privându-l de acea identitate de care încearcă să scape.

Bum! *Alessio Crotti nu mai e.*

Acum e cu adevărat gol.

Acum are nevoie de o altă identitate.

De o altă mască.

Acum apare Iguana.

Uite de ce omoară oameni. Mai mult: îi sfâșie, îi mutilează, îi distruge. Îi reduce la nimic. Îi despoaie, se despoaie și își însușește un alt aspect, de parcă ar îmbrăca o a doua piele.

Dar de ce? *De ce anume fuge*? *Când e singur, ghemuit ca un fetus și cufundat în muzica aceea care îl înconjoară ca un lichid amniotic, la ce se gândește*? *De ce se teme*?

Prinde-l, fetițo.

Prinde-l, fetițo.

Piazza Verdi, din Bologna e o piață dreptunghiulară care se întinde până la jumătate din via Zamboni, strada Universității. Urmând direcția străzii, porticurile se apleacă, cotesc încet la stânga iar acolo se deschide piața, cu cinci străzi pornind din ea drept, ca razele unui soare desenat de copii, netede, risipite, și la rândul lor, acoperite de porticuri. Sub porticuri, în Bologna, e un pic frig chiar și în după amiezile de aprilie, pentru că soarele nu ajunge acolo primăvara, sub porticuri e umbră și, uneori, când soarele apune de tot, e întuneric.

Prinde-l.

Graziei nu îi plăceau porticurile. Mergea înainte și înapoi, încet, printre standurile cu cărți la jumătate de preț expuse într-un colț al pieței, între blocul cu cantina studenților și poarta coborâtă a cooperativei universitare. Acolo, pe copertinele standurilor, albe ca norii de nisip din Sahara, soarele de primăvară strălucea peste tot iar Grazia își scosese geaca, o lăsase să-i alunece pe șezut ca să-i acopere pistolul și își înnodase mânecile în jurul taliei.

Prinde-l, fetițo.

Grazia zâmbi, cu buza de jos curbată răutăcios, strânsă între dinți ca să rupă bucățele de piele din ea, apoi aruncă pe raft cartea în care se prefăcea că se uită, cu așa furie încât vânzătorul se întinse peste masă și o întoarse ca să îi vadă titlul.

Acest oraș, îi zisese Matera, nu e ca altele. Înainte, în timp ce goneau cu mașina în căutarea unei fete care împărțea apartamentul cu studenta ucisă, Matera lovise cu încheietura în geam și lăsase capul pe un umăr, arătând spre afară. Acest oraș, îi spusese, nu e ceea ce pare. Dumneavoastră spuneți că e mic pentru că vă gândiți numai la ceea ce se află între zidurile lui, dar nu cunoașteți acest oraș, inspectore, chiar nu îl cunoașteți. Ceea ce dumneavoastră numiți Bologna e ceva mare care pornește din Parma până la Cattolica, o bucată de regiune turtită de-a lungul viei Emilia, unde oamenii locuiesc în Modena, lucrează la Bologna și seara merg să se distreze în Rimini. E o metropolă ciudată de două mii de kilometri

pătrați și două milioane de locuitori, care se întinde ca o pată de ulei între mare și Appenini și nu are un centru adevărat, ci o periferie răspândită care se cheamă Ferrara, Imola, Ravenna sau Riviera.

Prietena fetei ucise locuia într-una dintre casele ocupate din via del Lazaretto. Sara: douăzeci și trei de ani, păr scurt și roșu, o ureche perforată de un rând de inele subțiri, brațele ascunse în mânecile unei cămăși scoțiene în carouri enorme, cu degetele abia vizibile, prinse de marginea manșetelor. Foarte nervoasă: mergea în sus și-n jos prin apartamentul care arăta întrutotul ca o cameră dintr-un cămin studențesc. Nu: cu Rita nu mai locuia deja de ceva timp. Bani: pe când făcea Limbi moderne tatăl ei i-a trimis un titlu de credit din Napoli, dar apoi ea a renunțat la studii iar el a făcut scandal. Acum patru luni: ciao Rita, am găsit un loc într-o casă locuită în via del Pratello, nu cheltuiesc nimic, apoi când Primăria s-a mutat, s-a transferat împreună cu ceilalți în via del Lazzaretto. Însă înainte găsise o altă colegă cu care să împartă camera.

Lumina, în aprilie, se schimbă repede când soarele începe să coboare. Umbrele de sub porticuri se înroșesc, se pătează, parcă, tăiate de raze gălbui care intră drepte sub bolți, alunecă rapide pe ziduri și, dacă le fixezi, cu privirea țintă spre capătul coloanelor, strălucesc însângerate în colțul ochilor. Când soarele dispare după acoperișuri iar lumina devine mai opacă, acoperită de vălul violaceu al norilor mai joși, umbrele de sub porticuri devin mai întâi cenușii, de un gri metalic și puțin electric, apoi azurii, de un azuriu cu un strop de roșu, cromat și aproape albastru. Și piața Verdi se schimbă în grabă ca lumina iar la șapte și un sfert e deja diferită față de cum era la șapte.

Grazia își dădu seama de toate astea trecând prin fața bibliotecii universității. Omul de serviciu care închidea ușa făcu cheia să scârțâie în broască și îi aruncă o privire răutăcioasă, pentru că se oprise lângă el și pusese un picior pe scară, de parcă ar fi vrut să intre. Însă vroia numai să își lege un pantof și imediat ce ridică privirea văzu că sub porticuri, printre afișele concertelor prinse unul peste altul pe pereți, printre scrisurile în arabă mâzgălite pe coloane și fluturașii birourilor de dactilografiat mototolite pe asfalt, nu mai erau studenți, și chiar și drogatul care cerșea în fața Primăriei băgase

mâinile în buzunarul pardesiului și se dusese să se așeze pe treptele teatrului.

Acest oraș, îi spusese Matera, nu e ca altele. Pentru că nu e numai mare, e și complicat. Și contradictoriu. Dacă o privești așa, mergând prin ea, Bologna pare a fi numai porticuri și piațete dar dacă o survolezi din elicopter e verde ca o pădure, datorită curților interioare ale caselor, care de afară nu se văd. Iar dacă mergi pe sub ea cu o barcă e plină de apă și de canale ca Veneția. Frig polar iama și cald tropical vara. Și cooperative miliardare. Patru mafii diferite care în loc să își împrăștie creierii peste tot spală banii din droguri din întreaga Italie. Tortellini și sataniști, Acest oraș nu e ceea ce pare, inspectore, acest oraș are mereu o jumătate ascunsă.

Noua colegă a fetei ucise: Stefania, douăzeci și cinci de ani, maiou albastru și cămașă albă cu guleraș de dantelă, o broșă cu perle și cazier de aur, părul întins și blond, Economie și Comerț. Nu, să vedeți: după două zile deja înțelesese că traiul în comun era greu de suportat. Aia: devenea isterică de fiecare dată când îmi suna mobilul. Eu: trec peste Buddha și New Age toată ziua, care îmi place și mie pentru că mă relaxează, dar toată tămâia aia mă înnebunea. Ea: mereu țintuită în fața calculatorului căutându-și sufletul pereche pe Internet, era genul care s-ar fi sinucis când trecea cometa. Eu: după o săptămână am plecat la Londra să fac masterul de marketing cu proiectul Erasmus. Apartamentul în care stătea acum îl găsise într-un anunț dintr-o vitrină, o cameră de oaspeți restructurată, de folosit numai ca birou, da' oricum nu controlează nimeni, două camere cu baie și bucătărie, două milioane opt sute pe lună împărțit la patru fete, toate din Pesaro, toate la Economie. Singura problemă: să recunoaștem al cui mobil suna.

Prinde-l.

Grazia se așeză pe soclul de piatră al porticului, între două coloane, unde drumul cobora atât de mult încât abia atingea asfaltul cu vârful gumat al adidașilor. Se aplecă înainte, ca să-și sprijine mâinile pe genunchi, dar apoi își aminti de pistolul pe care îl purta la spate și se îndreptă, ca să nu se vadă de sub geacă. Se întoarse, chiar, să-l privească pe drogatul care stătea așezat pe treptele Primăriei, dar părea prea ocupat cu desfacerea șireturilor unui sac de piele ca să fi observat ceva.

Prinde-l.

Prinde-l, fetițo.

Rahat.

Acest oraș, spusese Matera, nu e ca și celelalte. De ce pomeniți Universitatea, inspectore, o să scotocim Universitatea, o să căutăm printre studenți, o să le percheziționăm barurile, apartamentele, cantinele… Universitatea, inspectore Negro? Universitatea? Aceea e un oraș paralel, și mai puțin cunoscut. Studenți care pleacă și vin din toată Italia, care se lasă de cursuri și apoi le reiau, care dorm la prieteni și rude, care subînchiriază, mereu la negru și fără acte. Dar știți că în anii șaptezeci toți teroriștii stăteau aici, toți erau ascunși la Bologna, și știți de ce? Pentru că într-un oraș oarecare un băiat ciudat, cu un accent ciudat, care vine și pleacă de-acasă la toate orele din zi și din noapte și despre care nu se știe cine e, ce face și din ce trăiește și uneori dispare și se întoarce pe urmă, într-un oraș oarecare ar fi observat de către cineva, dar în Bologna nu. În Bologna acesta e *identity kit*-ul unui student. Universitate, ziceți, inspectore? Universitatea e un oraș clandestin.

Stefania, mai devreme, când erau în golul scării: acum îmi amintesc, era un tip slab, înalt, plin de inele, Doamne ce scârbos, pe care odată l-am însoțit și acasă. Via Altaseta patru: ultimul etaj. Nicola: douăzeci și șapte de ani, scund, grăsuț, volumul al doilea de Anatomie deschis pe masa din bucătărie. Fără *piercing*: nu, scuzați-mă, n-am nici o legătură, sunt numai în trecere. Locul ăsta: mi l-a lăsat un prieten al meu pentru că mă pregătesc pentru examen, dacă nu-l dau nu-mi rămâne decât să plec în armată și atunci nu mai are rost să-mi caut un apartament în Bologna. Prietenul meu: de fapt nu e chiar un prieten, e prietenul unui prieten pe care l-am văzut numai când mi-a dat cheile. Da: e un tip înalt, plin de inele. Da: prietenul meu mi-a spus despre el. Da: mi-a spus i se zice, Luther Blissett. Cum adică: nu știți ce e Luther Blissett? Luther Blissett e un nume colectiv, un nume multiplu, toți cei care fac ceva se semnează așa, artiști și corsari informatici. O identitate comodă. A spune Luther Blissett e ca și cum ai spune: nimeni.

Grazia sări de pe soclu, curățându-și fundul pantalonilor cu mâinile. De după colțul Primăriei, unde strada se lărgea într-un parc de ciment, apăruseră Matera și Sarrina împreună cu Rahim, douăzeci și unu de ani, tunisian, clandestin și dealer, scărmănat fără ca Grazia să

fie de față, în spatele peretelui acoperit de graffitti, ca să nu-l descoase în fața unui polițist pe care nu-l cunoștea. Așteptase, nerăbdătoare, în tot acel timp, singură și îi scăpă un geamăt confuz când Sarrina se uită la ea dând din cap, în timp ce Matera îl fixa pe Rahin și îi împungea un deget drept sub față cu acea privire pe care o au polițiștii când nu au nimic de întrebat pentru că au întrebat deja tot, însă ar mai vrea să știe ceva.

Când soarele coboară, când dispare de tot în spatele caselor și e atât de jos că pare să fi coborât sub pământ, în piazza Verdi se aprind lampioanele. Și până se încălzesc, cât timp nu sunt călduțe, opace și palide, lumina rămâne sus, ca și prinsă de sticlă și nu coboară sub porticuri, unde umbrele sunt mai umbre decât altele iar bolțile sunt negre.

Ascultați-mă pe mine, inspectore, îi spusese Matera. Orașul ăsta nu e ca și celelalte.

Vocile unor venețieni sunt numite *cântătoare* – eu le numesc *cântătoare* – pentru că se ridică și coboară de parcă ar urma ritmul unui cântec. Sus-jos, sus-jos de-a lungul unei fraze care vine din partea de sus a gâtului și iese pe nas, într-un mod amuzant, ca o melodie cântată cu gura închisă. Apoi, parcă își amintesc de ritm, iar fraza se termină ca o buclă care se întoarce spre înapoi.

— Da' du-te naibii! Știai că-mi trebuie mașina că e grevă la trenuri, acuma cum mă mai întorc acasă?

Vocile unor lombardezi, din Bergamo, să zicem, se numesc *întorcânde,* pentru că și ele se închid la final dar e o buclă mai strânsă și tare. E chiar o întoarcere pe o frază care pornește rapid și aproape din toată vocea dar apoi apasă pe penultima silabă și o curbează în sus, estompând restul.

— Ascultă! Mașina îmi trebuie mie, bine? Și vii și tu la Soundgarden, nu?

Vocile unora din Emilia se numesc *alunecoase* pentru că se deschid pe vocale ca și cum ar aluneca pe deasupra lor și le-ar prelungi, le-ar rotunji dinăuntru ca un deget în blatul unui tort, care se învârte pe el însuși. Dacă sunt din Parma rotunjesc *r*-ul iar dacă sunt din Modena sau din Carpi uneori închid ultima silabă pe *o,* și ei într-o buclă îngustă și tare.

— Ei rahat, ce dobitoc… acuma îmi ceri biletele pentru Soundgarden? Dă-o dracului!

Vocile unor ligurezi se numesc *curgătoare,* pentru că deseori la începutul frazei vocea face o pauză, ca pentru a inspira iar apoi dă drumul cuvintelor care se succed cu viteză, unul legat de celălalt, ca și cum ar încerca să se prindă între ele, până când se opresc brusc și se ridică și coboară în două note, pe ultima vocală.

— Ei bravo! Și artrebuisăcerlaradiobileteșipentrutine-e?

Vocile unor romani se numesc *sparte* – eu le numesc *sparte* – pentru că taie din cuvinte dar uneori le prelungesc, scoțându-le pe gură și lăsându-le să treacă singure printre buze. – La Marcooo! Ce zici? Unde-i mașina? – și atunci seamănă cu o bucată de lemn care se

rupe în două dar mai rămâne un vârf prins de o extremitate sau o bucată de scoarță.

Căutătoare, sparte, alunecoase, vocile orașului ies din boxele scannerului și se rotesc în jurul meu, se amestecă, se leagă între ele și alunecă pe lângă mine ca apa printre degete în chiuvetă, iar în mijloc sunt eu, pe scaunul meu cu roți și mă învârt în jurul propriei axe, printre cuvinte, tot mai repede, tot mai repede, tot mai repede.

Ultima pagină e un A4 liniat cu gri și alb, crestată pe margini de zimții perforatorului. Tipărită în partea superioară – stema Republicii Italia.

Dedesubt, imprimat de punctele unei imprimante cu ace: INTEROGATORIUL SUSPECTULUI ÎN STARE DE LIBERTATE DEIANNA LORENZO (TRANSCRIERE).

Lateral, de mână, cu caligrafia lui Vittorio: *BINGO*!

PROCUROR MONTI: Unu, doi, trei, probă… unu, doi, trei, probă… funcționează drăcovenia asta? Putem începe? Așadar, în anul 1997, în data de 17 martie, înaintea noastră, procuror Monti, și a trimisului poliției judiciare, comisar-șef Vittorio Poletto se află Deianna Lorenzo, 35 de ani, supus unor investigații minore pentru acte de violență sexuală comise asupra minorilor…

DEIANNA: Ei, stați o clipă! Parcă rămăsese că nu mai punem violența sexuală împotriva minorilor!

MONTI: Vă rog, domnule Deianna… să respectăm procedura. Așteptați să terminăm și pe urmă discutăm despre fapte care există sau nu. Bun, revenind… violență sexuală asupra minorilor, proxenetism, acte obscene în locuri publice, maltratarea animalelor și profanarea obiectelor sacre. Vă anunț formal că aveți dreptul să nu răspundeți. Doriți să vă folosiți de acest drept, domnule Deianna?

DEIANNA: Eu? Cu siguranță nu. Sunt aici de bună voie. Suntem de acord, nu?

MONTI: De acord nu e expresia potrivită, domnule Deianna. Să spunem că desfășurăm cercetările preliminare pentru a ajunge la o eventuală cerere de iertare…

COMISAR-ȘEF POLETTO: Mă scuzați, doamnă procuror… nu am putea trece la subiect? Nu am foarte mult timp la dispoziție…

MONTI: Uitați ce e, domnule comisar, e o procedură pe care trebuie neapărat să…

DEIANNA: Pe individul ăla l-am întâlnit mai mult sau mai puțin de trei ori. Prima dată, o fi fost în

septembrie ’94, aproximativ. Zicea că e interesat de satanism dar se vedea imediat că nu pricepea nimic din asta. Era unul așa, care se plimba între secte. Martorii lui Iehova, Sai Baba[16]…

POLETTO: Cum a spus că se numește?

DEIANNA: Nu îmi amintesc. Un nume oarecare. Oricum, se întoarce după două luni și zice că vrea să participe la o Mesă întunecată. Zice că vrea să-l roage ceva pe Satana. Noi îi cerem jumătate de milion, ca tarif, iar el lasă un avans de o sută pentru un rit de purificare. După două nopți suntem la Armarolo di Budrio, unde e o vilă abandonată, cu alți cinci sau șase inițiați care au băgat mâna-n pungă pentru o Mesă cu virgine și rit sexual, dar tipu, nu se arată. Doamnă judecător, nu știam că fata era minoră și jur că nu m-am atins de ea!

MONTI: Domnule Deianna, fata susține cu fermitate că a fost drogată și că dumneavoastră…

POLETTO: Ce vroia de la Satana?

DEIANNA: Poftiți?

POLETTO: Individul. Vroia să-i ceară ceva lui Satana. Ce anume?

DEIANNA: A, da… bine, știți că n-am priceput nimic? Era ceva ciudat. Să nu mai bată clopotele, vă rog.

Vittorio. Cu majuscule, pe verticală de-a lungul marginii:

SAI BABA, MARTORII LUI IEHOVA…

ȘI CLOPOTELE. VREA CA SATANA SĂ NU MAI BATĂ CLOPOTELE.

Vittorio. Pe verso. Litere înclinate și scrise în viteză dar mai mici și restrânse. Rândurile care tind să se încline înspre în jos, curbe, mai șterse acolo unde încheietura mâinii care scrie s-a așezat prea mult de-a curmezișul pastei groase a unui creion Pentel cu mină moale. Din loc în loc, câte un cuvânt șters.

Uite de ce fuge. Iată de ce îi e teamă. Ce aude el, ce încearcă să acopere cu căștile și ce șoptește de unul singur, de parcă ar avea o melodie în minte care nu mai dispare, sunt CLOPOTELE.

CLOPOTELE SATANEI.

Și știi ce sunt clopotele, inspectore Negro? *Știi ce reprezintă în psihanaliză această cavitate în care se strecoară această limbă de clopot, știi cui corespunde*

ritmul ondulatoriu DON DON DON al clopotelor (*te-ai înroșit, fetițo, știu*)?

Sunt clopotele păcatului, sunt MOARTEA, sunt clopotele Iadului care te așteaptă când mori.

Iguana noastră nu vrea să ajungă în Iad și încearcă să le evite, încearcă să evite întâlnirea cu clopotele.

Și știi cum face, fetițo?

SE REÎNCARNEAZĂ.

Iguana frecventează sectele, dar numai pe acelea care cred într-o formă de REÎNCARNARE. Și chiar asta și face după ce omoară oamenii, se reîncarnează, într-un fel al lui însuși, mai în grabă și fără să aștepte un întreg ciclu de viață. Se despoaie și își desenează pe față o mască din cercuri, ca și tatuajele războinicilor Maori. Își schimbă pielea ca o IGUANĂ din Galapagos. Un sălbatic primitiv, un dinozaur, un dragon, gata să se transforme într-un stadiu mai evoluat (*evoluat*?)

Victime tot mai tinere pentru că Iguana refuză îmbătrânirea, refuză maturitatea sexuală de care îi e fiică, refuză MOARTEA. Vrea să fie NEMURITOR.

Sau poate, încearcă numai să crească într-un alt mod.

Și mai jos, înghesuit pe marginea zimțată a foii. Cu pix. Roșu.

Nu e ridicol, inspectore Negro?

Știm tot dar nu ne ajută cu absolut nimic.

Acum cine e?

Ce face?

Cum arată?

Vă rog, clopote, nu bateți așa tare chiar acum când trebuie să-mi scot căștile.

Vă rog, clopote, vă rog.

Nu?

Și atunci dau mai tare casetofonul pe care îl țin pe etajeră și mi se rupe dacă membranele boxelor îmi explodează în față. Nine Inch Nails, *Mr. Self Destruct.*

E un ciocan, un baros de oțel care lovește cu putere, de parcă ar vrea să adâncească ceva, mai întâi rar, o lovitură urmată de alta și apoi din ce în ce mai repede. Fiecărei lovituri îi răspunde un geamăt lichid, de parcă ar fi chiar aici și ar bate pe podeaua acoperită de apă. Apoi muzica explodează într-o râcâială strâmbă, de parcă mii de unghii înnebunite ar zgâria tavanul umed de condens, spărgând farfurii de faianța udă a băii, iar înăuntru, printre sunetele care zboară în toate direcțiile, o voce calmă și zâmbitoare care șoptește.

I am the voice inside your head, I am the lover in your bed, I am the sex that you provide, I am the hate you try to hide… and I control you. Sunt vocea din mintea ta, sunt amantul din patul tău, sunt sexul pe care îl oferi, sunt ura pe care încerci să o ascunzi… și te controlez.

Pun o mână pe oglinda aburită și o mișc în cerc până când curăț o porțiune suficient de bună ca să pot să mă reflect. Mă apropii cu fața înainte ca apa caldă care curge în cadă, în chiuvetă și în duș să o acopere din nou cu un văl compact și subțire. Cojile pe care le am pe cap s-au întărit, iar dacă dau cu unghia se iau, lăsându-mi pielea doar un pic înroșită. Cele de pe piept și de pe coapse sunt încă proaspete și nu le ating. Cele dintre picioare mă dor. Lama era veche iar eu nu sunt obișnuit să mă rad total.

Nine Inch Nails, *Heresy.*

Din nou ciocanul care bate în apă și vocea aceea care urlă cu gura larg deschisă de parcă vorbele i-ar ieși direct din gât. *Your God is dead and no one cares, if there is a hell I will see you there.* Dumnezeul tău e mort și nu-i pasă nimănui, dacă există un Iad ne vedem acolo.

Don don don… încet, clopote, încet vă rog.

Din nou trec cu mâna peste sticla care s-a aburit și mă apropii din nou, întorcând capul într-o parte și în cealaltă. Acele pe care mi le-am înfipt în lobul urechilor, cele din sprâncene și dintr-o nară mă dor, dar nu tare. Nu am găsit altceva prin casă și nu puteam să-mi fac găurile direct cu cerceii, pentru că sunt doar niște cerculețe subțiri și nu găuresc suficient. Dar acum că am înfipt deja acele asta e, strâng cu două degete pielea de lângă o sprânceană, o ridic și o trag în afară, ah, apoi scot un ac, ah, separ cele două extremități ale cercelului, o înfig pe una în spațiul liber, împingând-o de jos, ah! apoi întorc, atent să nu clipesc, să nu încrețesc fruntea, chiar dacă arde, tare, altfel doare și mai tare. Picături roșii și rotunde cad în apa caldă din chiuvetă și se destramă, decolorându-se, înainte de a aluneca de pe marginea de faianță albă.

Apă rece peste focul care îmi curge pe față. Mă întorc cu spatele spre oglindă și-mi pun șezutul gol pe chiuvetă. Pentru ultima gaură nu e nevoie să îmi văd reflexia. El e acolo în față și dacă îmi cobor privirea între picioare îl văd. Pulsează, umflat și roșu, ca un pește la frigare.

Nine Inch Nails, *I Do Not Want This.*

Vocea urlă de dedesubt, urlă de sub apă, de sub piele, deschide gura sub o membrană de celofan care îi acoperă, strâmtă, fața, și urlă. *Don't you tell me how I feel, you don't know just how l feel…* nu-mi spune cum mă simt, habar n-ai cum mă simt…

Acolo mă doare. MĂ DOARE. MĂ DOARE!

În genunchi pe podea, aplecat peste mine însumi, gâfâi din cauza durerii din abdomen. Înainte, când mi-am strivit mucul de țigară aprins pe șold nu m-a durut așa tare. Mirosul pielii care ardea, sfârâitul cărnii cu focul dinăuntru m-au făcut să strâng ochii, dar nu m-a durut atât de tare. Apa de pe gresie e rece ca gheața și îmi tremură picioarele. E cel mult de un deget, dar tot țin robinetele deschise pentru că în felul ăsta aburul fierbinte umple camera și mă încălzește pentru că eu, ca mereu când mă reîncarnez, sunt gol și mi-e frig.

Don, don, don…

De pe etajera chiuvetei soneria mobilului se strecoară printre clopote și mă zgârie pe ceafă ca o unghie subțire. Ridic o mână și îl iau.

— Da?

— Sunt Paolo. Tu ești, Vopo?

— Da.

— Ce voce ciudată… ce e balamucul ăla? Faci duș cu radioul deschis?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce ai… ești afară? Ascultă, noi ne vedem diseară la Teatro Alternativo. Cântă Mauro într-o chestie de jazz. Vii și tu?

— Da, vin.

— Vii pe bune? Nu uiți?

— Da. Diseară. Teatro Alternativo. Okay.

Nine Inch Nails, *Reptile.*

Angels bleed from the tainted touch of my caress, need to contaminate to alleviate this loneliness… my disease, my infection, I am so impure… Îngerii sângerează la atingerea mea impură, trebuie să mă contaminez ca să distrug singurătatea… boala mea, infecția mea, sunt atât de impur…

Pun telefonul la loc pe etajeră, șterg cu ambele mâini oglinda și stau să mă privesc până când aburul mă acoperă încet încet. Animalul dinăuntru îmi aleargă repede pe sub piele. Se învârte pe la buric și îmi umflă abdomenul care se întinde în afară, apoi urcă și îmi alunecă în gât și pe sub pielea feței care se ridică pe pomeți și se rotunjește lividă sub ochi. Îmi apasă pe gură, pe buzele care ies în afară încrețite și mă gândesc că dacă le-aș deschide l-aș vedea, animalul dinăuntru, l-aș vedea reflectat în oglindă, dar mi-e frică și n-o fac. Îl înghit, sec, în adâncul gâtului și inspir aer umed de apă caldă și abur.

Trebuie să mă uit peste fotografia de pe cartea de identitate pe care am prins-o în marginea oglinzii, chiar dacă e mică și nu se vede bine, pentru că celălalt e aici și plutește în cada care dă pe-afară, cu picioarele și brațele dincolo de margine, dar nu mai are față. Dar capul chel, cearcănele de sub ochi și buzele cărnoase sunt toate pe cartea de identitate și mai țin minte puțin unde avea cerceii de care l-am ușurat. Pieptul și picioarele fără păr, însă, se disting încă bine, la fel și cicatricea rotundă de pe șold.

Reușesc să mai arunc o dată o privire oglinzii înainte ca vaporii să o aburească de tot.

Suntem identici.

Dar clopotele, *don, don, don*… încă le aud.

Ascultată de afară, chiar și de la jumătatea scării, mansarda lui Simone era ca o piață de la țară într-o zi de târg. Vocile, sunetele și zgomotele se amestecau fără a putea fi distinse, se acopereau, se închegau bâzâind în spatele ușii închise, dar încet, încât Grazia crezu pe moment că se află pe o stradă, dar o stradă invizibilă unde toate, persoane, mașini, motociclete, muzici de fundal și sirene ar fi fost șoptite. De fapt era numai o cameră, mansarda lui Simone, un dreptunghi prelungit, cu grinzile care adăposteau un divan și trei ferestre deschise pe acoperiș. Chet Baker la combină, dat încet, aproape o șoaptă, *Almost Blue.* Simone, cu coatele pe masă și bărbia între mâini, așezat pe marginea scaunului rotativ. Și opt scannere, toate pornite, toate în funcțiune, toate reglate la mai puțin de o treime din volum.

Când Grazia intră, Simone fredona ceva cu gura închisă. Dar nu *Almost Blue.*

Summertime.

— Ce ai… ești fericit?

— Nu.

Simone se dezlipi de birou și puse mâinile pe brațele scaunului, îndreptându-se pe spătar. Îndreptă picioarele spre podea și începu să se legene dintr-o parte în alta, încet dar insistent. Grazia zâmbi, dându-și seama că el roșise.

— Bine atunci, zise ea. Nici eu. Am alergat de nebună prin Bologna, fără să găsesc nimic. Sunt obosită. Te deranjează dacă stau puțin aici să văd ce faci? Nu vreau să zic că ești ultima noastră speranță, însă…

Simone dădu din umeri și se aplecă înainte, apropiind fața de scannerele răspândite pe masă, de parcă ar fi vrut să-și introducă țeasta în amalgamul acela de voci și sunete. Grazia se așeză pe divan, își scoase geaca și se abandonă pe o pernă a spătarului, cu un suspin scurt. Rămase să-l privească pe Simone, cu părul lui castaniu pieptănat înspre spate fără o linie precisă, suficient cât să lase fruntea descoperită, buzele strânse într-o grimasă sceptică și acel ochi întredeschis, cu pleoapele abia depărtate, care îi dădea feței un aspect asimetric, aproape

zdrobit. Rămase să-l privească în timp ce degetele îi alergau pe butoanele scannerelor, schimbând frecvența cu apăsări scurte.

Siena Monza 51 suntem chemaţi la pos…

Francesca! *Unde dracu' eşti*? *Te aştept de o o…*

Mephisto? *Sunt Santana, ies acum din cantonul din Mod…*

Stai că trece o maşină… sunt aici la Forli dar nu găsesc stra…

Nu, nu mă deranjezi… sunt în tren, merg la Imola să văd…

— Cum reușești să le urmărești pe toate?

— Nu le urmăresc. Le ascult și atât. Caut vocea.

— Ești sigur că ți-o amintești bine?

— Da.

— Scuze. Nu vroiam să zic… dar, auzi, nu te supăra, doar de curiozitate: cum era vocea?

— Verde.

— Verde?

— Rece, prefăcută, repezită… de parcă ar fi trebuit s-o țină cu forța pentru a nu erupe. De parcă ar fi fost ceva care se mișca pe dedesubt.

— Și de ce verde?

— Din cauza *r*-ului. Pentru că e o literă un cuvânt care zgârie, iar lucrurile care zgârie nu-mi plac. Era o voce urâtă. O voce verde.

— Ah. Și a mea ce culoare are?

Simone strânse buzele și își apropie și mai mult capul de aparate. Dar înainte de a se cufunda din nou în zgomote și voci spuse: Albastră – scurt și atât de încet încât Grazia cu siguranță nu auzi.

Telecom Italia Mobile. Abonatul nu este disponibil momentan.

Omnitel. Vă facem legătura. Vă rugăm aştep…

Telecom Italia Mobile. Abonatul are probabil telefonul închis. Întrerupeţi şi reveniţi mai târ…

— Te deranjează dacă îmi scot adidașii? Nu cred că aș influența ceva la nivel de mirosuri pentru că am făcut duș azi dimineață dar am alergat toată ziua, de aia…

Grazia ridică gulerul cămășii cu două degete și îl duse la nas, ridicând din umeri. Se atinse iute între picioare, pe materialul aspru al blugilor, întrebându-se o clipă dacă își pusese tamponul în dimineața aceea, dat fiind faptul că de-acum erau chiar ultimele zile, apoi se

ridică de pe pernă și se aplecă să-și scoată pantofii de sport.

Din boxele combinei, vocea lui Chet Baker.

Din scannere, fluieratul modulat și ascuțit al unui fax în funcțiune. Bâzâitul aspru și ondulat al unui mobil cu bateria pe ducă. Notele artificiale ale *Bolero*-ului lui Ravel provenite de la un robot telefonic.

Din boxele combinei, trompeta lui Chet Baker.

— Ce e? – întrebă Grazia, alarmată. Simone ridicase capul și își întorcea fața pe gâtul rigid, de parcă ar fi căutat ceva. Se opri de îndată ce o auzi vorbind, urechea stângă îndreptată în direcția ei.

— Nimic, zise. Nu te mai auzeam.

— Sunt aici, spuse Grazia, în picioare în spatele lui. Întinse o mână și îi atinse un braț, dar Simone se trase, alunecând imediat într-o parte de-a lungul spătarului. Începu din nou să se legene pe scaun, încet și nervos. Grazia se apropie și își sprijini antebrațul pe marginea spătarului, oprindu-l. Ridică și un picior și se așeză pe brațul scaunului, cu mâna pe muchia biroului, ca să-și țină echilibrul. Își dădu seama că Simone umflase nările și fu pe punctul de a se îndepărta, rușinată.

— Eh, știu. Ți-am zis că am alergat toată ziua…

— Nu, spuse el grăbit și ridică o mână, oprindu-se în aer înainte de a o atinge. Nu mă deranjează. E un miros pe care nu-l înțeleg. Pare a fi ulei.

Grazia își duse instinctiv mâna la spate, la tocul prins de centură.

— E pistolul.

— Ah, da.

Simone își întoarse fața la stânga, spre Grazia, alunecând de-a lungul spătarului ca să coboare spre ea. Mări nările.

— Cauciuc. Purtai adidași.

— Da, dar nu mă face să mă simt prost, te rog…

— Fum.

— Da, dar nu e de la mine. Geaca absoarbe tot și se impregnează. Matera și Sarrina fumează amândoi.

— Miros de piele, puternic și puțin amar. Miros de material cald, poate un maieu de bumbac. Și ceva acid și puțin dulce… dar slab, mai slab decât prima dată când ai venit aici.

— Auzi, mă faci să mă simt de rahat…

— Și pe urmă *Summertime.*

— Rahat, așa e!

Grazia cântă primele note, *na na naan,* false și în afara tempoului, dar acelea erau. Împinse scaunul cu piciorul sprijinit de podea și îl făcu pe Simone să se învârtă, care zâmbea și el, de data asta vizibil.

— *Muschio Bianco.* De fapt l-am luat numai de aia, pentru că îmi plăcea cântecul. Rahat, Simo… parcă ai fi din filmul ăla, nu știu dacă l-ai…

Era să zică *l-ai văzut* dar se opri, mușcându-și buza de jos. Simone, în schimb, ridică din umeri, dând din cap, cu zâmbetul încă pe buze.

— Nu, spuse, nu l-am văzut. Nu sunt un tip care merge prea des la cinema.

Grazia zâmbi și din nou îl privi pe Simone, expresia lui asimetrică, ochiul întredeschis care nu o vedea, nu o spiona, părea că nu-i cere nimic. Când intrase în mansardă și se așezase pe divan, o clipă se simțise ușurată, aproape liniștită, cu toate că era pe urmele unei fantome într-un oraș clandestin și se gândise că fusese numai ușurarea fizică de a se așeza ca să-și scoată adidașii după o zi petrecută în picioare. În schimb, privindu-l pe Simone, se gândi că poate era datorită lui. Pentru că putea sta într-un loc cu cineva fără ca respectivul s-o fixeze, ironic sau patern, dar mereu ca să-i ceară ceva, *îmbracă-te ca o femeie, rămâi cu mine să lucrezi la bar, prinde-l fetițo.* Cu Simone nu. El nu privea, nu fixa, nu cerea nimic. Asculta și atât. O asculta cum vorbea.

Așa că își îndulci glasul, instinctiv, cât se poate de duios, mai puțin sălbatică și tăioasă decât de obicei.

— În afară de cinema, spuse, în general ce faci, Simo?

— Ascult scannerele. Ascult vocile orașului.

— Bine. După care?

— După care nimic.

— Nu ieși deloc? Mergi pe undeva, nu?

Simone încetă să mai zâmbească. Sprijini brațele pe marginea biroului și se cufundă din nou în sunete, cu degetele care alergau iuți pe butoanele scannerelor ca pe clapele unui pian.

— Nu, spuse.

Am stabilit cu fetele să ne întâlnim la Paradiso pe la ze…

Lalla ne așteaptă la res…

Dă-mi un bip când să vin…

Sunt Paola, tu ești, Vo…

Nici eu, își zise Grazia. În afară de o pizza din când în când sau un film cu o colegă de la Biroul pentru Străini, ceea ce nu se poate numi chiar o ieșire.

— Dar te vezi cu cineva, nu? Știu și eu, Simo… niște prieteni…

— Nu.

Ascultă dobitocule, noi ne vedem disea…

Nici eu, își zise Grazia. În afară de Vittorio și foști colegi de curs, care nu sunt chiar prieteni.

— Dar o logodnică, Simo? Ai o logodnică?

— Nu.

Simone își duse capul și mai în față, printre voci, printre zumzete. Apoi întoarse fața spre stânga.

— Dar tu? – întrebă el, încet.

Grazia făcu o grimasă, scuturând din cap.

— Eu? Nu, nu acum. Mai mult decât orice mă gândesc la muncă și… ce e?

Simone se ridicase de pe scaun așa de repede că o făcuse să-i alunece piciorul de pe braț. Întorsese capul în cealaltă parte, înspre scannerul din dreaptă. Întinsese o mână și o strânsese de braț pe Grazia, atât de tare că o duru.

Da, vin.

Pe bune vii? *Nu uiți*?

Nu. Diseară. Teatro Alternativo. OK.

Zumzet. Click-ul comunicării întrerupte și sunetul neantului. Simone își făcu degetele să alerge pe tastele scannerelor și le opri pe toate, absolut toate, mai puțin cel din dreapta.

Bâzâit. Bâzâit zbârcit și verde.

Grazia se mișcă, alunecând până la pat unde își lăsase geaca. Scoase mobilul din geantă și compuse numărul, cu viteză, în timp ce încerca să încalțe cu forța un adidas care căzuse pe dușumea.

— Alo, Matera? – spuse, aproape urlând și apoi către Simone, întinzând spre el un deget cu unghie scurtă și rotunjită: Diseară facem o nefăcută, Simo. Diseară ieșim în oraș. Amândoi.

Sub tălpile pantofilor linii subțiri în relief, moi și aderente, pe o suprafață dură și ușor în urcare: un covor de cauciuc pe o rampă de ciment. În jur, aerul proaspăt și deschis al serii, care se face tot mai cald și mai apăsător o dată urcarea terminată: ușa de la intrare, deschisă larg în fața mea, la capătul rampei. Dinăuntru, încă potolit, acoperit de zgomotele traficului din spatele meu și de o voce (mai jos, la stânga: „Ai cartela Arci? Sunt zece mii"), se aude un saxofon: Teatro Alternativo din via Irnerio.

Îmi târăsc picioarele pe suprafața aspră de ciment și cu vârfurile pantofilor întâlnesc obstacolul unui prag. Mereu au praguri la o ușă ca asta, dar Grazia nu-și dă seama și se împiedică. Se prinde de brațul meu ca să nu cadă și șoptește: Scuze. Și apoi: Vino, aici e Matera.

Înăuntru e miros de fum, fum uscat și fum dulce. Miros de cald, de praf de ciment, de tencuială umedă și acid de vopsea. Miros de hârtie. Îmi plimb degetele de-a lungul peretelui și simt suprafața netedă și moale a hârtiei lipite de zid. Miros de vin. Miros amar de bere. Un miros sălbatic, puternic și murdar aproape sub mine. O trag de braț pe Grazia, care mă conduce.

— Ce e? Rahat… era să calc un câine care doarme. E așa de întuneric aici că te miști tu mai bine.

Mă lovesc cu șoldul de ceva tare. Pun mâna și simt o suprafață netedă și umedă, cu margini rotunjite. Îmi plimb degetele pe marginea care se prelungește dincolo de brațul meu. Miros de vin. Miros amar de bere. E tejgheaua unui bar.

— Bună seara, domnule Martini. Vocea răgușită a lui Șuierat îmi suflă în față un miros dulce-acrișor de tutun vechi. O mână mă strânge de un umăr, apoi vocea se mută în altă direcție. Vorbește mereu în șoaptă, dar o aud.

— Fără întăriri, inspectore.

— Iisuse, Matera!

— Știți unde ne aflăm aici? Știți de ce se cheamă Teatro Alternativo? Pentru că e un cerc ocupat, o chestie condusă de cei din zonă. Chestorul zice că nu trimite

polițiști aici, pentru că imediat ce sunt văzuți iese balamuc.

— Ce dracu', Matera! Iguana e aici!

— Chestorul zice că rămâne de văzut dacă există într-adevăr Iguana ăsta. Și oricum, fără întăriri. Suntem eu, dvs. și Sarrina, care e deja în sală, imediat în spatele cortinei.

Grazia mă strânge de braț, aproape își lipește buzele de urechea mea iar eu îndoi gâtul de emoție, în timp ce ea îmi vorbește și mă împinge hotărâtă spre un miros aspru și des de pânză care acoperă o trompetă mai apropiată.

— Nu-ți fie teamă, șoptește, căutăm un tip cu căști, apoi te duc la Sarrina, care îl face să vorbească. Dacă îl recunoști, dacă e omul nostru cu voce verde, eu și Matera îl luăm pe sus și ne cărăm. Stai liniștit. Nu e nici un pericol. Nu-și dă nimeni seama că ești aici. E de ajuns să îl găsim pe tipul cu căști și apoi… oh, rahat!

Grazia dădu drumul brațului, iar perdeaua care separa sala de teatru de bar îi alunecă pe un obraz, într-o mângâiere aspră și neașteptată. Clipi, încercând să se obișnuiască cu întunericul cât mai repede, dar îi văzuse deja. Cel puțin trei, sub luminița albastră a unei ieșiri de siguranță, acoperită de o lumină care venea pe ușa întredeschisă a băii și două fete în fața tejghelei cu mixerul, la marginea reflexiei roșiatice a lămpii de serviciu. Și mai în spate, la bar, cu spatele la afișele lipite pe perete și cu un chiștoc de țigară între degete încă un individ în genunchi sub un graffitti desenat pe perete, aplecat să mângâie câinele. Toți cu căști, în jurul gâtului sau în mână, căști subțiri, rotunde, cu un fir lung, care atârna liber sau dispărea în buzunar.

— Suntem trași în piept grav, inspectore, spuse Sarrina. La cineforumul de-aici din spate e o drăcie cu traducere instant. Dar cum filmul de astă seară e vai de el, mulți s-au enervat și au venit aici. Fără să restituite mai întâi căștile.

Teatro Alternativo din Bologna e un amfiteatru mic, cu trepte de ciment, semicircular, care coboară spre o scenă de lemn. În afară de scenă, luminată de reflectoare, și în afară de câte-o dâră de lumină printre pilonii care separă un scurt coridor, teatrul e mereu scufundat într-un întuneric aproape total, în care de-abia percepi cornișe umbrite, spații și mișcări. Chiar și așa, chiar și în acea

obscuritate densă și compactă, care aproape că nu se limpezește nici când te obișnuiești cu ea, chiar și așa se vede că e plin de lume, ca toate locurile, seara, în Bologna.

Sunt buni. Trompeta e caldă și plină și produce note ca niște baloane care explodează lângă mine. Contrabasul vibrează în mine, acord cu acord, și mai e și un pian care îmi alunecă înăuntru, ușor, de parcă ar vrea să se depărteze pe ascuns. Bateria e un clinchet continuu de timpane, atât de dens că mi se pare că mă pot apleca în față și să mă sprijin cu coatele pe el ca pe un pervaz. Saxofonul pe care l-am auzit înainte a dispărut într-o liniște încăpățânată.

Be-bop. O piesă alertă, pe care nu o cunosc.

Îmi place.

Sunt pe cale să-i spun Graziei dar o simt rigidă lângă mine. Suspină umed de parcă ar sughița, apoi mă strânge de braț, împingându-mă înainte.

— Ei bine, la dracu'… – spune, tot îl găsim.

— Scuze, ai o țigară?

— Nu, uite, îmi pare rău, e ultima.

— Scuze… știi cine cântă?

— Marco Tamburini și o formație nouă. Îl cunosc pe saxofonist, Mauro Manzoni.

— Scuze… știi ce film era acolo?

— Un superclasic… *Ugetsu Monogatari* de Mizoguchi, ediția restaurată…

— Scuze… știi unde e garderoba?

— Acolo.

— Scuze, unde acolo?

— Nu vezi? E scris pe ușă… acolo.

— Scuze… ești fratele lui Mirko?

— Eu? Nu… de ce, ne cunoaștem? Cum te cheamă? Hei, stai… cum te cheamă?

— Scuze… știi cât e ceasul?

— Eh? Da' cine vede pe întunericul ăsta…

O țin pe Grazia de geacă și o urmez printre oameni. Din când în când se oprește și întreabă ceva, iar eu ascult.

Ascult.

Voce galbenă, înaltă, lichidă și închegată, cu silabele prelungite, legate unele de celelalte.

Voce roșie, groasă și plină. Joasă și grasă. Densă.

Voce azurie, cu *z*-uri care se fragmentează și se înlocuiesc, bâzâind zdrobite, că aproape devin *s*-uri.

Voce portocalie, acră ca lămâia, acră ca o portocală când trage glandele și arde, dură, în spatele măselelor.

Voce violet, voalată și plictisită, insistentă ca un strop de febră care vibrează în oase, puțin, dar nu dispare.

Voce roz, delicată și șoptită, care alunecă puțin pe fundul gâtului și iese încet din gură, de parcă s-ar lipi pe buze.

Ascult.

Dacă nu recunosc vocea trag o dată geaca în jos și mergem mai departe. Dacă nu am înțeles, trag de două ori iar Grazia îi pune o altă întrebare. Dacă e el, trag de trei ori, rapid și hotărât.

Voci roșii, azurii și roz.

Voci portocalii, gri și maro.

Voci galbene.

Voci violet.

Voci verzi, chiar.

Dar vocea ACEEA nu.

— Vrei?

Grazia întinse sticla în fața lui Simone, care încruntă fruntea într-o grimasă perplexă.

— Scuze. E bere. Vrei o gură?

— Nu, mulțumesc.

— Ar putea să nu fi venit încă. Ar putea să nu vină deloc. Ar putea să fi fost la baie cât eram în hol, pe hol când eram la bar, la bar când eram la baie… Ar putea fi jos în amfiteatru, mut ca un pește. Dar dacă e pe-aici îl găsesc. Imediat ce se termină și se aprind luminile, îl găsesc și-l prind.

Erau așezați pe o bordură de ciment care continua de-a lungul peretelui. Erau ghemuiți, mai curând decât așezați, în echilibru între picioarele încordate, cu spatele drept pe perete, iar Simone, mai nesigur, și cu mâinile pe bordură. Nu stăteau comod, nici în picioare, nici așezați. Însă de acolo puteau verifica cine intra și ieșea din teatru, iar cine intra sau ieșea din teatru aproape dădea peste ei, iar dacă avea vreo cască, vreun walkman, chiar și numai o șapcă cu urechi, Grazia îi cerea o țigară, mereu o țigară, pentru că nu mai știa ce să inventeze, iar Simone asculta. Apoi stingea imediat țigările de perete și le dădea drumul

printre picioare, pentru că nu fuma, Grazia. Imediat ce se așezase și îl ajutase și pe Simone să ajungă la bordură venise Sarrina s-o întrebe dacă vroia o bere. Dar apoi i-o adusese ținând-o la spate, pasându-i-o rapid, pe ascuns și aplecându-se cât să-i șoptească: Ne-au dat de gol. Unul dintre cei arestați pentru asaltul la librăria Feltrinelli ne-a recunoscut pe mine și pe Matera. Suntem afară, la dispoziție, altfel se duce dracului tot.

— Sigur n-o vrei?

— Nu mulțumesc. Serios.

Grazia puse buzele pe gura sticlei și lăsă capul pe spate. Bău o gură lungă și spumoasă care îi umezi colțurile gurii și termină strălucind pe dosul palmei pe care și-l trecu repede peste buze. Închise ochii, își sprijini obrazul pe palma deschisă și își puse cotul pe genunchi, oftând. Se simțea obosită. Transpirată și obosită. Ar fi vrut să-și scoată geaca, să-și dea jos blugii, să-și azvârle adidașii și să se arunce sub duș. Ar fi vrut să se vâre sub un jet de apă rece, să-și îndoaie gâtul într-o parte și să-l lase să-i ajungă în cap, prin urechi. Ar fi vrut să meargă în vacanță. Să se întoarcă la Lecce la ai ei și să facă baie în mare. Să meargă la plajă, să-l lase pe Simone la umbra unei cabine și să țopăie până la mare pe acel nisip alb, care frige.

Simone. În general, când se gândea la asta, când se gândea la plajă, se vedea cu Vittorio întins la soare lângă ea, lungit pe nisip, cu ceafa pe mâinile încrucișate. Îl invitase de fiecare dată când se dusese acasă dar el nu avusese niciodată timp așa că nu putea decât să-și imagineze, ea care își acoperea picioarele cu nisip, care se întorcea să-l privească, el care își sălta capul și zâmbea. În momentul ăsta, însă, în locul lui Vittorio se vedea cu Simone și pentru o clipă o senzație ușoară de vină începoșă imaginea. Simone, Vittorio… de ce Vittorio? De ce tot el? Nu era Vittorio, acolo, în clipa aceea, nu era niciodată, el. Un sentiment de furie o făcu să strângă și mai tare din pleoape. Simone. Simone pe plajă lângă ea.

Respiră adânc, însă în loc de mirosul sărat al mării îl simți pe cel dulce și înțepător al unei țigări. Deschise ochii brusc, fixând întunericul în căutarea unei iguane cu voce verde și cu căști pe urechi. Mai bău o gură din bere care îi coborî înțepătoare de-a lungul bărbiei rotunde. Apoi își sprijini ceafa de peretele rece și închise din nou ochii.

Deodată o aud.

Nu mă așteptam, dar o aud, precedată de o zgârietură ușoară care vibrează violet în aer într-un moment de ciudată liniște.

Almost Blue.

Saxofonul e cel care începe. Un solo care vine din neant, când uitasem că mai există, lent și discret ca o șoaptă. Imediat după iată trompeta, înceată și ea și discretă, acoperită de saxofon, care o învăluie ca o hârtie de cadou, un cadou albastru, dens și rotund ca o minge de cauciuc de ținut în mână.

Almost blue, there's a girl and she's almost you… Aproape trist, e o fată aici care aproape că ești tu…

Almost blue, almost flirting with this disaster… Aproape trist, aproape jucându-te cu dezastrul…

Almost blue, there's part of me that's only true… Aproape trist, e o parte din mine care e chiar adevărată…

Nu o mai ascultasem niciodată pe viu. Nu o mai ascultasem niciodată cântată de muzicieni adevărați, fără „vălul" înțepător al boxelor sau scârțâitul acului. Nu o mai ascultasem niciodată atât de diferită, cu notele care se schimbă, minunate și întregi, una după cealaltă dar fără a ști deja cum va fi cea care urmează. Nu o mai simțisem niciodată vibrându-mi pe piele și înăuntru, atât de puternică și atât de caldă că nu reușesc să nu strâng din buze până la a le face să tremure, în timp ce întorc capul într-o parte ca să ascund lacrimile care îmi curg pe obraji.

Nu o mai auzisem cântată pe viu, în afara mansardei, și e ceva ce îmi place atât de mult că mă sperie.

— Ține, zise Grazia fără să deschidă ochii, simțind degetele lui Simone care alunecau pe sticla recipientului și îi coborau pe dosul palmei. Ridică brațul, dar degetele lui Simone rămaseră acolo, strânse, iar Grazia zâmbi și, tot fără să deschidă ochii, trecu sticla în mâna cealaltă, întoarse palma, rece și umezită de bere, strânse mâna lui Simone și desfăcu degetele, încrucișându-le cu ale lui.

Iat-o.

Vocea verde. Iat-o.

Îmi trece prin față murmurând sunetul acela, încet, printre buze, dar îl aud și știu că el e.

Don, don, don…

Îi strâng Graziei degetele prea tare, pentru că o aud gemând. Ea înțelege imediat și mă întreabă numai: „Unde e?” – scurtă și dură.

— În fața mea. Trece acum.

— În fața ta unde? E plin de lume aici… la dreapta, la stânga, unde?

— Nu știu, nu mai vorbește… la stânga, cred.

— Care e? Cel scund? Cel înalt? Cel cu părul galben?

— Și de unde să știu? Nu știu care e!

— Rahat…

Grazia îmi dă drumul la mână. Aud că se ridică. Aud că se mișcă.

Pe urmă n-o mai aud.

Erau trei tipi cu căști în fața lui Simone. Unul era un băiat scund și grăsun, cu aparatul de traducere în mână și căștile de spumă lipite de piele, strânse la jumătatea gâtului ca un știreang. Altul era un băiat înalt, cu gri și un ciuf care îi atârna pe frunte, presat pe un ochi de o căciuliță de lână. Purta un *kefiah* roșu în jurul gâtului, ridicat aproape până la bărbie, iar căciula îi acoperea urechile dar se vedea un fir, un fir alb care îi cobora pe umăr, de-a lungul hainelor până într-un buzunar. Al treilea era un băiat ras în cap. Și el avea căști ca și ceilalți, iar când se opri o clipă ca să-și aprindă o țigară Grazia îi văzu strălucind pe față trei inele, două în colțurile ochilor și unul în nas.

„Rahat”, își zise Grazia, „rahat”, repetă în vârful buzelor, apoi își deschise geaca, scoase pistolul de la spate, îl ținu în jos pe lângă coapsă, ascuns în spatele piciorului și se mișcă repede, pentru că tocmai ieșea.

— Scuze… pot să te întreb ceva?

Băiatul cu căciula coborî privirea asupra mânii pe care Grazia i-o pusese în piept și strânse din pleoape, ascunzându-și repede nasul în fular.

— De ce? – zise. Ce dracu’ vrei?

— Îți pun numai o întrebare, numai una. Vino afară cu mine, te rog…

— De ce? Cine dracu’ ești? Hei… ce dracu’ vrei?

Îl înșfăcase de braț discretă dar fermă, cu degetele mâinii stângi strângându-l de cot și cu un zâmbet care ar fi trebuit să fie împăciuitor și amabil, poate răpitor, dar el se trăsese înapoi, zvârcolindu-se.

— Nu te cunosc! Ce dracu' vrei? Lasă-mă să trec…

— Numai o clipă, OK? Stai cuminte… de ce te ascunzi? Ia arată-ți fețișoara, arată-mi căștile de sub căciulă… Matera! Sarrina!

Se întoarse spre intrare, cu mâna ridicată pentru a îndepărta cortina, iar el îi văzu pistolul.

— Hei, ce dracu' faci cu artileria-n mână? Cine dracu' te crezi?

Aud urlete.

Aud lume care se mișcă în stânga mea.

Mă ridic și strig – Grazia? – desfăcând brațele ca să pipăi împrejur, dar nici urmă de Grazia.

Aud vocea lui Șuierat care spune: „Cuminte *kefiah*… cuminte că te lovești", aud vocea lui Sută-de-lire care spune: „Ușurel, băieți, ușurel… nu s-a întâmplat nimic!" și o alta care urlă: „Ticălosule! Nu mă atinge nenorocitule!"

Aud alte voci: „Ce vrei? Lasă-l în pace!", „E un polițist! Rahat, e un polițist!", „Îl arestează pe Germano! Dobitocii ăștia îl arestează pe Germano!"

Confuzie. Muzica se oprește. Nu mai aud nimic, nici trompetă, nici saxofon, numai vocile celor care răcnesc, foșnetul scurt al hainelor, scârțâitul încălțărilor pe ciment.

Apoi, vocea Graziei.

— Rahat! Nu sunt căști… e un aparat auditiv!

De ce mă privește, individul ăla? De ce mă fixează?

Era așezat împreună cu o fată apoi, deodată, a început să se uite la mine. Drept în față.

Cine e? Nu reușesc să-l văd bine pentru că e întuneric, dar știu că are treabă cu mine.

Mă privește. Mă privește ciudat. Cu bărbia ridicată și capul puțin aplecat într-o parte, de parcă nu m-ar fixa de fapt pe mine, ci către mine. Prin mine. Înăuntru.

Continuă să mă privească și fac un pas în față ca să-l văd mai bine și îmi dau seama că are ochii închiși, dar chiar și așa, cu ochii închiși, continuă să mă fixeze și știu, știu, știu că el știe cine sunt, că reușește să vadă toate punctulețele luminoase care îmi sclipesc pe față, vede pielea care mi se crapă pe frunte și se retrage brusc ca o membrană de cauciuc și osul nasului care se prelungește în afară și îmi deformează fața ca un cioc ascuțit și vede și clopotele, clopotele Iadului care îmi bat în cap.

Continuă să mă privească, continuă să privească înăuntrul meu și vede și chestia aia care îmi alunecă iute pe sub piele, care urcă și coboară sub haine, urcă de-a lungul brațului, alunecă pe piept și îmi umflă gâtul și aleargă pe limbă și îmi apasă pe buze, apasă, apasă, apasă și deschid gura și îi arăt animalul dinăuntru, care îmi umflă gâtul, deschide gura și el, și șoptește, și el, spre omul care mă privește, care continuă să privească înăuntrul meu, cu ochii închiși.

Apoi strâng mâinile în jurul buzelor deschise și înghit în sec și împing totul în jos, tot mai jos în gât, tare, atât de tare că mă doare.

Scap, las să cadă țigara pe care tocmai am aprins-o, o strivesc sub talpă și mă strecor prin lume, spre o ieșire de siguranță.

Dar înainte îl mai privesc o dată bine, drept în față, pe omul cu ochii închiși care poate să privească înăuntrul meu.

Cine ești?

Cine ești tu?

Cine eşti tu?

Partea a treia
Clopotele Iadului

My lightning's flashing across the sky
You're only young but you gonna die.

Fulgerul meu luminează pe cer
Ești tânăr dar trebuie să mori.

AC/DC *Hell's Bells*

il Resto del Carlino

O SCHIMBARE RADICALĂ ÎN CAZUL UCIDERII STUDENȚILOR CU CHIRIE

UN SINGUR KILLER A ASASINAT ȘASE STUDENȚI

Victimele au fost găsite dezbrăcate și masacrate. Poliția caută un om cu numele de cod Iguana.

Reportaj de Marco Girella

BOLOGNA – Vestea bună e că poliția face cercetări și ar avea în mână elementele necesare pentru prinderea vinovatului. Vestea proastă e că în Bologna s-a aciuat un „serial killer" – anchetatorii îl numesc Iguana – care ar avea cel puțin șase omucideri la activ. A fost nevoie de luni întregi pentru ca un adevăr teribil să iasă la iveală din ancheta desfășurată cu atâta vigilență. Un singur om a masacrat șase tineri și le-a dezgolit cadavrele pentru a realiza un presupus ritual obscen.

Iguana omoară fără milă și se ascunde prin miile de apartamente care îi găzduiesc cu chirie pe studenți. E greu de înțeles cum detectivii au ignorat atâta timp cele șase crime, atribuindu-le într-o primă fază unor persoane diferite. Se vorbește despre o echipă de la Roma care i-ar ajuta în cercetări pe polițiștii bolognezi. Cu siguranță, vânătoarea Iguanei începuse acum o săptămână, când Chestura le-a oferit ziarelor un *identi-kit,* pe care îl reproducem alături, punând în circulație chipul unui criminal periculos. Nu face altceva, însă, decât să pună în circulație trăsăturile unui monstru deocamdată imposibil de capturat: Iguana.

Reportaje la pg. 2 și 3

ȘASE CRIME ÎN CINCI ANI

KILLER-UL DE STUDENȚI

TĂCEREA ABSURDĂ A ORAȘULUI

de la corespondentul nostru Pietro Colaprico

BOLOGNA – Șase studenți au fost uciși în ultimii ani. Rudele lor, prietenii, colegii, cu o tăcere absurdă, au protejat nu ancheta, nu durerea, ci tocmai pe el, pe Iguana, cum l-a poreclit Echipa Omucideri pe cel care, în ultimele săptămâni, a lovit o dată, de două, de trei ori, intrând în locuințele tinerilor, lăsându-i apoi goi și fără viață.

Nici până astăzi ancheta nu există la nivel oficial. Chestorul, pe cât de absurd poate părea, „nu confirmă nimic și nu neagă nimic”. Se scurg foarte puține informații, ies la iveală povești cu sex și droguri, de parcă aceste două elemente ar fi de ajuns să explice masacrarea studenților.

Nu, impresia pe care o lasă Bologna e că a ascuns, într-un sicriu de omerta, victimele tinere ale unul criminal în serie.

continuare la pagina 19

Il Messaggero

De la dezmințiri la o pistă tulburătoare

Umbra unui criminal în serie în cazul tinerilor asasinați

de Marco Guidi

În sfârșit apar informații noi și raționale în cazul tinerilor găsiți goi și masacrați. După o serie de dezmințiri, măsuri de siguranță și reticențe în mod evident de neînțeles, se pare că și printre anchetatori s-a decis a se urma pista care multora li se păruse cea mai logică: aceea a unui „serial killer”. Modul în care au fost comise crimele, coincidențele, singularitatea îi îndrumau pe toți cu gândul spre această posibilitate. Pe toți, mai puțin pe anchetatori (și sperăm într-o bună zi să aflăm de ce). Ieri, din senin, într-un mod la fel de misterios ca și acela de a scoate din discuție cu încăpățânare orice ipoteză a unui criminal maniac, a venit reversul medaliei. Se pare că noua pistă a primit și onoarea de a avea un nume de cod: „operațiunea Iguana”, indiferent ce înseamnă asta.

continuare la pagina 19

l'Unità

Un singur „serial killer” în spatele uciderii celor șase studenți în Bologna

CELE ȘASE VICTIME ALE IGUANEI

Toate cadavrele au fost descoperite goale, iar acum se vorbește despre un martor valoros

Trei crime, un singur asasin. O singură mână e în spatele uciderii, la Bologna, a șase studenți, eliminați unul după altul în ultimele luni. Mâna „Iguanei”, cum îl numesc anchetatorii pe acest maniac periculos care și-a însușit toate trăsăturile unui criminal în serie. Nu s-a scurs nici o informație oficială, poliția și magistrații sunt foarte prudenți, dar informațiile neoficiale vin una după alta și de acum e sigur că delictele care au fost considerate individuale sunt, de fapt, părțile unui mozaic mare, macabru. Ar fi mai multe elemente care leagă cele trei episoade: de exemplu mediul comun, deosebit și bohemian al studenților, precum și faptul că victimele au fost descoperite complet dezbrăcate (amănunt până acum ascuns de către anchetatori). Dar, înainte de toate, există un martor: o persoană care se pare că a văzut fiecare lucru pe care poliția îl ascunde.

Stefania Vincentini

— Ai reușit să iști un balamuc de toată frumusețea, fetițo.

Grazia strânse din buze și își trase nasul, simțind în gât gustul acru al lacrimilor pe care încerca să și le înfrâneze. Privea în altă parte, își fixa vârfurile încălțărilor pe care le mișca înainte și înapoi, atingând podeaua, și le fixa cu ochii larg deschiși și cu pleoapele fixe, pentru că dacă le-ar fi coborât, chiar numai pentru o clipă, sau s-ar fi uitat la Vittorio, ar fi izbucnit în plâns și nu vroia asta. Așa că fixa vârfurile adidașilor, așezată pe marginea biroului, lângă terminalul Brigăzii criminalistice, își balansa picioarele și înghițea în sec, din când în când, pentru ca vălul pe care-l avea pe ochi să nu se umezească și nici să nu devină mai dens.

— Chestorul e foc. Nu a reușit să-i convingă pe jurnaliști că nu există nici un killer de studenți și știe că îi va merge și mai prost cu mamele studenților. Acuma e la telefon cu ministrul de interne care îi face capul calendar. La drept vorbind, nici eu nu sunt tocmai mulțumit, fetițo.

Degetele lui Vittorio se mișcau repede pe bagajul de mână. Stătea în picioare, cu geanta sprijinită de rama de piatră a uneia dintre ferestre, și își trecea degetele pe marginea unui teanc de dischete.

— De acord, vroiam ca toată chestia să fie făcută publică, dar nu așa. În cadrul unei strategii globale, această expunere de informații e exuberantă și prematură. Acum Alvau o să facă pe el și va trebui să hotărască dacă investigațiile continuă în ciuda panicii din oraș sau se lasă baltă totul și caută criminali singuri și mai simpli.

Găsi discheta și o extrase din teanc. O ținu de un colț, lovind-o ușor pe vârful nasului, cu fruntea încruntată într-o expresie gânditoare.

— Am fost atât de aproape să-l prindem, zise Grazia. Își trase nasul, înghițind ca să-și dreagă vocea, cu ochii tot ficși pe vârfurile adidașilor. Eram lângă el.

Vittorio încuviință. Puse discheta în buzunarul pardesiului, apoi deschise cu două degete unul dintre buzunarele din căptușeala genții și scoase de acolo un

pieptene. Și-l trecu prin păr, privindu-și chipul în geamul ferestrei.

— Da. Dacă Iguana a fost într-adevăr în teatrul acela ai fost persoana care s-a apropiat de el cel mai mult dintre toți. Numai că te-ai aruncat asupra omului greșit.

— Era cel mai suspect! Iisuse, Vittorio, trebuia să-l vezi! Părea că e el!

Vittorio puse la loc pieptenele, apoi își aranjă părul pe tâmple cu degetele. Se apropie de geam, înclinând capul, și încuviință, mulțumit. Doar atunci se întoarse spre Grazia, îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și o făcu să-și arate chipul. Grazia strânse mai tare din buze, trăgând obrajii.

— Ascultă, știu că ești bună. Martorul pe care l-ai găsit, intuițiile despre Iguana care își schimbă pielea, ideea cu scannerele ca să-l prinzi… foarte bine lucrat. Sălbatică și încăpățânată, exact cum îmi place. Dar știu că, pe cât de bună, ești încă tânără, iar eu te-am lăsat aici singură, în mijlocul unei anchete prea mari pentru tine.

Grazia încercă să se întoarcă într-o parte, dar degetele lui Vittorio o țineau pe loc. Clipi repede, și o lacrimă, una singură, îi alunecă din colțul ochiului și coborî caldă spre lobul urechii.

— Suntem încă un grup tânăr și mai mult consultativ, dar aș vrea să devenim o adevărată structură operativă, cu funcționari experți și teme de cercetare. Ca să se întâmple asta, ne trebuie un caz, iar Iguana putea fi acela. Vroiam ca fetița mea sălbatică și încăpățânată să-mi aducă niște dovezi solide anchetând discret, astfel încât să nu ne lase descoperiți prea mult. A ieșit un balamuc, dar tot aia e. Stai liniștită, fetițo, rezolv eu cumva.

— Trebuie să mă întorc la Roma?

Vittorio dispărea în spatele unui văl lucios, dar chiar și așa Grazia îl văzu apropiindu-se de geam ca să-și aranjeze un ciuf care îi coborâse pe frunte.

— Nu. Numai să stai pitită până se calmează apele. Să nu te vadă chestorul. Dacă nu l-au dus încă acasă, orbul tău e la Brigada Mobilă, își termină depoziția. Vezi dacă mai poți scoate ceva de la el.

Îi împinse îndărăt adidașii cu genunchiul și o lovi ușor sub bărbie. Spuse: „Fruntea sus, fetițo” apoi îndoi brațul ca să se uite la ceas, zicând încet „Rahat, în cinci minute am un interviu la Tg1, încă unul la jurnalul radio,

și ăsta e doar începutul” și ieși din cameră, amintindu-și în ultimul moment să aplece capul pe sub arcada de piatră.

Grazia își trase nasul, rămânând cu buzele nemișcate și tremurând ușor din bărbie. Își puse mâinile la ochi, una peste alta, se chirci și, cu capul în piept începu, să plângă, încerând să geamă cât mai încet posibil.

Ah.

O durere neașteptată, în întunericul negru care mă înconjoară. M-am lovit cu coapsa de ceva dur și rezistent exact la jumătatea pasului, fiind pe cale să-mi pierd echilibrul.

Cobor mâinile și simt sub palme suprafața netedă și lucioasă a aripii unei mașini. Îmi trec degetele peste ea ca să simt unde se termină botul și mă răsucesc, șchiopătând. Apoi mă opresc, cu mâna pe metal. Ezit, dezorientat.

Curtea casei, știu, e mică și pătrată. Sub picioarele mele scârțâie o dâră de pietriș iar mai în față, după câțiva pași, trebuie să aud contactul dur și ferm al trotuarului de ciment, exact înainte de trepte și de ușa intrării în bloc. Nu mă așteptam la această mașină.

Și dacă mai e încă una? Dacă e o bicicletă lăsată pe trotuar? Dacă e ceva pe jos?

Ascult.

Numai zgomotul traficului de pe stradă, în spatele meu, dincolo de curtea interioară a blocului.

Adulmec.

Mirosul de banană stricată venind din tomberonul din stânga mea.

Mă îndepărtez de mașină. Întind un picior și pipăi cu vârful pietrișul din fața mea. Întind brațele și le deschid în jurul meu, cu palmele desfăcute. Fac un pas, dar ceva care mișcă înaintea mea mă face să ridic brațele în față, deodată. Poate era o muscă, pentru că nu mai e nimic.

Mai fac un pas.

Încă unul.

Simt sub vârfurile degetelor bordura înaltă de ciment și mă aplec în față, cu mâinile întinse ca să caut zidul. Îl găsesc și mă sprijin de el cu un oftat. Înaintez, cu pași mărunți, cu obrazul care aproape se zgârie de tencuiala prăfoasă. Încheietura mâinii se lovește de muchia ieșită în afară a unui pervaz jos și îmi provoacă o durere care îmi ajunge până în cot.

— Vreți să vă ajut?

O voce de femeie, în dreapta mea. O mână care mă atinge pe umăr și apoi coboară pe braț, strângându-mă de încheietură. O alta mă prinde de cot, sprijinindu-mă expert.

— Atenție la trepte. Stați liniștit, lăsați-mă să vă conduc… sunt obișnuită, știți? Și fiul meu e orb.

Mă las condus.

Vroiam să traversez curtea cu ochii închiși, cum am văzut că făcea omul care privea în mine când l-am urmărit până acasă seara trecută. Acum cred că va trebui să-i țin închiși încă puțin, chiar dacă mă gâdilă în spatele pleoapelor nevoie irezistibilă de a-i deschide.

— Coborâsem ca să-l aștept pe fiul meu, care ar trebui să vină din clipă în clipă, spune femeia, dar dacă tot sunt aici vă pot ajuta și pe dumneavoastră. Pe fiul meu îl cheamă Simone. Îl cunoașteți?

— Simone? – îi zic, ridicând o mână ca să simt tocul ușii pe care o ține deschisă pentru mine. Da, îl cunosc. Foarte bine chiar. Am venit după el.

— Simone Martini? A, orbul… a plecat acum un sfert de oră. L-a dus acasă Castagnoli, care a terminat rondul.

Agentul o privea, cu cotul pe brațul scaunului și un genunchi ridicat pe marginea biroului. Grazia își trase nasul și își trecu dosul palmelor peste obraji, pe care și-i simțea în continuare umezi și lipicioși.

— Îmi faci o favoare? Îl suni pe Martini ca să-i spui că mă duc la el acasă?

— Porunciți… numai să se stingă luminița roșie. E ocupată linia de la celălalt birou.

Grazia băgă mâinile în buzunarele gecii și se rezemă de un fișet. Coborî ochii spre un punct oarecare de pe podea, simțind privirea indiscretă a agentului.

— Drăguță răceală, nu?

— Da.

— Vrei un șervețel?

— Nu.

Radioul se deschise. Un radio mic pe birou, cu o antenă scurtă, înclinată. Din boxa ovală se auzea o voce distorsionată și enervantă, bruiată de o descărcare care îl făcu pe agent să ofteze. Dar imediat ce se întinse peste

masă și atinse antena, vocea din boxă deveni mai clară, tot opacă și puțin distorsionată, dar inteligibilă.

— *Vorbim cu doctorul Poletto, şeful unităţii care se ocupă în mod exclusiv de prinderea criminalilor în serie…*

— Alt rahat, zise agentul. Deschise degetele și din nou foșnetul puternic umplu boxa, acoperind vocea lui Vittorio. Agentul atinse din nou antena, zicând: Doar n-o să stau toată ziua așa, apoi luă degetele ușor, iar foșnetul reveni, însă mai încet.

— *Facem anchete exhaustive, fără să lăsăm deoparte nicio ipoteză. Părerea mea este că Iguana există, aici, acum. Şi că îl vom prinde.*

— *Dar arestarea tânărului*? *Nu e un alt caz Carlotto*[7]? *Căutarea vinovatului ideal, mai ales cu antecedente politice*?

— *Vă mulțumesc că mi-ați pus această întrebare. Cazul Carlotto n-are nicio legătură, iar din câte știu tânărul a fost deja eliberat. A fost vorba numai de greșeala unui tânăr inspector puțin cam prea impulsiv…*

— Da, bravo! Agentul ridică receptorul pentru că luminița intermitentă de pe aparat se stinsese. Mereu e la fel… Scot la înaintare un amărât mai mic, ca să și-o ia el în bot, iar lor li se rupe. Care e numărul?

Grazia i-l spuse, apoi începu să-și muște obrazul, cu privirea ațintită asupra podelei. Încerca să nu asculte vocea lui Vittorio, răgușită din cauza bruiajului, pierdută sub cea a agentului care vorbea la telefon.

— *Dacă magistratul va considera oportun, sunt gata să-mi asum responsabilitatea anchetelor… dar nu mă obligați să vă spun lucruri care îmi depășesc competența…*

— Reședința Martini? Brigada Mobilă. Inspectorul Negro vroia să vă anunțe că va veni la dumneavoastră să vorbească cu…

— *Da, deocamdată suntem o secție cu îndatoriri consultative dar sunt convins că e necesar ca…*

— Păi… să fi plecat de vreo douăzeci de minute, dar la ora asta e cam aglomerat. Oricum, peste puțin timp vine și inspectorul, o să-l aștepte.

— *De ce Iguana*? *A fost intuiţia mea. Ştiţi, m-am gândit că…*

— Pentru puțin. Bună ziua.

Grazia clipi, cu brațele lipite de piept, buzele strânse, dinții încleștați. Sprâncenele încă umede o enervau. *Liniștește-te, fetițo. Mă gândesc eu cum să repar totul.*

— Orbul tău nu a ajuns încă, zise agentul. Acasă sunt îngrijorați pentru că întârzie… îi și cred, stângaci cum e… Oricum, i-am zis individului să stea liniștit că… Oh, ce dracu'…

Grazia se întorsese brusc și se aruncase spre birou așa violent că agentul se lipise de spătarul scaunului, cu o mână ridicată, protejându-se ca de un pumn. Vocea lui Vittorio dispăru definitiv într-un foșnet intens și violent.

— Ai zis *individul*? Ce individ?

— Dracu' știe…

— Cine era la telefon?

— De unde dracu' să știu? Un bărbat, un tânăr. Rahat, inspectore… unu' care era acolo.

Miros dulce de lămâie și acru de dizolvant. Pielea banchetei din spate e moale și se lipește imediat de palme când le trec peste ea. Inspectorul Castagnoli trebuie să fi spălat mașina de curând.

În jurul meu, mârâitul monoton al motorului, care devine mai puternic când schimbăm vitezele, dar imediat după aceea scade. Nu, nu îmi place să merg cu mașina. E ca și cum te-ai mișca stând pe loc. Nu îmi place.

— Nu aveți radio? – întreb, apoi dau din cap pentru că am auzit apăsarea butonului de pornire înainte ca foșnetul verde al radiojurnalului să ajungă la mine din spate.

— *Îi mulțumim doctorului Poletto, șeful Unității de Analizare a Criminalilor în Serie…*

— Nu, zic radiotransmițător. Nu aveți în mașină?

— Nu, n-am. Nu e o mașină de serviciu… e a mea. Am terminat tura și dacă tot avem același drum… Dar am un aparat cu care mă pot conecta pe diverse frecvențe… sunt radioamator. Dumneavoastră?

Păcat. Mi-ar fi plăcut să ascult radioul poliției fără scanner. Direct din mașină, și ea pe viu, ca muzica. Poate să răspund la vreun apel în timp ce din altă parte, din eter, cineva ascultă…

— Rahat, ce aglomerație, zice inspectorul Castagnoli, dându-mi microfonul. Of… iar e roșu.

Grazia se aplecă înainte și scoase de sub scaun girofarul albastru. Îl ținu pe genunchi în timp ce cu un deget cobora geamul, iar cu cealaltă mână introducea capătul bateriei în orificiul pentru aprins țigări. Prinse sirena de plafon cu o clipă înainte ca demarajul s-o lipească de scaun.

Matera se îndreptă spre ieșirea din parcare care dădea în piața Rossevelt, făcu vitezometrul să urce la o sută zece pe cei cinci sute de metri din via Zecca, apoi schimbă vitezele și coti scrâșnind din cauciucuri pe via Ugo Bassi, însoțit de urletul sirenei. Schimba vitezele în forță, cu mișcări scurte ale brațului, în timp ce cu cealaltă mână părea că vrea să se agațe de volan. Centura de siguranță era întinsă la maximum ca să îi acopere corpul masiv. Grazia, în schimb, nu reușise încă să și-o fixeze și continua să salte între portieră, bordul mașinii și scaun, cu catarama în mână. Întinse picioarele înainte, lipindu-se de spătar, când Matera schimbă din nou viteza în spatele unui autobuz și făcu stânga ca să-l depășească, trecând foarte aproape de el. Îi tăie drumul, cotind pe via Marconi, în timp ce șoferul autobuzului, un tânăr chel și cu cioc, apăsa pe claxon formulând niște înjurături care nu ajungeau la urechile lor.

Grazia strânse din dinți, ghemuită pe scaun, cu genunchii îndoiți și picioarele apăsând pe bord, o mână ridicată, prinsă de mânerul de deasupra portierei și cealaltă ținând strâns centura de siguranță. Uitase de senzația enervantă de gâdilat sub piele și de adrenalina care îi tăia respirația. Ca pe vremuri, când lucra și ea pe mașini, fixa parbrizul, oglinzile retrovizoare ale mașinilor care dispăreau dintr-o dată când Matera le depășea, trecătorii care se opreau pe zebre ca să-i lase să treacă, bicicletele care alunecau pe lângă ferestre, fixa parbrizul ca odinioară, fără să se poată gândi la nimic. Când pornea o alarmă antifurt, de nouă ori din zece, fâsâia totul cu câteva secunde înainte de a ajunge la fața locului și tensiunea era atât de violentă că o făcea să se simtă sfârșită. Și acum, în această mașină cu girofar azuriu, ar fi vrut să audă o încetare a alarmei. O voce prin stație care să zică *liniștește-te, nu-i nimic, Simone e în siguranță, fetițo, nu-ți fă griji.*

— Rahat! izbucni Grazia când Matera făcu frânele să scrâșnească în spatele șirului dublu de mașini care bloca strada. Doar știai ce e pe bulevarde!

Matera nu zise nimic. Schimbă viteza și, cu motorul mugind isteric, se strecură pe banda de urgență, călcând cât putea de tare pedala de accelerație.

Sirena se apropie cu viteză, din spate. Trece pe lângă noi și ne depășește cu un urlet galben care îmi dă fiori.

— Unde dracu' te grăbești! – zice Castagnoli apăsând pe claxon de două ori. Tot acolo ajungi!

Acolo unde începe via Costa mașinile oprite la semafor erau așa de înghesuite că, oricât claxona Matera, nu reușea să-și facă loc. Pe cealaltă bandă era un camion care făcea manevre de întoarcere, blocând strada, așa că Grazia își desfăcu centura, trecu pe sub cablul sirenei și sări din mașină.

Începu să alerge, făcând zgomot cu adidașii pe trotuar, împingându-se pe vârfuri ca să alerge mai repede, pumnii închiși și coatele care se mișcau lateral, înainte și înapoi. Trecea prin mijlocul oamenilor care se întorceau s-o privească, și citea numerele de pe porțile caselor, *11… 13… 15… 17,* respirând printre buzele întredeschise, *19… 21… 23,* aplecată înainte, cu capul între umeri, *25… 27 urmează.* Coti în gangul care ducea în curtea interioară și, din cauza vitezei, se lovi cu umărul de peretele din față, se sprijini cu o mână pe botul mașinii parcate, reuși să rămână în picioare și făcu pietrișul să scrâșnească până la poartă. Acolo se opri o clipă, aplecată, cu mâinile pe genunchi, numai o clipă, ca să-și recapete suflul, apoi se ridică brusc, desfăcu fermoarul gecii și scoase pistolul.

Ușa din capătul treptelor era întredeschisă. Grazia o deschise larg împingând cu degetele geamul sablat care se afla în centru și se strecură înăuntru.

O scară urca până la un palier, apoi se întorcea spre un altul, dispărând deasupra capului ei.

Grazia începu să urce, răsuflând încă din greu după goană, ținându-și pistolul în spatele coapsei, în cazul în care ar fi trebuit să împuște pe careva.

Apartamentul lui Simone, etajul al doilea. Ușa de lemn curat, cu tăblița de alamă pe care scria *Martini* deasupra soneriei. Întredeschisă.

Grazia își trecu o mână prin părul pe care transpirația i-l lipise de frunte, dându-l într-o parte. Picături de transpirație îi coborau de-a lungul spinării și o

deranjau, lipindu-i maieul de spate. Puse mâna pe ușă și o deschise.

Holul apartamentului lui Simone. În capăt, ușa către scara mansardei. La dreapta – ușa bucătăriei. La stânga, mai aproape, cea de la sufragerie. Toate trei întredeschise.

— Simone? – strigă Grazia. Doamnă Martini?

Ușa de la scară se mișcă. Se mișcă deodată, rapid, și se închise cu un zgomot al broaștei.

Clang!

Grazia tresări cu un geamăt pe care încercă să-l rețină și care păru un sughiț, apoi ridică pistolul. Trase piedica, iar glonțul intră pe țeavă, apoi se apropie de ușă, cu inima bătându-i tare să-i spargă pieptul, puse degetele pe clanță și o deschise.

Scara care ducea la mansarda lui Simone. Îngustă, abruptă, aproape verticală, cu balustrada de alamă de-a lungul peretelui. În capătul treptelor de lemn, ușa mansardei. Închisă.

Grazia aprinse lumina pentru că era întuneric în partea aceea din casă, dar lustra de la jumătatea tavanului o orbi, așa că o închise imediat. Clipi de câteva ori în penumbră și strigă din nou: Simone! Doamnă Martini! Apoi începu să urce.

Sus, după ușă, foșnetul șoptit al scannerelor aprinse, nesincronizate. În capătul scării, sub crăpătura dintre tocul ușii și podea, o umbră neagră se mișcă deodată.

Grazia își mușcă buza tare, până la sânge. Ridică pistolul, îndreptându-l spre ușă, cu două mâini, degetele mari suprapuse, ca la școală.

— Inspector Negro! – strigă, Poliția Statală! Cine e înăuntru? Sunt înarmată și intru! Cine e acolo?

Dacă ar fi fost Simone ar fi auzit-o deja de ceva timp și i-ar fi răspuns. Dacă ar fi fost mama lui Simone, i-ar fi răspuns. Umbra aceea nu era mama lui Simone. Umbra aceea nu era Simone.

Era Iguana.

Castagnoli zâmbește, aud după cum i se întind buzele pe dinți.

— Bineînțeles că ne putem sincroniza pe frecvențele poliției. Nu mai spuneți nimănui, însă… altfel dau de naiba.

Zâmbesc și eu și îmi umezesc buzele cu limba. Gândul că cineva mă poate auzi în timp ce vorbesc îmi dă

fiori și îmi taie respirația. Știu că n-am voie și probabil că inspectorul se va supăra pentru asta, dar nu pot rezista tentației. Apăs butonul microfonului atât de tare că scârțâie.

— Grazia? – zic, Grazia, ești acolo?

— Da! – zise Grazia, da, aici sunt!

Vocea lui Simone, din spatele ușii, abia acoperită de un foșnet, o făcu să urle de ușurare. Oftă, ceea ce o lăsă aproape fără aerul pe care-l ținuse, apoi coborî brațele, ridică degetul de pe trăgaci și lăsă pistolul să atârne într-o parte, deschise ușa, avântându-se înăuntru.

— Rahat, Simo! Ce m-ai speriat!

Se împiedică de ceva, în prag, și căzu în față fără să reușească să se prindă de clanță, în timp ce vocea lui Castagnoli, care spunea „Eh, nu, domnu' Martini, așa nu! Dați-mi microfonul!", ieșea din scanner ca să dispară brusc într-un bâzâit mai dens. Grazia se lovi de podea, gemând. Pistolul îi zbură din mână și alunecă ușor pe dușumeaua vâscoasă a mansardei, până la peretele stropit, până la draperiile pătate cu roșu care fâlfâiau nebunește în fața ferestrelor deschise, până la piciorul gol al lui Iguana, care se așeză pe el cu degetele îndoite. Grazia ridică privirea și exact în acel moment un curent de aer intrat pe ușă aruncă o draperie peste Iguana, acoperindu-l ca un giulgiu de tifon roșiatic. Își stăvili un urlet de groază când îl văzu așa, o larvă însângerată fără chip și trup, acoperită de o membrană aderentă care făcea în jur curbe și denivelări, care se umfla pe formele inelelor și se afunda în gropile ochilor și nasului, care intra, roșie, în gura deschisă. Înghețată de spectacolul teribil care o făcu să se prăbușească pe podea, îl văzu aplecându-se după pistol, îl văzu apăsându-și fața pe perdea și apărând în transparență, ca o mască de argilă cu miliarde de șănțulețe fine, o mască cheală și goală, strălucind a vopsea acrilică și sânge coagulat. Îi păru doar că se apleacă după pistol, pentru că la jumătatea gestului Iguana se opri, scoase limba pe după perdea și rămase să se uite la Grazia câteva clipe cu ceea ce, pierdut în foșnetul neregulat al scannerelor, părea a fi o șoaptă.

Deodată, sirena mașinii lui Matera se auzi puternic din curte, umplând de zgomot casa scărilor. Iguana se mișcă, în spatele perdelei. Se prinse de cadrul ferestrei, puse un genunchi pe pervaz și sări afară. Grazia l-ar fi urmărit pe acoperiș, poate, s-ar fi dus la fereastră și l-ar fi

împușcat de-acolo, poate, dar imediat ce coborî privirea ca să încerce să se ridice și văzu de ce se împiedicase, începu să se târâie orbește, fără a se controla, în timp ce simțea fiori pe șira spinării până în rădăcinile firelor de păr.

— Mamă? – făcu Simone din capătul scărilor. Mamă?

Îl aud pe Șuierat cum trece pe lângă mine și mă lovește cu brațul. Mă prind de balustradă ca să nu cad și strig:

— Grazia? – pentru că mi-e frică.

Pașii lui Șuierat sună sec pe lemnul treptelor și își găsesc ecou în pereți, apoi îl aud strigând:

— Oh, Dumnezeule mare! – și atunci încep din nou să urc, în grabă. Dar abia ajung la ușă că simt mâinile Graziei care mă opresc, mă țin și mă împing înapoi, iar ea zice:

— Nu intra! Nu intra!

Apoi simt mirosul acru de lac al mamei mele, și simt miros de sânge, mult sânge, și urlu și eu.

— Cum se simte?

— Nu știu. Nu vorbește, nu zice nimic, răspunde monosilabic atunci când răspunde. Plânge. Nu mănâncă. Se simte ca și cum i-ar fi fost asasinată mama și ar trebui să stea ascuns sub protecția poliției.

— Ai grijă la ton, fetițo. N-a fost nici vina mea, nici vina ta… pur și simplu s-a întâmplat.

Există drumuri în centrul Bolognei pe care, dacă mergi într-o parte, ajungi în via Indipendenza, printre motoretele elevilor oprite în fața restaurantelor McDonald's, printre bicicletele oamenilor care traversează ca să privească vitrinele de sub porticuri și printre autobuzele care claxonează ca să treacă în mijlocul lor. Însă dacă mergi în cealaltă parte, drumurile nu duc nicăieri, se topesc în alte străzi, tot mai mici, care cotesc și apoi se pierd.

Vittorio își îndoi brațul și, cu o mișcare nervoasă a mâinii, își trase în spate un ciuf care îi coborâse pe frunte, însoțind-o cu un semn rapid din bărbie. Ținea ochii ficși, cuprinși de o mulțime de cute subțiri ale pielii și, în ciuda bronzului, părea palid, aproape cenușiu, de parcă n-ar fi dormit de mult timp. Grazia își zise că nu-l mai văzuse așa niciodată, că de când îl cunoștea îi păruse mereu că tocmai se întorsese din vacanță, proaspăt și strălucitor. Impecabil. Mai ales infailibil.

În clipa aceea, însă, era altfel. Parcă nu mai era același om care o făcuse să tremure de emoție când îi strânsese mâna prima dată și îi spusese: „Bine ați venit la UACS, inspectore Negro", făcând-o să se simtă ca Jodie Foster în „Tăcerea mieilor". Același ins care îi adusese în obraji o roșeață incandescentă, furându-i un zâmbet de plăcere incontrolabil, prima dată când îi rostise numele într-o întâlnire generală a biroului. Care îi dăduse fiori, ca o mângâiere fină, când începuse să-i spună „fetițo". Odată visase chiar că face dragoste cu el și era sigură că el își dăduse seama din felul în care ea roșise imediat ce îl văzuse în dimineața următoare. Dar se întâmplase o singură dată și fusese în vis. Acum era altceva.

— Poți să suni la pensiune? Vreau să-i spun lui Sarrina că în curând mă duc să-i iau locul…

— Mobilul tău ce are?

— Am uitat să-i schimb bateria.

Vittorio își scoase telefonul din buzunarul pardesiului, i-l întinse Graziei și traversă strada, apropiindu-se de un chioșc de ziare. Ea formă numărul pensiunii San Lazzaro, unde îl ascunsese pe Simone, și așteptă. Zise numai: „Grazia” și „Vin eu acum”, apoi închise și așteptă ca Vittorio să termine de cerut vânzătorului indicații despre o stradă.

Există străzi, în Bologna, care au un suflet ascuns și pe care îl poți vedea numai dacă ți-l arată cineva. Există o stradă în centru cu o gaură sub un portic, o ferestruică pătrată care pare săpată în zidul unei case, acoperită cu o portiță de lemn prinsă de un toc de fier. E centrul Bolognei, centrul unui oraș de pământ, dar nu trebuie decât să deschizi portița ca să dai cu ochii de un râu, un curs de apă aproape vertical, care roade încet-încet casele, și de bărci, prinse de dig. Puțin mai departe, exact la colț, se poate auzi și respirația râului, aproape mugind gâtuit de o fundătură unde, cu o clipă înainte, ba chiar la câțiva pași mai în spate, se putea auzi numai zgomotul traficului de pe via Indipendenza.

— Nu sunt un polițist, zise Vittorio. Sunt psihiatru. Știu că *serial killer*-ii sunt prinși pentru că ascund cadavrele sub pământ iar apoi fac curățenie, ca să scape de victime sau pentru că fac o mișcare greșită, copleșiți de vină. Dar cum anume îi prinzi, asta nu știu. Am făcut mari eforturi ca să primesc acest caz și acum că Alvau a aprobat asta, nu știu de unde să încep. Zâmbi, dar ironic și răutăcios. Știi ceva fetițo? Iguana ăsta… pe mine mai mult mă interesează să-l înțeleg, decât să-l prind.

— Pe mine nu. Eu vreau să-l prind. Și, Vittorio… te rog nu-mi mai spune „fetițo”. Mă enervează.

Vittorio se bătu de câteva ori pe buze cu antena mobilului, mijind ochii pentru a privi soarele care dispărea dincolo de porticuri. Nu zise nimic, nici măcar Graziei, care se gândea la altceva. Se gândea la Simone. La ceea ce simțise pentru el când îl luase în brațe, în ușa mansardei. La dorința de a-l acoperi cu geaca și a-l ține acolo, ca să nu-l mai poată atinge nimeni. La senzația aceea, căreia nu-i dăduse încă nume și poate nici nu vroia să-i dea, pentru că pe ea n-o interesa să înțeleagă

lucrurile, ci să le vadă. Nu știa decât că era tristă când Simone era trist și fericită când era și el. Și acum că nu era acolo, abia aștepta să ajungă la el.

Vittorio împinse la loc antena mobilului și-l puse în buzunar. Aruncă o privire la ceas și dădu din cap.

— Sunt în întârziere, zise. Vrei să te duc?

— Mulțumesc, mă descurc. Mai întâi trebuie să fac ceva.

— Mai bine pentru tine. Am parcat într-un ungher ascuns și nici nu știu dacă reușesc s-o găsesc. Ascultă, fetițo… Grazia. Iguana acum e gol și trebuie să mai ucidă. Când s-a dezbrăcat, s-a dezbrăcat ca să-l aștepte pe orb, așa că încuie-te în pensiune și ai grijă să nu te urmărească nimeni.

Îi strânse un obraz între degete, spunând: „Ciao fetițo” și se îndepărtă în grabă.

Grazia rămase să-l privească până dispăru după colț și căută pentru ultima dată în ea vreo urmă a fiorului pe care nu-l mai simțea. Apoi dădu din umeri și întră în magazinul de discuri.

La telejurnal părea mai tânăr.

Dar nu contează.

Îl privesc cum trece colțurile și se proptește în mijlocul străzii uitându-se la mașinile parcate, tot mai nervos. În sfârșit o găsește pe a tui în capătul unei fundături, aproape ascunsă de o schelă de lemn. Acolo am văzut că a lăsat-o de dimineață, când am început să-l urmăresc, până când s-a despărțit de fata aceea și a rămas singur, pentru că nu o vreau pe fată, mă sperie.

Îl urmăresc în continuare.

La distanță, ca să nu-și dea seama că sunt pe urmele lui, ascuns după coloanele porticurilor, lipit de burlanele jgheaburilor, ruginite și murdare de găinat de porumbel. Grăbesc pasul, mă apropii și îl ating pe umăr.

Cheile îi cad din mână.

— Ce dracu'… – zice, apoi mă privește înmărmurit.

Întâi se uită la căștile de pe urechi și când le vede mijește puțin ochii. Dar îi cască la loc, stupefiați, de îndată ce privirea îi cade pe restul corpului meu.

Sunt gol pușcă.

Gol și cu cătușe la încheieturi.

— Comisarul Poletto? – îl întreb. El încuviințează scurt. Ridică mâna spre poalele pardesiului, dar se oprește, ezitând. Își aruncă privirea de-a lungul întregii străzi, la ferestrele închise, la porticurile pustii, la impermeabilul și la încălțările pe care le-am lăsat în urmă și apoi din nou la mine. O clipă mi se pare că a văzut animalul care mi s-a mișcat sub umăr, chiar dacă încerc din răsputeri să-l fac să stea pe loc. În schimb, se uită la trupul meu gol și epilat, la capul ras, privește inelele care îmi strălucesc la colțurile ochilor, se uită la căști și la walkmanul pe care l-am lipit pe șold cu o bucată de scoci. Mâna ridicată intră tot mai hotărâtă în pardesiu.

— Te-am văzut la telejurnal, spun. Am venit să mă predau. Sunt Iguana.

Mâna iese din pardesiu și mă amenință cu un pistol mic, negru. El face un pas înapoi și privește în jur, ca și cum n-ar ști ce să facă. Pare speriat, iar eu ridic încheieturile încătușate ca să îl liniștesc.

— Stai pe loc! – zice. Dacă miști, te-mpușc!

Împinge cheile cu piciorul înspre mine.

— Deschide mașina, îmi spune, dar eu deja o făcusem, mă las pe genunchi, iau mănunchiul de chei cu mâinile împreunate și deschid portiera. Apoi intru, alunecând pe pielea banchetei din spate. Intră și el, blochează ușile cu telecomanda de la chei dar e așa de nervos că apasă prea tare și încearcă de două-trei ori. Când reușește, se sprijină cu spatele de portieră și își mușcă o buză. Pistolul negru e în continuare îndreptat spre mine. Îl ține cu două mâini și îi tremură puțin.

— Nu vreau să-ți fac nimic, îi zic. Mi-am și pus cătușele. M-am dezbrăcat ca să vezi că nu am arme.

— Stai locului. Doar stai locului. Dacă te miști, dacă te apropii, îți zbor creierii.

Stau locului. Animalul se plimbă de-a lungul abdomenului, atât de în adânc că aproape nu se vede. Osul nasului îmi zvâcnește sub piele, dar nu iese. Clopotele nu se aud tare de sub muzica walkmanului, *don, don, don* și mi se preling pe buze, *don, don, don*…

— Răspunde-mi la întrebări. M-ai văzut la știri?

— Da.

— La care?

— Cele de la unu jumate.

— Tu ai omorât-o pe doamna Martini?

— Da.

— Ce?

— Am omorât-o.

— Ce?

— Am omorât-o. De ce întrebi?

— Pentru că în clipa asta mi-e frică de mor și nu știu dacă tu ești Iguana sau doar un mitoman gol încătușat. De-aia.

— Nu sunt un mitoman. Eu sunt. Sunt Iguana.

Încă mă privește. Mijește ochii, mușcându-și buza atât de tare încât văd o picătură mică și roșie între dinți. Poate mi-a văzut nasul care se mișca înainte și înapoi, trăgându-mi pielea de pe pomeți și cutând-o, ca degetul unei mănuși de cauciuc. Animalul nu, n-avea cum să-l vadă. E la mine în gură, stă pe limbă. Simt cum îi bate inima, *don, don, don.* Bate ca și clopotele.

— Porți căști, zice el, schițând un gest cu pistolul spre capul meu. De ce?

— Ca să acopăr ce aud înăuntru. În cap.

— Și ce auzi?

— Clopotele.

Nu-și mai mușcă buza. Face ochii cât cepele și șoptește: „Dumnezeule!” – coborând și pistolul. Apoi îl ridică brusc, lipindu-se și mai tare de portieră. Respiră greu, printre dinții încleștați, dar mă privește altfel, tot speriat, dar mai intens, mai fix. Mai curios.

— OK, zice, OK, bine… ești Iguana. Atunci vii cu mine… nu știu cum, dar o s-o fac, Iisuse, numai să stai locului, Iisuse, altfel te zbor…

Saltă dintr-o dată, cu un geamăt și văd un deget întinzându-se spre trăgaci, dar nu înțeleg de ce. Apoi, urma unui click ușor, pierdută în muzica ce umple urechile, mă face să cobor privirea.

Centura de siguranță s-a blocat și a apăsat pe STOP:

Muzica îmi umple în continuare urechile, jupuindu-mi timpanele; pe urmă îmi dau seama că s-a terminat, iar senzația se oprește brusc.

CLOPOTELE.

Capul îmi zvâcnește în spate, mă lovesc de fereastră și continui să mă izbesc la fiecare bătaie care îmi explodează în creier, *don, don, don,* tot mai tare. El urlă: „Stai pe loc! Te împușc! Stai pe loc!” dar nu reușesc și mă lovesc, împins înapoi de bătăile care îmi apasă fruntea, dau și dau până încep să aud scârțâitul geamului care se crapă. Îmi smulg căștile de pe urechi și clopotele bat acum fioros, *DON, DON, DON,* și urlu și eu și îmi acopăr urechile cu coatele pentru că la încheieturi am cătușe și zic „Mama, mama!” iar el urlă „Stai pe loc, oprește-te! Îți zbor creierii, la dracu’!” dar nu trage, ține cu pistolul, dar nu trage și mă ascultă.

Eu răcnesc „Mama!” Îmi apăs coatele pe urechi și urlu „Mama! Mama, aud clopotele!”

— Ce clopote? – zice el. Cum sunt clopotele? Dumnezeule! Autohipnoză! Dumnezeule! Spune-mi cum sunt clopotele!

Casc ochii mari. Pleoapele mi se încrețesc, se mototolesc iar ochii mi se umflă de parcă ar vrea să țâșnească de la locul lor, împinși de lacrimile care îmi inundă obrajii ca un acvariu care explodează. Buza de sus o apasă în jos pe cealaltă, pe bărbie, fața mi se lungește până la piept iar vocea îmi iese dintr-o gaură, ascuțită, ca strigătul unui pui de delfin.

— Mama! Aud clopotele! Mama! MAMA!

Mă bâțâi pe banchetă, îmi înfășor brațele în jurul urechilor și mă bâțâi pe scaun, lovindu-mă de geam și de spătarul de piele. Tremur și urlu printre dinți, *DON, DON, DON,* nu încetează, nu încetează!

Departe, vocea lui care mă înțeapă în creier.

— Stai pe loc! Stai pe loc! Nu te mișca și spune-mi unde ești? Cine ești acum? Cine ești?

Urlu. Gura mi se deschide și îmi înghite aproape toată fața, zdrobindu-mi ochii de frunte. Vocea îmi iese umflată și, din adânc, îmi răsună în gât ca în fundul unei grote întunecate.

— Copilul ăla îmi dă fiori, Agata! Nu e normal! Nu-l vreau în casă! Ori eu ori el! Ori eu ori el! Ori eu ori el!

— MAMAAA!

Gura mi se închide, buzele se răsfrâng în afară iar vocea îmi devine un țipăt ascuțit care face geamurile să explodeze într-o cascadă de așchii albe.

— De ce? – întreabă el, departe, departe. De ce nu-l vor pe Alessio? Nu te mișca, nu te apropia că te-mpușc! Cine nu-l vrea pe Alessio? De ce?

— Bărbatul strigă la mama. Eu sunt în pat în camera mea dar de acolo se aude tot. Bărbatul strigă la mama. Zice *copilul ăla mă disperă, Agata*! *Și vorbește mai încet, că ne aude, vorbește mai încet că ne-aude*! *Trebuie să te eliberezi Agata, ori eu, ori el*! Zice *îți amintești seara trecută*? *Îți amintești când măturam și deodată se deschide ușa și intră copilul în chiloți și cămașă de noapte și urlă MAMA, MAMA*! *AUD CLOPOTELE*! *Îmi dă fiori, Agata*! *Mi-e frică*! *De copilașul ăsta, cu mâinile pe urechi, care plânge și strigă ca nebunul MAMAAAAA*!

Urlu dar vocea mi se pierde printre bătăile care zguduie mașina și îndoaie caroseria, strivindu-ne sub plafon. Vreau să scap, vreau să ies, dar el strigă: „La dracu', nu te mișca, stai!" și atunci ridic mâinile și fac să-i zboare pistolul din mână.

Pielea mi se crapă brusc, se dă la o parte de pe oase, ca un cauciuc, iar nasul îmi țâșnește înainte, trăgând după el și restul feței. Mă reped în față și înainte ca el să se poată mișca îmi înfig bărbia în ochiul lui.

După aceea realizez că am greșit.

Vroiam să mă predau ca să mă ducă la orbul care se poate uita înăuntrul meu.

Acum e prea târziu.

Mă uit prin borseta lui. Caut o carte de vizită, o foaie, o adresă pe vreun plic, un bloc-notes. Cotrobăi prin haine și găsesc un mobil. Scoțându-l apăs pe un buton oarecare, din greșeală, iar mobilul se luminează, o luminiță care aruncă umbre verzi în interiorul roșu al mașinii.

Formează singur ultimul număr apelat.

Răspunde o voce. O ascult și închid.

Apoi mă strecor în față, pe locul șoferului, pornesc farurile, pentru că între timp s-a întunecat, dar tot nu văd nimic. Îmi șterg mâinile pe picioare și pornesc ștergătoarele ca să curăț de pe parbriz ceața roșie și densă.

Dar ceața roșie nu e în afară.

E înăuntru.

— Pensiunea Fiore, San Lazzaro… vă ascult. Alo?
Alo? *Alo*? *Alo*? *Na… a închis.*

Summertime.

Îmi sună în minte de îndată ce Grazia intră în camera de alături, dar nu știu dacă s-a întâmplat pentru că i-am auzit pașii prin ușa deschisă sau pentru că îmi lipsea parfumul ei în exces, acoperindu-l pe cel al spaghetelor cu sos de lângă mine pe care nu le-am mâncat.

O aud vorbind.

— Spune-i și portarului. Nimeni nu urcă aici fără autorizație. Și oricum, mai întâi să sune. OK? Îl aud pe Sută-de-lire care grohăie, apoi se îndreaptă spre ieșire și aud ușa care se închide. O aud pe Grazia suspinând. Aud cum scârțâie marginile patului, ușor, s-a așezat numai pe o latură, aud catarama pantofilor cum zdrăngăne. Aud curelele care alunecă pe piele, și aud cum un pantof aterizează departe.

Grazia își scoase și celălalt pantof, apoi se aplecă, încrucișă brațele la spate și își desfăcu sutienul. Cobora bretelele și se pregătea să-l scoată prin mâneci când îi aruncă o privire lui Simone prin singura ușă care mai comunica cu a ei. Se gândi că printre avantajele de a sta cu un orb se numără și acela de putea să te desfășori fără jenă, așa că apucă marginea de jos a bluzei și și-o scoase trăgând-o peste cap. Apoi își scoase și sutienul și lăsă și blugii să-i alunece jos pe picioare, nehotărâtă dacă să se elibereze și de chiloți. Îi păstră, își luă bluza de pe jos și o îmbrăcă așa șifonată cum era. Apoi se apropie de oglinda de deasupra noptierei, întoarse capul într-o parte și-n alta și începu să-și treacă degetele desfăcute prin păr, ca să-l aranjeze. Din nou îi veni în minte Simone, Simone care nu putea s-o vadă nici în lenjerie, nici nepieptănată, dar ea tot se rușina și încerca la fel de mult să se facă frumoasă. Rămase puțin cu buzele strânse și fruntea încruntată, apoi închise ochii și zâmbi.

O aud pe Grazia cum se apropie. Aud sunetul azuriu al încălțărilor ei pe mocheta din cameră. Îi simt parfumul lângă mine, parfum de ulei, de nylon, de bumbac, și pe cel mai puternic al pielii și parfum de *summertime.*

Se așază pe brațul fotoliului pe care stau, iar pielea proaspătă și aspră a pantofilor mă atinge pe încheietura mâinii. O retrag imediat.

Zice: Nu ai mâncat nimic.

— Nu.

— Nu ți-e foame?

— Nu.

— Ți-am adus o surpriză. Vrei să asculți ce e?

— Nu.

Se ridică și pune ceva pe masă. Rupe repede celofanul subțire, ca acela de pe pachetele de țigări pe care le fuma mama. Aș vrea să mă gândesc la ea, dar tot nu reușesc, toată ziua am încercat să mă abțin. Pe urmă, un alt zgomot îmi distrage atenția. Îl recunosc și știu că e vorba de clapeta unui casetofon care se închide.

Pianul. Primul acord izolat și imediat pe urmă suspinul reținut al bateriei. Numai o rotire, scurtă, împreună cu notele pianului care par picături de apă, apoi vocea diferită, mai limpede, dar molcomă, care cântă *Almost Blue*. Îmi lipsea, aici. Doamne cum îmi lipsea. Și ea, Grazia. Ambele. Dar mi-e frică. Mama a murit, iar acest *Almost Blue* nu e cel pe care îl știam eu.

— Nu-l aveau pe al lui Chet Baker, pe care l-am ascultat la tine, spune Grazia. Era pe CD dar eu aveam numai un casetofon. Versiunea asta e a lui Elvis Costello. Printre altele, pe carcasă zice că el a scris *Almost Blue.* Știai?

— Nu. Nu citesc ce scrie pe carcasă. Ascult și atât.

Grazia spune:

— Te deranjează dacă vorbesc?

— Da.

— Te deranjează dacă stau aici cu tine?

— Da.

— De ce?

— Pentru că vreau să stau singur în liniște.

— Atunci stai singur și în liniște.

Grazia făcu un pas în față, întinse brațul și opri casetofonul. Apoi merse până în pragul ușii, se rezemă de toc, își încrucișă brațele pe piept și rămase să-l privească, nemișcată și tăcută.

Și Simone rămase nemișcat și tăcut, afundat în fotoliu, o mână pe braț și cealaltă în poală, strânsă în pumn. Bărbia sprijinită în piept și gura închisă, buza de

sus peste cealaltă, într-o expresie infantilă. Ochii închiși, unul dintre ei ceva mai deschis, dându-i aspectul acela asimetric.

Nemișcați și tăcuți.

Grazia, nemișcată, de parcă n-ar mai fi existat, tăcută ca și cum n-ar fi existat vreodată, departe, dincolo de mirosul spaghetelor cu sos. Îl privea pe Simone. Îl privea pe Simone și atât și continuă să-l privească și când el ridică capul, parcă pentru a adulmeca liniștea aceea goală, fără nici măcar *Almost Blue* care s-o umple, și continuă să-l privească atunci când zise „Grazia?" prima dată încet, aproape șoptit, apoi „Grazia?" a doua oară, mai tare, cu o urmă de neliniște, apoi „Grazia, unde ești?" mai tare și aproape speriat. Ea își desfăcu brațele și se dezlipi de tocul ușii.

Deodată o simt aproape. Îi simt parfumul și căldura pielii în fața chipului meu, apoi îi simt buzele peste ale mele. Trag înapoi capul, dar mâinile ei mi se strecoară după gât și mă împing spre ea.

Încep să tremur. Nu vreau, dar tremur în timp ce buzele ei se mișcă moi peste ale mele, tremur când degetele ei îmi alunecă sub gulerul tricoului, când se așază pe genunchii mei, când îmi ia mâna și o duce sub bluză și simt pielea caldă și netedă a șoldului ei.

Apoi își scoate bluza și *summertime* se revarsă peste mine, puternic, că aproape nu mai simt, nu mai aud nimic, numai respirația ei și sunetul pantofilor care îi cad în timp ce se năpustește asupra mea. Rămân cu mâinile pe șoldurile ei, dar ea mă prinde de încheieturi și le ridică și simt între degete curba roșie a sânilor ei și vârful azuriu al sfârcurilor, iar ea zice „Strânge", șoptit, printre buze. Se apleacă peste mine cu un geamăt și o simt cu totul în jurul meu, învăluindu-mă, parfumul și căldura sa, mirosul acru și intens al pielii și căldura dulce a umerilor și a sânilor care se lipesc de mine, apăsarea umedă a gurii ei și a limbii care alunecă printre buzele mele și fiorul aproape electric când o atinge pe a mea. Îmi scoate repede cureaua de la pantaloni, mi-i dă jos și îi simt coapsele cum mă strâng și o simt cum arde, umedă, pe bumbacul lenjeriei mele când se sprijină pe mine ca să-mi scoată pantalonii cu picioarele.

— E prima dată, șoptesc și aud cum zâmbește în apropiere.

— Pentru mine nu, zice. Dar e ca și cum ar fi.

Mă aplec când mă atinge, tresar când mă prinde și gem o dată cu ea când o simt deasupra și în jurul meu, umedă, moale și arzândă, și împinge și mă strânge, îmi înfig mâinile în pielea ei transpirată și, tot tremurând, cred, strâng și împing și eu.

Când o simt că respiră mai repede cu gura deschisă, deschid buzele și îi caut limba.

— Acum nu mai tremuri?

— Nu.

Erau întinși pe podea. Grazia își pusese cămașa lui Simone și șoptise „Un model clasic”, în timp ce o îmbrăca. Simone rămăsese culcat pe spate, gol, cu capul într-o parte pe mochetă și brațele deschise, ca pe cruce. Grazia zisese „Nu te pot vedea așa”, îi pusese un braț sub ceafă și se întinsese peste el, cu un picior peste ale sale. Apoi îi luase o mână și și-o apropiase de față.

— Nu vrei să știi cum sunt făcută? – îl întrebă.

— Nu. Nu-mi pasă.

— Ar trebui să fiu destul de drăguță și am o aluniță pe buză care se zice că ar fi tare senzuală. Atinge-o.

Îi ridică un deget și și-l trecu peste gură, pe aluniță și apoi mai jos, pe buze, pe care le închise, sărutându-i buricul degetului.

— În general nu-mi place să ating oameni… – zise Simone.

— Nici pe mine?

— Ba da… pe tine da. Însă, Grazia… nu mă întreba lucruri pe care nu le înțeleg. Liniile, armonia corpului, culoarea ochilor sau a părului… nu le știu, nu le pot vedea, nu mă interesează deloc. Am un sistem de culori și forme al meu. Dacă ar fi să te ating numai cu degetele, aș ajunge să te simt numai pe părți și nu vreau asta, chiar dacă anumite părți îmi plac mult.

Își trecu mâna peste umărul Graziei, pe urmă jos de-a lungul spinării, pe materialul cămășii, apoi curba fesei și înăuntru, cu degetele, unde era caldă încă între picioare. Grazia gemu scurt, cu o buză prinsă între dinți.

— Pentru mine ești un tot. Ești un parfum. Un sunet. Ești tu.

— Și ce parfum am?

— Ulei lubrifiant, transpirație, bumbac proaspăt și *summertime.*

— Nu pare cine știe ce.

— Dar e frumos… Mie îmi place. Dar tu vrei să știi cum mi te imaginez. Îți zic, pentru că știu acum cum ești făcută. Ai pielea atât de transparentă că poți trece prin ea cu degetele și ai păr albastru.

Grazia rămase tăcută. Își mișcă piciorul câteva secunde pe gamba lui Simone, apoi dădu din umeri și îl sărută rapid pe un obraz.

— Nu știu ce înseamnă, dar sună bine. Mă duc să fac un duș.

— Comisarul Poletto. Îmi puteți spune unde stau domnișoara și orbul? Mulțumesc… Oh, aceea e o lamă? Pot să vă cer o favoare? Mi-o puteți împrumuta, vă rog?

Grazia glisă ușa dușului și intră în cabină. Cu ochii închiși din cauza spumei șamponului, se întinse cât putu și își încordă auzul.

— M-ai chemat? – întrebă.

Lăsase ușa deschisă, atât cea de la baie cât și cea dintre camere, dar dușul avea o asemenea presiune încât, în cabină, se chinuia să-și audă propria voce. I se păruse că aude un zgomot, un sunet diferit față de cel al cascadei calde, iar pentru o clipă se gândi la telefon. Ieși din cabină, în vârful picioarelor și, ținându-se de chiuvetă ca să nu alunece, luă pistolul pe care-l lăsase pe marginea bideului și merse în pragul ușii, strângând ochii din cauza usturimii.

Simone era în camera lui, tot gol, așezat pe fotoliu, și, după cum mișca din cap, părea că ascultă o muzică pe care ea, de jos, nu putea s-o audă.

Se întoarse sub duș, dar înainte să închidă ușa glisantă luă un săculeț de plastic, unul dintre aceia cu numele hotelului și inscripționați „vă rugăm nu aruncați tampoanele în WC”, puse în el pistolul și îl puse pe policioara de metal, lângă șampon și gelul de duș. Ridică fruntea și lăsă apa caldă să-i acopere fața, tăindu-i respirația, umplându-i nasul, urechile și gura, pe care o ținea deschisă. Apoi o scuipă pe unul dintre pătratele în relief de pe geamul sablat, cum făcuse mereu la fiecare duș, de când era mică.

Luă gelul de duș și își turnă niște gelatină verzulie în palmă. Când își trecu degetele înspumate și mirosind a pin pe abdomen și între coapse, întâi îi scăpă un zâmbet apoi îi veni în minte Vittorio. Ce i-ar fi zis? Cum i-ar fi zis? Când?

Ceva se mișcă dincolo de geamul cabinei. O umbră clară și familiară, încadrată de faldurile unui pardesiu cu gulerul ridicat. Instinctiv, Grazia puse mâna pe săculețul pistolului, deschizând ușa cu cealaltă.

Zise „Vittorio!” cu un suspin tăiat. Apoi umbra se mișcă și o lovi în cap cu un pocnet.

Am prins-o.

O privesc cum cade cu mâinile pe podea. Încearcă să se ridice prinzându-se de marginea chiuvetei, dar picioarele îi alunecă sub duș.

O lovesc cu piciorul în șold, ea geme, apoi mă las pe vine și ridic săculețul pe care l-a scăpat pe podea, îl țin în mână ca să îmi dau seama cât de greu e și o lovesc cu el în cap.

Mă dezbrac, liniștit.

Îmi scot hainele și intru și eu sub duș.

Las apa să-mi curgă pe țeasta rasă și pe căști, o las să îmi curgă pe corpul fără păr până la walkman, care îmi atârnă între picioare și sfârâie, oprindu-se.

Chitarele și vocile se prelungesc rapid, îmi aruncă fulgere în urechi, ca limba unei reptile, o rafală electrică de ploaie, un ton isteric care se rotește tot mai aproape, un fulger care brăzdează cerul ca un urlet strident.

I won't take no prisoners, nor spare no lives… nobody's putting up a fight… nu voi lua prizonieri, nu voi cruța nici o viață… nimeni nu rezistă… *I got my bell, I'm gonna take you to hell… I'm gonna get you, Satan, get you…* am un clopot, te voi duce în Iad, vin după tine, Satana, vin…

Apoi *Hell's Bells* se întrerupe, walkmanul tace, iar mie îmi rămân numai clopotele Infernului.

Ies din duș și mă privesc în oglindă.

Animalul îmi fuge rapid pe sub piele, deformându-mi fața. Orbitele mi se golesc și devin două cavități negre. Buzele mi se întind pe dinți într-un rânjet.

În spatele meu fata se mișcă și mă atinge pe gleznă.

Mă întorc, iau pachetul greu, mă las iar pe un genunchi și o termin.

Pasul ăsta nu e al Graziei. Aceste călcâie care se lovesc de podea, pielea care se lipește de gresie, degetele care se târșâie pe mochetă, nu sunt ale ei.

Nu e Grazia.

Cineva e în fața mea. Cineva care nu vorbește, dar care are un miros și respiră. Mi-e frică.

Picături cad pe mochetă, încet. Mi-e frică.

Apoi vocea.

Verde.

— Ciao. Îți amintești de mine?

Mă privește dar nu mă vede.

Se uită prin mine, se uită în mine, dar nu vede nimic.

Deschid gura, scot limba și îi arăt animalul care se umflă și îi șoptește, dar el nu îl vede.

Mă duc lângă el, îmi apropii capul de al lui, îmi lipesc urechea de lui, ca să audă și el clopotele, dar nu le aude.

Vreau și eu să fiu așa.

Vreau să fiu ca tine.

Vreau să fiu tu.

Zice „Uite, îl vezi?” și aud că deschide gura, cu un efort care îl face să tușească.

Zice „Auzi? Auzi clopotele?” și îmi apasă fața de a lui, îmi înfige degetele în obraz și îmi lipește urechea de a lui, rece și umedă.

Aud un declic, mai multe declicuri, de parcă ceva s-ar rostogoli pe trepte.

Zice „Și eu vreau să fiu așa.”

Zice „Vreau să fiu ca tine.”

Zice „Vreau să fiu tu.”

Simt un miros de metal lângă gura mea.

MI-E FRICĂ.

Ce e cu fata asta rece și goală care mi-a sărit în spate? De unde a apărut? Credeam că a murit, dar m-a prins de șolduri și m-a tras pe podea. Credeam că o omorâsem, dar mă ține strâns, mă întoarce pe spate, mârâie ca un animal și mă înșfacă de gât. Credeam că murise, dar îmi prinde picioarele între ale ei, mă trântește de dușumea și mă strânge de gât cu două mâini.

Mă sufoc. Nu respir. Îi simt degetele sub bărbie, degetele care mă strâng în spatele cefei, gâtul care se strâmtează, și nu mai respir. O apuc de încheieturi, o zgârii pe spate și pe umeri, îi împing înapoi fața însângerată, o trag de părul ud, dar ea nu se lasă, îmi ține strâns picioarele, gleznele, își apasă fruntea pe a mea, mă strânge de gât și nu mai pot respira.

Deschid gura. Limba îmi iese singură printre buze. Dacă i-aș putea arăta animalul dinăuntru poate mi-ar da drumul, dar unghiile ei înfipte în pielea mea sunt ca niște cârlige, degetele ei îmi strivesc gâtul, iar animalul e prins dedesubt și nu poate trece. Aș vrea s-o lovesc, să îmi țâșnească bărbia și s-o omor, dar fruntea ei scăldată de sudoare apasă pe a mea și nu reușesc. Îi simt respirația

caldă pe gura mea, aud cum respiră greu și scot și mai mult limba și încerc și eu să inspir, dar nu reușesc pentru că ea strânge în continuare și nu reușesc să respir, nu reușesc, nu reușesc.

Grazia strânse în continuare cu toată forța, chiar dacă o dureau degetele, chiar dacă vedea dublu și abia reușea să-și țină capul sus, chiar dacă avea un ochi pierdut sub o pată roșie. Gâfâia din cauza efortului, cu picioarele și brațele strânse ca să-l țină pe Iguana la pământ, strânse mai departe și când auzi cum mâna care îi zgâria spatele atinge podeaua, și cealaltă atingându-i obrazul, prinsă în păr. Era pe punctul de a leșina, știa asta, așa că se concentră la geamătul gâtuit din urechi și strânse cu mai multă forță, pentru a-l amuți de tot, până rămase fără vlagă, degetele i se descleștară, vălul alb și roșiatic se întunecă, în cap simți un abur umed și dens. Leșină, cu mâinile în jurul gâtului Iguanei, fără să mai poată strânge, iar capul îi alunecă de pe fruntea asasinului, susținut de atingerea lui inertă, și atinse dușumeaua încet, aproape blând.

Am auzit un plescăit rece și moale, lângă mine, zgomote surde și rapide de pași, care se învârt în fața mea, apoi corpuri care se târăsc pe mochetă. Sunete de corpuri care se luptă. Miros de corpuri care se luptă. Am auzit-o pe Grazia strângând din dinți, mârâind și gâfâind ca atunci când am făcut dragoste și am auzit un geamăt lung, un horcăit prelung. Apoi nu mai aud nimic. Liniște. Liniște totală. Rămân într-un genunchi pe podea, pipăind mocheta și strig „Grazia? Grazia, unde ești?”

Apoi un horcăit scurt, răgușit, din adâncul gâtului. Un mârâit ca de animal.

De animal încă în viață.

Dau la o parte fata, o scot de sub mine și trag înapoi brațul, scuturând mâna ca să îmi descâlcesc degetele din părul ei.

Aproape mă omorâse, dar a leșinat înainte s-o facă. Acum aș putea să-i iau zilele eu, dar nu are rost, m-aș grăbi.

Orbul care privește înăuntrul meu e în genunchi, cu mâinile întinse ca să pipăie în jurul lui. Se oprește când

aude că mă ridic, e blocat, nemișcat, când mă întorc pe burtă și mă ridic chiar în fața lui.

Ridic de jos lama și, în tăcere, mă plimb în jurul orbului, oprindu-mă în spatele lui.

Înțepenește când îl apuc de păr și îi trag în sus capul, când îi îndrept spinarea pe picioarele mele și îi strâng ceafa între coapse, să stea nemișcat.

Acum, clopotele bat cum nu au mai bătut niciodată. Parcă mă lovesc cu ciocanele, timpanele îmi pulsează în urechi, ochii îmi țâșnesc în afara orbitelor, iar bătăile îmi strivesc capul.

Animalul aleargă înnebunit, ridicându-mi pielea feței. Îmi deformează chipul, îmi umflă buzele și fruntea; îmi mută maxilarul, abia dacă reușesc să mai vorbesc.

Spun „Și eu vreau să fiu așa," în timp ce îi mângâi părul și îl strâng între coapse.

Spun „Și eu vreau să fiu ca tine," în timp ce îi fixez bărbia cu mâna, ca să nu se smucească.

Spun „Vreau să fiu tu."

Apoi îmi lipesc lama de ochi, strâng tare pleoapele pe lamă și trag.

Dumnezeule, urletul acela! N-o să uit niciodată urletul acela care vine de deasupra mea și care nu pare urletul unui om – e un urlet verde, care zgârie tavanul și ricoșează înnebunit din pereți, umplând camera, și continuă, degetele îmi strâng bărbia, coapsele îmi presează ceafa, picături calde și dure îmi cad pe față de sus, continuă, ascuțit, explodează în gât și e ascuțit de parcă s-ar jupui pe dinți și continuă, continuă de parcă nu s-ar opri niciodată.

Dumnezeule, urletul acela!

Sub tălpile încălțărilor, iarba proaspăt tăiată, tare, înțepătoare, care zgârie.

Face un sunet verde.

Deasupra mea, mirosul proaspăt, deschis, al cerului de vară.

Albastru.

În mână, un măr lucios, rotund și mare.

Roșu.

Întind brațul și îl mișc până simt sub degete suprafața rece a spătarului băncuței. Îmi trec mâna peste vopseaua cojită și caut cu piciorul un loc unde să stau, de-a lungul marginii, până găsesc colțul și calculez distanța potrivită ca să mă așez. Cobor încet, întâi cu palma, apoi restul corpului dar, când ating marginile de fier, scap mărul; rămân nemișcat, fără să respir, cu urechile încordate ca să aud unde cade înainte chiar de a atinge pământul.

Îl aud, în stânga, pe iarbă. Se rostogolește spre mine. Mă aplec, întind brațul și îl ridic din prima încercare. Mă ridic repede și mă depărtez, pipăind iarba cu vârful piciorului, pentru că am auzit niște voci în apropiere.

Nu vreau să vorbesc cu nimeni, nu vreau să ascult pe nimeni. Mai ales pe polițista care a zis că vrea să mă vadă cât mai repede.

Vreau să rămân singur.

Mai târziu, o să urc în cameră ca să ascult niște muzică.

Jazz.

Be-bop.

Chet Baker.

Mi-au făcut cadou un CD dar am preferat un disc, pentru că pe discuri poți simți șănțulețele sub degete și poți alege ce piesă să asculți, în timp ce CD-urile sunt netede, nu simți nimic. Iar aparatul care le citește nu e de ajutor, butoanele nu sunt în relief și au prea multe funcțiuni amestecate pe care nu reușesc nici să le găsesc, nici să le rețin. Am rugat să mi se taie niște triunghiulețe de bandă adezivă ca să pun pe butoane, dar sfârșesc mereu prin a se desprinde.

E piesa pe care aș vrea s-o ascult dar nu știu deloc unde e și în general trebuie să le ascult pe toate celelalte până la ea.

Almost Blue.

Blue.

Uneori, când o ascult, adorm pe scaun, în fața ferestrei. Atunci, dacă e soare, parcă miliarde de undițe minuscule mi-ar prinde fața, din afară, și ar trage, pentru că am pielea foarte deschisă la culoare, îmi spun ei, și delicată, se arde repede.

Uneori, când mă duc la culcare, întunericul îmi pare mai întuneric decât de obicei, pentru că se mai arde luminița de siguranță, și încă pot percepe, cât de puțin, variația de luminozitate. Dar se întâmplă rar, pentru că aici, la ospiciul judiciar, nu se poate stinge luminița de securitate, niciodată.

Uneori, un fior îmi trece rapid pe sub piele. Dar doctorul spune că nu e nimic, numai puțină febră de la Serenase-le pe care mi-l administrează. Cincizeci de mililitri, la fiecare cincisprezece zile.

Dar clopotele, clopotele Infernului din cap… ei bine, nu le mai aud.

Sunetul discului care se așază pe platan e un suspin rapid, în care se simte puțin praf. Acela al brațului care se ridică de pe furcă este un sughiț reținut, ca o plesnitură din limbă, dar nu umedă, uscată. O limbă de plastic. Acul, alunecând pe făgașul lui, șoptește foarte încet și scârțâie, o dată sau de două ori. Apoi sosesc pianul, seamănă cu picăturile de apă dintr-un robinet prost închis, și contrabasul, bâzâitul unei muște imense lovindu-se de o fereastră închisă, urmate de vocea catifelată a lui Chet Baker, care începe să cânte *Almost Blue.*

Simone o auzi încă de când era la capătul de jos al treptelor, pentru că, deși se mișca în liniște, de abia de două zile fusese externată, așa că trebuia să se țină de balustradă ca să nu amețească, și o făcea să scârțâie.

Imediat ce o auzi, închise scannerele cu o apăsare scurtă, coborî și volumul lui Chet Baker, dar puțin. Puse picioarele pe podea și întoarse scaunul, întorcându-se spre ușa deschisă și fixând-o, de parcă ar fi văzut-o, puțin prea în stânga ei.

Zâmbi când nu o mai auzi, pentru că știa că Grazia încerca să-l păcălească, ca de obicei, și se oprise la

jumătatea scării, ca să-și scoată adidașii. Dar o dădeau de gol șireturile, o dădea de gol scârțâitul treptei pe care se așezase. O dădu de gol trosnetul genunchiului când se ridică, urcând mai departe, ținându-și respirația.

Era gata să audă scârțâitul clanței, ușor ca o șoaptă.

Imediat Grazia urma să intre în mansardă, cu parfumul ei de ulei, transpirație, bumbac proaspăt și *summertime.* Cu muzica aceea care o însoțea mereu și începuse deja să-i cânte în cap.

Știa și cum era făcută Grazia, chiar dacă nu putea s-o vadă.

Avea pielea așa transparentă că putea să-și treacă degetele prin ea, și părul albastru.

CARLO LUCARELLI
ALMOST BLUE

„CLOPOTELE SATANEI.

Și știi ce sunt clopotele, inspectore Negro? Știi ce reprezintă în psihanaliză această cavitate în care se strecoară limba de clopot, știi cui corespunde ritmul ondulatoriu *DON DON DON* al clopotelor (te-ai înroșit, fetițo, știu)?

Sunt clopotele păcatului, sunt MOARTEA, sunt clopotele Iadului care te așteaptă când mori.

Iguana noastră nu vrea să ajungă în Iad și încearcă să le evite, încearcă să evite întâlnirea cu clopotele."

„Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia."

La Stampa

„Ca să vă apropiați de acest roman al lui Carlo Lucarelli, o capodoperă a thriller-ului de pretutindeni, ar fi bine ca mai întâi să ascultați *Almost Blue* în interpretarea lui Chet Baker. Cântecul îl găsiți și pe You Tube. O trompetă, un pian și o voce exprimând o tristețe fără leac vă introduc într-un univers în care durerea ființei umane ajunge la paroxism. Crimele îngrozitoare relatate în carte, ancheta purtată de către un cuplu ciudat – o tânără polițistă și un orb – capătă astfel o rezonanță și mai profundă în sufletul oricărui cititor."

George Arion

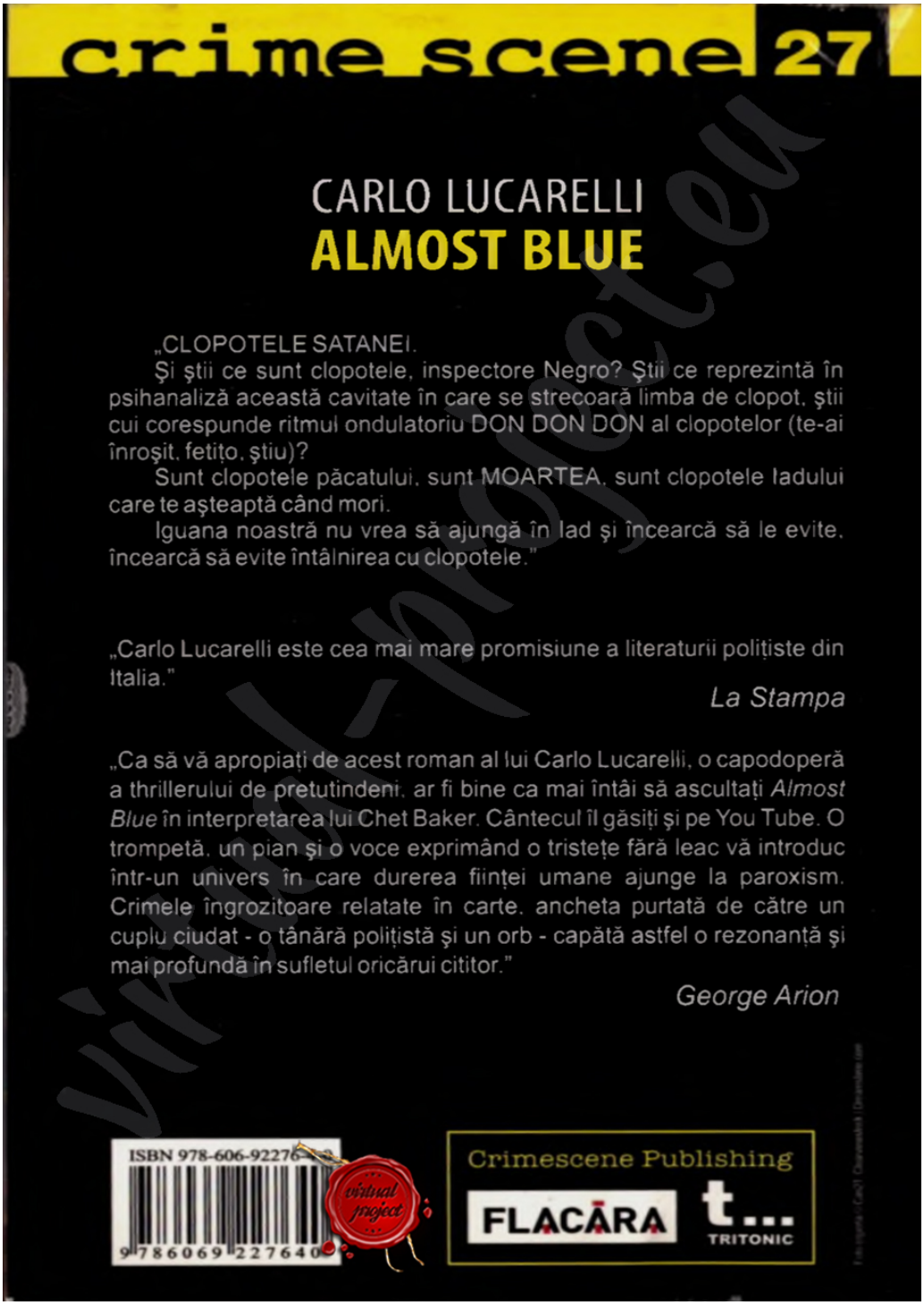
crime scene 27
CARLO LUCARELLI
ALMOST BLUE
„CLOPOTELE SATANEI.
Şi ştii ce sunt clopotele, inspectore Negro? Ştii ce reprezintă în psihanaliză această cavitate în care se strecoară limba de clopot, ştii cui corespunde ritmul ondulatoriu DON DON DON al clopotelor (te-ai înroşit, fetiţo, ştiu)?
Sunt clopotele păcatului, sunt MOARTEA, sunt clopotele ladului care te aşteaptă când mori.
Iguana noastră nu vrea să ajungă în lad şi încearcă să le evite, încearcă să evite întâlnirea cu clopotele."
„Carlo Lucarelli este cea mai mare promisiune a literaturii polițiste din Italia."
La Stampa
„Ca să vă apropiați de acest roman al lui Carlo Lucarelli, o capodoperă a thrillerului de pretutindeni, ar fi bine ca mai întâi să ascultați *Almost Blue* în interpretarea lui Chet Baker. Cântecul îl găsiți și pe You Tube. O trompetă, un pian și o voce exprimând o tristețe fără leac vă introduc într-un univers în care durerea ființei umane ajunge la paroxism. Crimele îngrozitoare relatate în carte, ancheta purtată de către un cuplu ciudat - o tânără polițistă și un orb - capătă astfel o rezonanță și mai profundă în sufletul oricărui cititor."
George Arion
ISBN 978-606-92276
9 786069 227640
virtual project
Crimescene Publishing
FLACĂRA
t...
TRITONIC

[1] – țânțarilor (din italiană)

[2] – bulevardele (din italiană)

[3] – albul (din italiană)

[4] – albastru (din italiană)

[5] – șal, eșarfă tradițională arabă purtată pe cap

[6] – Sai Baba – sectă religioasă de sorginte indiană, înființată de Sathya Sai Baba care se pretinde reîncarnarea Sfântului Sai Baba din Shordi, ale cărui învățături sunt o combinație clericală de hinduism și mahomedanism (n. red.)

[7] – Massimo Carlotto, scriitor italian, aflat în centrul unui controversat caz de crimă. Grațiat în anul 1993.

Table of Contents

Prima parte Almost Blue
Partea a doua Reptile
Partea a treia Clopotele Iadului

Table of Contents

Prima parte Almost Blue 7
Partea a doua Reptile 61
Partea a treia Clopotele Iadului 102